

La sessió es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Es reprèn la sessió.

Decret Llei 5/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives

203-00011/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació (*remor de veus*) sobre la validació del Decret Llei 5/2025 –silenci, si us plau–, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per tal d'exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, per fer-ho, per exposar aquestes raons, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero i Llano.

Tal com hem quedat amb la Junta de Portaveus, per presentar aquest decret llei tindrà un temps de deu minuts.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Bona tarda, president. Moltes gràcies per acceptar-me fer aquests canvis de temps, perquè segurament en aquest decret llei necessitaré una mica més que potser en el

darrer, i llavors he demanat que em poguessin excusar i modificar aquest temps. I els hi agraeixo molt també, a la Junta de Portaveus, que hagin accedit a això.

Bé, aquesta tarda el Govern porta a convalidar quatre decrets llei, quatre decrets llei que són importants per al Govern: un sobre el suplement de crèdit i els altres dos de modificacions d'impostos, modificacions tributàries, i un per ajustar l'entrada en vigor d'una d'aquestes modificacions. I, per tant, doncs, tres temes rellevants per garantir els serveis públics i també, doncs, per poder fer front a les responsabilitats i les obligacions que té el Govern de la Generalitat.

El Decret llei 5/2025, que és el que ens pertoca en aquest primer moment, doncs, com saben, perquè estic convençuda que se l'han estudiat bé, recull –i ho saben– un conjunt de mesures urgents i estructurals per respondre als reptes socials que tenim per endavant, amb una triple vocació: la justícia social, atendre l'emergència habitacional i, com deia, garantir la sostenibilitat dels serveis públics.

És una actuació decidida també per garantir l'equitat tributària. Saben que el Govern, doncs, vol desenvolupar una fiscalitat més justa, més progressiva, més verda, perquè la fiscalitat és una eina de transformació també, i és una eina que ajuda a generar desequilibris que moltes vegades al mercat es realitzen en diferents àmbits. Per tant, el que pretenem és que també aquestes modificacions que avui plantegem a la cambra ens permetin respondre també a aquesta pressió inflacionària que tenim en aquests moments, a aquesta incertesa global i, sobretot, a una emergència habitacional que ens preocupa, i que ja fa mesos que estem treballant. Al capdavant del tema, com saben, hi ha la consellera Paneque.

Tot i que és cert que l'economia catalana creix i el 2024 va créixer un 3,6 per cent, per tant, estem en unes bones xifres, també les que venen i les que ens marca l'any 2025, el creixement de la renda *per capita* és menor, el 0,46 en els darrers vint anys; per tant, estancada. Això afecta, òbviament, la capacitat adquisitiva dels ciutadans. Però, a més a més, si mirem algunes altres dades: exclusió social, pobresa infantil, abandonament escolar, doncs, les dades ja no són tan positives. Per tant, no ens podem quedar només amb la xifra del PIB, que creix, que augmenta, que està en una bona situació, per sobre de la mitjana espanyola i la mitjana europea, sinó que cal mirar altres dades. I en altres dades, no podem estar tan satisfets. Ho hem dit

més d'una vegada en aquesta cambra i, per tant, el que cal també, doncs, és posar tots els recursos, tots els instruments disponibles per fer front a aquesta situació, a aquestes emergències que tenim als àmbits sobretot social, educatiu, sanitari i cultural.

Doncs bé, això es pot resoldre, òbviament, si tens, doncs, en part uns pressupostos aprovats. Saben que aquest 2025 no hi haurà uns pressupostos, no tindrem llei de pressupostos, no tindrem llei d'acompanyament, aquesta llei de mesures fiscals i financeres, i això ens obliga –ho he dit més d'una vegada– a fer ús d'altres instruments legals per incorporar, d'una banda, el crèdit que tenim de més degut a aquesta bonança econòmica i, per altra, doncs, modificacions puntuals en l'àmbit tributari que ens han d'ajudar a respondre, com deia, doncs, a aquests objectius que tenim: modificacions fiscals que ens han de permetre mantenir o millorar el nostre estat del benestar. En l'àmbit fiscal vull dir que seguim estant 2,7 punts per sota de la mitjana europea, 3,2 per sota de tota la zona euro. I, per tant, el que volem és anar-nos aproximant, alineant als models i als estàndards europeus, justament aquesta setmana que es parla tant d'Europa i que celebrem el Dia d'Europa.

Una fiscalitat més justa, més progressiva, més verda i més a prop dels estàndards, també, europeus. Perquè, escoltin-me, els impostos són un element fonamental de la nostra democràcia; recaptar impostos ens permet tenir millors serveis públics: millor sanitat, millor educació, millors carreteres. I tothom es beneficia d'aquests impostos. Nosaltres volem que qui més té més pagui, qui més hereta més pagui, qui més contamina més pagui. I, per tant, totes les nostres modificacions, les que presentem i les que avui hi han, doncs, van en aquesta línia.

En el cas que ens pertoca avui, hem fet ús d'aquest decret llei, com deia, per a aquestes modificacions fiscals. No és la primera que es fa així, no és la primera vegada que utilitzem un decret llei per modificar alguns tributs. Vull posar alguns exemples: el Decret 8/2019, de 14 de maig, que modificava la Llei 6/2017, de l'impost dels actius no productius; el Decret llei 13/2019, de 10 de setembre, que aprovava les regles necessàries per a l'autoliquidació de l'impost sobre begudes ensucrades; o el 46/2020, de mesures urgents de caràcter administratiu, tributari i de control

financer. Hi han hagut moltíssims decrets llei que han modificat impostos en aquesta cambra i que s'han convalidat sense tramitació legislativa.

Ara bé, també és veritat, és cert que el Consell de Garanties Estatutàries, a petició del Grup Parlamentari de Junts, ha fet uns informes, en aquest cas, sobre el 5/2025, en el que diu que la millor manera de tramitar les modificacions tributàries seria a través d'una tramitació legislativa. No ho ha dit en altres ocasions. Nosaltres sabem que respectem d'una manera molt clara el que diuen les institucions de Catalunya; ho és el Consell de Garanties Estatutàries, tot i que en part no compartim algun dels elements que planteja. Però, en tot cas, nosaltres respectem, acostumem a respectar les decisions dels òrgans, malgrat que en aquest cas no és vinculant la seva decisió i creiem, doncs, que com a millora legislativa es pot tramitar aquest com a projecte de llei.

Però, hi insisteixo, hem aprovat moltíssims decrets llei que modificaven impostos i, per tant, també ho volia deixar clar.

Molt ràpid, anant molt ràpid al contingut d'aquest decret llei. El decret llei modifica a grans trets dos impostos importants: IRPF, el de renda de les persones físiques, i l'impost de transmissions patrimonials. Són els que tenen el més gran gruix de modificacions i que van en la línia del que jo deia de la fiscalitat progressiva.

En el cas de l'IRPF, passem de vuit a nou trams, que és una proposta que ja havia treballat l'anterior Govern d'Esquerra Republicana i que hem mantingut incorporant alguns elements: deduccions, per exemple, en l'àmbit de l'habitatge i en la línia de l'habitatge, deduccions reforçades per lloguer, fins a trenta mil euros; també deducció per a víctimes de violència masclista; també deduccions per a aquelles famílies que..., ja no només que adopten, sinó que acullen infants. És a dir, hem incorporat alguns elements més, però hem mantingut, doncs, l'acord i el treball que s'havia fet des del Govern anterior.

Pel que fa a les transmissions patrimonials, doncs, aquí hem volgut corregir, també, i ho vull dir així. Crec que la política fiscal ajuda a això, a corregir alguns desequilibris, sobretot aquesta acumulació de molts habitatges en poques mans que fa que sigui difícil l'accés a l'habitatge. I, per tant, volem garantir aquest accés i la política fiscal ens hi ajuda, limitant l'especulació i, com dic, garantint aquest accés a l'habitatge. I

per això hem fet diverses modificacions, alguna pel que fa als trams, hem fet trams més progressius. Creiem que no és el mateix una persona que es compra una casa de 2 milions d'euros que aquell que se la compra de 500.000 i, per tant, el que se la compra de 2 creiem que pot fer una aportació més gran a la bossa comuna, al final, pel que deia abans, per poder tenir una millor educació, una millor sanitat o unes millors carreteres.

I aquí és veritat que, amb la voluntat també de garantir l'accés a l'habitatge, hem fet bonificacions també per a alguns àmbits. Doncs si vostè compra un solar per fer habitatge, això pot tenir bonificació o si vostè compra un edifici d'oficines per convertir en habitatge, doncs també, algunes bonificacions, sobretot pensant molt en els joves, en víctimes de violència i en aquells col·lectius més vulnerables.

Ens sembla que és de justícia que la política fiscal es vagi modificant en funció també de les necessitats socials i, en aquest cas, doncs, de la voluntat clara d'un govern. És veritat que hi han modificacions puntuals en altres impostos: en l'àmbit de les successions, per incorporar també les víctimes de violència; en el cànon de l'aigua, també molt lligat a les inversions que cal fer en els propers anys, o també en l'impost d'emissions de CO₂ per als vehicles, que el que fem és excloure aquells vehicles que estan de baixa temporal perquè no hagin de tributar. Això ho feien avui en dia aquells que havies denunciat com a robatori; ara ho farà tot aquell que està de baixa, perquè sembla injust que algú pagui un impost quan el cotxe, doncs, no el té en funcionament.

En definitiva, hi han algunes mesures tributàries, també d'altres en l'àmbit administratiu. Per exemple, modifiquem la llei de l'Institut Català de Finances perquè puguem finançar també el promotor privat perquè faci habitatge, perquè necessitem que ho sigui amb els públics, però també els privats. Abans ho feien només les entitats del tercer sector. Doncs que també ho puguin fer els privats. O que L'Energètica, per exemple, pugui prestar serveis energètics a institucions com aquest Parlament, per exemple, o altres òrgans institucionals.

Per tant, és veritat que el gran gruix del decret són modificacions tributàries que ens haurien de portar a una recaptació de 200 milions d'euros, que es diu ràpid, però són molts recursos que podem utilitzar per a tantes polítiques que necessita aquest país,

i després algunes puntuals, com els hi deia, en les que no em vull allargar. En tot cas, hi insisteixo, una fiscalitat més justa i progressiva, garantir els serveis públics i permetre, doncs, el funcionament de les nostres institucions.

Acabo ja, president. Com deia, m'agradaria que aquest decret llei es pogués aprovar, es pogués convalidar. I nosaltres, amb aquest respecte pulcre que tenim sempre a les institucions, doncs, si es vol tramitar com a projecte de llei, no hi posarem cap problema, el tramitem com a projecte de llei, però també vull dir molt clarament en aquest hemicicle que nosaltres defensem fil per randa el que estableix aquest decret, en cada una de les seves modificacions tributàries. Per tant, aquesta serà la nostra voluntat en qualsevol tramitació que es pugui dur a terme.

Per tant, espero que puguem arribar a acords, que el puguem convalidar i puguem tirar endavant aquesta política fiscal que ens ha d'ajudar també en aquestes externalitats negatives, aquests desequilibris que es generen en el mercat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons va acordar la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun.

I en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Gràcies, president. Consellera Romero, consellers, diputats, ahir al vespre, a més de fer el que va fer molta altra gent, vaig aprofitar per preparar aquesta intervenció, i vaig tornar a llegir el decret llei que estem debatent avui. I em van venir al cap dos autors contemporanis: un escriptor i un filòsof.

L'escriptor és Jorge Luis Borges. Em va ser impossible, rellegant el decret llei, no pensar en aquell paràgraf famós de l'assaig *L'idioma analític de John Wilkins*, aquell que –segur que vostès, alguns, deuen recordar– descriu una enciclopèdia xinesa –per descomptat, fictícia– que classifica els animals així: un, els que pertanyen a l'emperador; dos, els embalsamats; tres, els ensinistrats; quatre, els lletons; cinc, les

sirenes; sis, els fabulosos; set, els gossos solts; vuit, els inclosos en aquesta classificació; nou, els que s'agiten com a bojós, i finalment, deu, els que de lluny semblen mosques.

No cal que els digui que aquest paràgraf m'ha vingut al cap llegint el seu decret, perquè aquell garbuix surrealista de l'enciclopèdia no està gaire lluny del garbuix que recull aquest decret llei, igual de caòtic i igual d'arbitrari. Amb una diferència important: Borges ho feia amb gràcia, amb lucidesa, amb aquella prosa magnífica de l'escriptor argentí i amb la seva fina ironia; el seu decret, en canvi, no només barreja naps, cols i tot allò que va trobant pel camí, perquè amb això encara podríem fer un bon caldo, és que directament posa al mateix sac coses que no tenen cap relació, per exemple, accés a l'habitatge, IRPF, protecció a les víctimes de violència masclista, impost de transmissions patrimonials, cànon de l'aigua, persecució dels grans tenidors, renovació del parc de vehicles, sou dels funcionaris en pràctiques o prevenció d'incendis. Tot junt i tot ben barrejat, que queda un decret de mesures fiscals contradictòries, un *collage* inintel·ligible amb un missatge públic, ja l'hi dic ara, incomprensible, i que està condemnat d'entrada a ser inexorablement ineficaç.

El segon autor que em va venir al cap és el filòsof Giorgio Agamben. És el filòsof italià viu més important i amb més reconeixement a tot el món. Fa quaranta anys que està estudiant els perills de les democràcies occidentals, i ell ens explica que governar amb decrets lleis és un perill evident de lliscar cap a formes de govern autoritàries. Agamben ha dedicat la major part de la seva obra a desemmascarar els símptomes d'aquesta deriva, i governar a base de decrets lleis i intentar saltar-se la funció legislativa del Parlament és un senyal inequívoc de quan la democràcia llisca cap a formes de govern autoritàries.

Consellera Romero, diputats del PSC, tots els que estem aquí, tots, tenim un compromís que no podem trair, amb l'estat de dret, amb la democràcia i amb la dignitat de la política. Governar a cop de decret potser els hi sembla, amb la situació que vostès tenen ara mateix, un mal menor, però pensem que, al cap i a la fi, no és una qüestió de forma, no és una qüestió d'arribar de la manera que sigui. No és això, diputats, no és això. La fórmula del decret llei no serveix per saltar-se el Parlament;

serveix per respondre a una emergència en situacions urgents, i aquesta llei no té res d'urgent.

Acabo. En democràcia les formes són molt importants, gairebé tant com el fons, i el que és imperdonable és usar les formes per impedir debatre a fons, i això és exactament el que han fet vostès amb aquest decret, han escatimat en aquest Parlament un bé essencial de l'estat de dret: el debat, la deliberació. I quan s'erosionen aquests pilars, el que trontolla –i vostès ho saben– és la salut democràtica del país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputades, diputats, nosaltres votarem favorablement a la convalidació del decret. Sí, ho farem perquè nosaltres fem oposició al Govern, no a Catalunya, no al país. No fem tampoc oposició a l'Administració de la Generalitat, de la qual depèn aquest decret per poder apujar, per exemple, les retribucions dels funcionaris i dels treballadors públics. Per tant, és necessari aquest decret, és imprescindible per poder fer front a les obligacions que tenim com a Administració, perquè són obligacions que igualment les hauríem de complir. I, per tant, les misses –bon dia per parlar-ne–, els recursos haurien de sortir dels mateixos pressupostos i dels mateixos recursos que avui té la Generalitat. També perquè a aquest decret hem incorporat coses molt rellevants des del Grup d'Esquerra Republicana, algunes rebaixes de les quals després en parlaré, i també la consolidació, per exemple, de l'operadora o ampliar les capacitats de l'ICF, és a dir, qüestions que nosaltres considerem especialment rellevants. És per tot això que convalidarem aquest decret.

Però, alhora, també donarem un vot favorable a que es tramiti com a projecte de llei. Per què? Per una raó tan senzilla com que ho ha demanat el Consell de Garanties. I malgrat que a alguns els hi sembli que fa molta gràcia, a nosaltres el que no ens

faria gens de gràcia és que d'aquí a un temps ens trobéssim amb una sentència contrària contra aquesta aprovació, perquè això ha passat, i a vegades no, però en ocasions ha passat. I hi ha un posicionament molt clar del Consell de Garanties amb relació a això i és imprescindible dotar-nos de seguretat jurídica. I també és bo que el Parlament pugui parlar-ne. Nosaltres som partidaris d'aquest decret i per això el validem, si no, naturalment, no el votàriem. Però creiem que hi ha d'haver aquest debat en el Parlament, perquè ens ho exigeixen les normes democràtiques, però perquè ens ho exigeix també el Consell de Garanties, i cauríem en un risc de perdre robustesa.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, demanem i reclamem sempre, i així ha estat, una fiscalitat justa: qui més té més pagui i que qui més contamina més pagui. Pot semblar molt estrany als ulls de molta gent avui, però em sembla que és una reclamació que cal subratllar i que cal practicar sempre que sigui possible. I aquests principis han sofert sovint molts atacs: alguns de polítics –en parlaré–, altres dels tribunals, quan s'ha tomat la taxa, per exemple, per dues vegades a la producció nuclear o a l'impost als dipòsits bancaris. N'hi han hagut també de caràcter polític. I aquesta reforma, aquesta convalidació suposa una rebaixa, per exemple, per al setanta cinc per cent dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, perquè rebaixa els impostos a la gent que cobra menys de 33.000 euros –setanta cinc per cent. Es pot optar per treballar per a aquest setanta-cinc per cent o es pot optar per no fer pagar impostos a les elèctriques o no fer pagar impostos als dipòsits bancaris, als bancs, pels seus beneficis. Són opcions. Nosaltres ens hem posicionat molt clarament en aquest sentit: qui més té més paga. I en aquest sentit doncs, com deia, hi han hagut posicionaments polítics diferents. El nostre és aquest.

Hi han altres qüestions que es plantegen també en aquest decret: la que fa referència al cànon de l'aigua o la que fa referència a modular i fer més progressiu l'ITP. Creiem que són elements que és bo posicionar-s'hi, així com altres que s'havien plantejat i ha expressat la consellera. Creiem que en el tema de l'aigua podríem haver anat una mica més enllà –en aquest sentit, els pressupostos del 24 hi anaven–, i més en un context –ara no es produeix, però en aquell moment sí, i podem tornar-ho a patir– de sequera. Creiem que és important aprofundir en aquest

concepte de qui més contamina, qui més usa, qui més gasta més paga. I en aquest sentit creiem que es pot anar molt més enllà.

Però, en definitiva, pensem que és un decret que aborda qüestions que són necessàries, que resol qüestions immediates que són imprescindibles, i alhora introdueix elements de justícia social que ens sembla a nosaltres que són rellevants. I subratllar-ho: aquest decret resol una qüestió que podria estar resolta des dels pressupostos del 24, que és fer una rebaixa fiscal a la gent que menys té, als que tenen menys de 33.000 euros de salari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Consellera Romero, conselleres, consellers, diputats i diputades... Aquest decret llei és un *mix revolutum* de mesures fiscals on es barregen rebaxes amb pujades d'impostos i s'acompanyen de mesures de despesa de personal i altres d'administratives, com la referent a l'empresa pública L'Energètica. Però el Govern socialista ja ens té acostumats a aquests decrets òmnibus, eh?, on el caràcter urgent i extraordinari d'algunes de les seves mesures fins i tot està qüestionat pel propi Consell de Garanties Estatutàries.

Si ens centrem en les mesures fiscals d'aquest secret llei, i especialment en l'impost de transmissions patrimonials, partim del greu fet que a Catalunya patim una crisi habitacional perquè els diferents governs de la Generalitat –des de CiU o Junts, Esquerra Republicana o Socialistes de la mà dels Comuns– han estat incapaços d'incentivar l'oferta per poder satisfer la demanda d'habitatges i, en conseqüència, el preu de la «vivenda» està pels núvols en la gran majoria de ciutats. A més, sabem que el cost fiscal representa entre el vint i el vint-i-cinc per cent del preu final de compra de l'habitatge i que, a Catalunya, qui compra una «vivenda» de segona mà suporta com a mínim el tipus impositiu del deu per cent en l'ITP, que és el més alt a Espanya. Malgrat aquesta realitat, a aquest decret llei el Govern socialista el que ha

fet és pactar amb els Comuns augmentar esglaonadament fins al tretze per cent el tipus de l'ITP en funció del valor de l'immoble, sense tenir en compte si és «vivenda» habitual, i fins al vint per cent si es tracta de grans tenidors en la transmissió d'habitatges, perjudicant el mercat de l'habitatge al tensionar encara més el preu final de compra.

Pel que fa a les noves mesures de l'IRPF, veiem amb bons ulls la reducció del tipus al nou i mig per cent per a les persones amb baixos ingressos, equiparant-se a altres comunitats autònomes, però no s'ofereix cap reducció del tipus per a les famílies amb rendes mitjanes-baixes i mitjanes, malgrat que Catalunya doncs és la regió on es paga més IRPF per part de les persones que tenen rendes entre trenta mil i quaranta mil euros i que aquestes famílies sabem que han fet un gran esforç per adaptar-se a l'alt nivell general de preus i aquest esforç no ha estat compartit per l'Administració, que, contràriament, ha aprofitat per recaptar més.

És per això que, el passat mes d'octubre, des del Partit Popular vam presentar una proposició de llei per reduir també l'IRPF a les persones amb rendes mitjanes-baixes i mitjanes, però, malauradament, ha estat bloquejada durant tot aquest temps i no la podem debatre en aquesta sessió plenària per tal, doncs, que surti endavant la mesura pactada entre el PSC i Esquerra Republicana. M'imagino que algun remordiment, doncs, deuen tenir.

Per altre costat, aquest decret llei preveu reduccions en l'impost de successions i donacions per a les víctimes de violència masclista i els seus hereus, i em semblen adequades, però lamentem novament que s'hagi perdut l'oportunitat d'eliminar aquest impost. El Partit Popular ha estat l'únic grup parlamentari que ha presentat una proposició de llei per suprimir-lo, al ser un impost injust, ja que recau sobre actius que ja han estat gravats amb l'IRPF cada any.

En definitiva, des del Partit Popular estem a favor d'aplicar més progressivitat en els impostos, però sempre a partir de reduir-los, especialment a les persones amb menor capacitat econòmica o en situació de vulnerabilitat. Però estem totalment en contra d'incrementar-los per a les persones en altres trams de renda, sobretot de renda mitjana, perquè els impostos a Catalunya ja estan en un nivell massa alt i qualsevol pujada impositiva el que fa és comportar comportaments d'elusió o evasió

fiscal, a més de fugida de contribuents o deslocalització d'empreses cap a altres comunitats autònomes o països del nostre entorn.

En conclusió, aquest decret llei del Govern està molt allunyat de la reforma fiscal que necessita Catalunya, ja que no inclou cap mesura que estableixi impostos favorables i estables a favor de les pimes, dels autònoms, de la renda i el patrimoni de les famílies per estimular l'activitat econòmica, l'ocupació, la inversió empresarial i l'esforç personal, imprescindibles per aconseguir un augment sostingut de la recaptació de l'Administració amb l'ànim de garantir i millorar els serveis públics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Bien. Gràcies, vicepresidenta. Bien, este Decreto ley 5/2025 aprueba una serie de medidas fiscales que no son más que continuismo. Es decir, sangrar a los ciudadanos con impuestos de todo tipo para luego malgastar principalmente esos recursos. Y manifiestan engañosamente tener dos objetivos: primero, el acceso a la vivienda, que con su reforma complican más; y segundo, la protección de las víctimas de lo que ustedes llaman «violencia machista», olvidando al resto de personas que también sufren o pasan diversas necesidades.

En verdad, lo que ustedes pretenden es legislar y presupuestar a golpe de decreto ley, porque no hay que olvidar que ustedes son incapaces de negociar unos nuevos presupuestos para la Generalitat de Catalunya. Entre sus pinceladas y subidas de impuestos tenemos principalmente el impuesto sobre la renta de las personas físicas, el IRPF, donde realizan unos pequeños maquillajes insignificantes en los tramos y en los tipos.

Y la propuesta de VOX es radicalmente distinta: es realizar una gran reforma del IRPF, igualando el IRPF para todos los españoles por igual, trabajen donde trabajen o vivan donde vivan, en contra de los pactos del bipartidismo. Con dos tipos impositivos: hasta setenta mil euros, el quince por ciento; a partir de setenta mil

euros, el veinticinco por ciento, y evidentemente, las rentas más bajas, los que ingresan menos de veintidós mil euros, exentos de tributar el IRPF. Y defensa de la natalidad, apoyo de la natalidad: deducción por hijo. Cuatro puntos porcentuales por hijo. Ejemplo: si una familia tiene cuatro hijos e ingresa menos de setenta mil euros, no pagaría IRPF. ¿Impacto económico de esta medida de VOX? 12.000, 15.000 millones de euros según el año. A costa del gasto superfluo que hay, y mucho.

Impuesto sobre sucesiones y donaciones. Proponen reducciones y bonificaciones para las víctimas de lo que ustedes llaman «violencia machista». Y bien, ¿y el resto? ¿El resto? Eso es un drama, pero es que hay más dramas y ustedes no los contemplan. Desde VOX proponemos la eliminación total de este impuesto de donaciones y sucesiones en toda España por ser un tributo totalmente injusto, que genera desigualdades territoriales y ataca el ahorro familiar.

Impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados: erre que erre, siguen en el error castigando la compra de la vivienda habitual para las viviendas de menos de seiscientos mil euros, que ustedes castigan con un diez por ciento. ¿Vivienda de trescientos mil euros? Treinta mil euros para la Generalitat. ¿Vivienda de cien mil euros? Diez mil euros para la Generalitat. Para la vivienda habitual. Es que ustedes castigan el acceso a la vivienda en propiedad. Y para el resto, pues claro, evidentemente, lo sube. Para VOX sigue siendo un escándalo que este impuesto esté castigando la compra y el acceso de la vivienda en propiedad.

Canon del agua. Sustituyen los mínimos de facturación por una parte fija determinada. Traducción: el agua seguirá subiendo y seguirá teniendo la factura del agua el treinta y cinco por ciento solo de consumo, y el resto, sesenta y cinco por ciento en impuestos.

En cuanto a las medidas de gastos de personal, sin novedad en la Generalitat de Cataluña. Los gastos seguirán subiendo.

Miren, ustedes han anunciado y traen este decreto, que es un nuevo pacto social comunista, viviendo y vendiendo la mentira de que retocan algunos impuestos para favorecer a los más humildes. Y la realidad es tozuda, es que piensan seguir sangrando a familias y a trabajadores, recaudando, calculamos, entre 300 y 500 millones de euros más.

Por todo ello, no cuenten con VOX. Basta ya de castigar a los que madrugan. Basta ya de castigar a los que trabajan. Basta ya de castigar a los trabajadores y a las familias. Menos impuestos y más libertad. Acabemos con su expolio fiscal y pongamos al Estado al servicio de la nación y no al revés. Y pongamos al Estado al servicio por igual del conjunto de los españoles.

Muchas gracias.

El president

I en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, consellera Romero... Efectivament, el decret és ampli i com que els grups només tenim cinc minuts, centraré la meva intervenció bàsicament en parlar de l'impost de transmissions patrimonials, perquè a més a més és un dels acords de l'acord d'investidura que finalment hem pogut negociar i acordar i concretar en aquest decret. I volem agrair des d'aquí també els treballs de la consellera i del seu equip de la conselleria d'Economia i també, per part dels Comuns, del nostre equip negociador, encapçalat pel nostre diputat David Cid.

I volia posar algunes dades per començar, per entendre del que estem parlant quan parlem dels canvis que proposa aquest decret sobre l'impost de transmissions patrimonials. El 2023 la compra d'habitatge a tot l'Estat espanyol va ser d'un cinquanta-sis per cent al comptat, sense hipoteca. O sigui, pagant el que se'n diu vulgarment «trinco-trinco». El 2024 va ser d'un cinquanta-vuit per cent la gent que compra en efectiu, sense hipoteca. A Catalunya hi ha més de quatre mil grans tenidors i la concentració de l'habitatge –tenen moltes dades amb què ho poden comprovar– cada vegada està anant a més poques mans. És cert que de moment són majoritaris els que només tenen un habitatge, però l'habitatge que s'està comprant està anant a poques mans. Hi ha una concentració en l'habitatge en poques mans per especular i això és el que provoca que tinguem ara mateix els preus de compra de l'habitatge als nivells del 2008, quan va esclatar la bombolla immobiliària; som aquí. Si hi ha un atac a la propietat privada és que el preu del

metre quadrat d'un habitatge a Barcelona estigui als quatre mil metres quadrats. Això és un atac al dret de la gent a poder comprar un habitatge. Això és un atac a la propietat privada.

La compra especulativa s'ha d'intervenir, s'ha de regular; perquè no pot ser que les famílies que vulguin comprar un habitatge no puguin fer-ho, però no per l'impost que han de pagar, sinó perquè quan van a veure el pis, el senyor de la immobiliària els hi diu «o m'ho dius en una hora o ja en tinc un que me'l compra en efectiu» o que facin la reserva i, quan es pensin que estan tramitant les arres i la hipoteca, els hi diguin «et torno la reserva perquè ha vingut un fons d'inversió o una persona estrangera que m'ho paga en efectiu, i a més, em paga més». Això és atacar el dret a la propietat privada i a l'habitatge dels catalans i les catalanes que busquen el seu primer habitatge, la seva residència habitual.

La compra especulativa s'ha d'intervenir, s'ha de regular fins que totes les persones tinguem garantit el dret a l'habitatge a Catalunya. I això és el que fa a l'impost de transmissions patrimonials que aprovem avui: que qui més té pagui més, i que qui compri per especular pagui més, i tampoc estem parlant de bestieses. Estem parlant que el senyor que va comprar la Casa Orsola, que la va comprar per 6 milions en el seu moment i, per tant, va pagar 600.000 d'impost de transmissions patrimonials, pagui 780.000 si la comprés ara. Tenint en compte que en tres anys l'ha venut per 9 milions, home, jo crec que aquests 180.000 euros de diferència tampoc no l'arruïnarien, perquè ha guanyat 3 milions en tres anys.

Per tant, el vint per cent no és un atac a la propietat privada, no és el principal atac a la propietat privada en la democràcia, com hem sentit que ha dit el president de Foment. Evidentment, des que es va anunciar aquest acord hem tingut l'apocalipsi, tothom dient que per culpa del comunisme s'acabarien les compravendes, s'aturaria el mercat que estàvem gravant els propietaris, que això era un gran atac a la propietat privada. Com els hi deia, l'atac a la propietat privada és que les famílies que busquen habitatge habitual i que s'han d'hipotecar per aconseguir-ho no ho puguin fer perquè els hi passa per davant un especulador, i en tot cas, si l'especulador els hi passa per davant, haurà de pagar més, haurà de pagar aquest vint per cent.

La tramitació com a projecte de llei nosaltres no la votarem a favor, no hi estem d'acord. Creiem que el Consell de Garanties Estatutàries blindarà l'impost de transmissions patrimonials i diu que s'hi ajusta. Per tant, no hi ha arguments durant la tramitació per modificar l'impost de transmissions patrimonials perquè està blindat pel Consell de Garanties Estatutàries. No hi ha por de que vagi el Constitucional, això. Per tant, els que estan d'acord amb aquest impost de transmissions patrimonials no faran esmenes ni modificaran l'impost de transmissions patrimonials durant la tramitació. Tenim el compromís del Govern de que no ho farà, que no donarà suport a les esmenes que ho facin. Creiem que la CUP també estarà d'acord amb aquest impost de transmissions patrimonials, si no després els sentirem.

El que vull saber és quan acabi la tramitació, quina serà la foto? La foto de les esquerres que dona suport a aquest impost de transmissions patrimonials i no el toca per afavorir els especuladors, com està demanant el Sindicat de Llogateres públicament? O la foto de les dretes d'aquest Parlament que estan escoltant Foment, la Cambra de la Propietat i la patronal i que el volen canviar per seguir afavorint l'especulació? Tinc dubtes d'on estarà Esquerra Republicana en aquesta foto, en tinc molts dubtes. No sé si la foto de l'acord que vam fer fa un mes es tornarà a repetir, no ho sé, amb l'impost de transmissions patrimonials. No entenc l'obsessió per tramitar-ho com a projecte de llei, i crec que han utilitzat la tramitació com a excusa, perquè si és així, si és veritat que només és per la tramitació, entenem que ens trobarem al final aprovant aquest impost.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé. Comencem dient-los als diputats de VOX que no pateixin, que el dia que hi hagi un pacte social comunista o que anem a trencar Espanya no s'hi amoïnin, que jo ja els truco.

Per la resta, podria, en realitat, reduir la intervenció a dir-los que només fa quatre mesos els hi dèiem que, si no tenien els pressupostos, el marge per fer política sense partides era minso i que, com era bastant previsible –ja ho advertíem–, no ens han dit què pensen fer encara, però una possibilitat continuista seria anar presentant decrets d'ampliació pressupostària. Ja els hi dèiem. Els avancem que no ens plegarem al xantatge a cop de decret. I efectivament, no ens plegarem el xantatge a cop de decret. Portem dotze decrets en nou mesos –dotze. S'està fent de l'excepcionalitat dels decrets la norma parlamentària, i, si l'única estabilitat que pot aconseguir el PSC és a cop de decret, malament anem.

Fins i tot Maquiavel deia que el poder havia de ser un centaure, meitat cavall –la imposició–, però també meitat home, que seria el parlar. Perquè de la CUP a aquestes alçades ningú pot dubtar que estem al costat de la majoria del poble, que fem oposició per a aquesta majoria del poble i que no ens cauen els anells per anar fins al final amb el que necessiti el poble. Ni fum, ni trilerisme, ni interessos que haurien de ser principis. El que passa és que a casa meva hi havia una màxima, i és «no recrear-se en el “t'ho vaig dir”», perquè és de superbs. Per tant, aquí seguim amb els aprenentatges fets, esperem, per a la propera.

I aquí som. Vostès ens presenten l'enèsim decret que barreja drets laborals amb treure impostos a la compravenda d'art –preocupadíssims estem per si comprem el Tàpies que hi ha aquí fora i l'hem de vendre en un any–; l'IRPF amb el cànon d'aigua, perquè alguna coseta se li ha de donar a les empreses que la gestionen, perquè beneficis milionaris no és suficient, i l'ITP, i ens disculparan, el tren de la bruixa de l'exempció dels impostos, o que encara es segueixi premiant la incineració de residus.

Hi ha diversos punts d'aquests decrets que avui es presenten que són raonables, que poden ser positius i que fins i tot hem proposat en alguna ocasió nosaltres mateixos, com el reconeixement al salari dels futurs bombers i d'altres treballadors de l'Administració. De fet, aquí volíem fer esment de que la diputada Pilar Castillejo, juntament amb Esquerra Republicana i amb Comuns –perquè si fos pel PSC això hagués sigut en una transició de tres anys– va estar negociant, gràcies també a la

pressió, evidentment, de tots els bombers organitzats, els bombers en pràctiques organitzats, perquè això quedés dins d'alguna regulació i va ser dins d'aquest decret.

D'altra banda, tenim fins i tot un punt estrella, l'impost de transmissions patrimonials, dissenyat per taxar la compra especulativa. Nosaltres vam presentar aquesta modificació en una moció sobre habitatge. De fet, Comuns també l'ha presentat i li ha donat suport. És més, Esquerra Republicana va donar suport i va votar a favor a la nostra moció en aquell punt, perquè ho recordem, aquesta coincidència no és màgia, i no és que ens estiguem trucant per les nits, precisament. És que estem davant d'una proposta del Sindicat de Llogateres.

Òbviament, la CUP hi estem d'acord com una mesura per aturar l'especulació amb un bé essencial com és l'habitatge. Nosaltres no venim aquí a negar que el decret conté algunes bones mesures, i recomanaríem a tots els grups que no intentin fer pressió en si acabarem a un costat o a un altre, perquè no se'ns pot situar aquí a aquestes alçades de la història. Tothom coneix perfectament les posicions de la CUP. Però d'altra banda, també hi ha punts d'aquests decrets que ens semblen menys positius, alguns directament ens semblen negatius i que no podem votar-hi a favor. No m'hi estendré, però és obvi que per nosaltres no té cap mena de sentit aquesta exempció a la compra d'obres d'art i que hi ha altres exempcions que també s'haurien de discutir.

I hi ha propostes que pensem que, a més s'han quedat molt curtes, com és el cas de l'ICF i de l'IRPF. Tot i que es proposa una reducció en els trams més baixos – mesura amb la que estem d'acord, ho hem manifestat diverses vegades– no compensa aquesta baixada de la recaptació amb una pujada dels trams més alts.

Però el fons de la qüestió, per nosaltres, és que aquesta proposta d'aquest òmnibus il·lustra la manera de governar amb la que nosaltres, com hem apuntat en diverses ocasions, no estem d'acord –ho reitero: dotze decrets, nou mesos. Queixar-se de l'antipolítica i de la degradació dels parlaments democràtics per reduir-los a un espai on presentar mocions, fer discursos i passar el *rodillo* no em sembla especialment coherent. No hem sigut escollits per fer discursos que ens converteixin en talls a mitjans i vídeos de dos minuts a xarxes. No és aquesta la democràcia que es mereix Catalunya.

Ho vam veure amb els pressupostos. El Govern no està sent prou valent per fer una proposta que, inevitablement, l'obligaria a escollir de quin costat està, a clarificar-se políticament amb el risc d'esquerdar aquesta articulació política tan particular i fràgil que intenta fer.

No es pot jugar a l'equilibrista eternament. És impossible satisfer alhora als seus votants, als seus socis i a Foment del Treball. I, per això, aquest *totum revolutum*, aquest calaix de sastre d'un decret òmnibus que, de nou, mostra la seva nul·la voluntat de debatre cada qüestió per separat.

Ja ho hauria de saber, no pot estar-se a missa i repicant campanes. No es pot governar per a la majoria i alhora fer contentes les grans empreses internacionals, els fons d'inversió i les constructores.

Se m'acaba el temps, perquè s'ha reduït, però m'agradaria dir que hi ha una posició bastant còmoda del PSC que saben que els moments de turbulències són els moments de reordenació, i que llavors poden presentar-se com el partit de la política d'altura, mentre altres partits corren en cercles per intentar satisfer diferents interessos.

La batalla la juguen els altres i el PSC, com la banca, sempre guanya. És intel·ligent en termes partidistes; és nefast per al país. Nosaltres fem una crida a la clarificació... No farem una crida a la clarificació dels altres partits. Que cadascú endreci casa seva.

Però sí dir que política d'altura és mantenir-se en els seus principis, independentment de lo que tinguís davant, la reacció, la patronal o el drac; i aquí hi som la CUP, i aquí ens trobaran, i ho hem demostrat moltíssimes vegades. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Ja acabo. En aquest sentit, dir que Catalunya creiem que no necessita un govern que governi a cops de decrets òmnibus, que a ningú se'ns passa que les últimes eleccions les vam tenir, precisament, perquè no es va aprovar un pressupost, i que lo que demanem és que es tinguin aquí els debats que Catalunya i que el Parlament es mereixen.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'han malacostumat a governar a cop de decret, sense raonar la urgència, evidenciant la fragilitat del seu Govern i la por tangible de legislar pel tràmit ordinari. El propi dictamen del Consell de Garanties Estatutàries parla d'un flagrant abús del concepte d'urgència i els recorda que els decrets llei s'han de limitar a casos d'extraordinària i urgent necessitat.

Mesures com les que s'inclouen en aquest decret llei, com la simplificació de l'IRPF o bonificacions fiscals, en cap cas compleixen aquest principi d'extraordinària i urgent necessitat. No responen a cap crisi immediata. A cada ple desvirtuen el caràcter excepcional dels decrets llei, utilitzant-los indiscriminadament i fent palesa la incapacitat de consensuar posicions, fins i tot amb els grups que apuntalen el seu Govern minoritari.

Centrant-nos en el contingut del document, hem de dir que el decret introdueix diverses modificacions en àmbits fiscals i administratius que, previsiblement, generaran confusió i dificultats interpretatives, tant per part dels contribuents com dels professionals que els assessorin.

Les bonificacions fiscals que proposen per, *a priori*, facilitar l'accés a l'habitatge beneficiaran una petita part de la població, excloent molts potencials compradors. Per tant, no resolen l'encariment general dels habitatges ni la manca d'oferta pública. Només és un pegat maldestre i provisional.

Podem veure clarament la mà de l'extrema esquerra en algunes de les propostes que recull el decret llei, com l'aplicació d'un tipus agreujat per a grans tenidors, un vint per cent, que desincentivarà la inversió immobiliària i afectarà negativament el dinamisme del mercat. Una càrrega impositiva que, previsiblement, es traslladarà al consumidor final, perjudicant, per tant, en darrera instància, els ciutadans.

Mesures punitives com aquesta no només no garanteixen la reducció dels preus de l'habitatge, sinó que molts cops en minven l'oferta. Mesures errònies, superficials i

ineficaces que no aborden qüestions estructurals en matèria d'habitatge. Mesures cosmètiques que poden fer el pes a curt termini, però que en absolut resolen la crisi habitacional que pateix el país.

Pel que fa a les reformes en matèria d'IRPF, cal dir que de nou proposen penalitzar les rendes altes, les d'aquells que treballen i generen feina i beneficis, dels que arrisquen el seu patrimoni personal i hipotequen els seus béns per fer créixer una activitat o una empresa, i a qui vostès espolien en pro del que anomenen «redistribució de la riquesa», que acaba beneficiant aquells que no han cotitzat mai i que han vist que no cotitzar surt a compte.

Penalitzar a qui s'esmerça i treballa i premiar a qui s'està de braços plegats no sembla que ens menin cap a la societat del benestar que tots hauríem de cobejar. Menys política del jaure i subsidi, i més cultura de l'esforç i del treball.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé; gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats i diputades. Vull començar agraint el to a la majoria dels diputats que han intervingut, un to constructiu que ha generat un debat enriquidor per part d'aquells que volem seguir millorant Catalunya. No agraeixo en absolut ni el to, ni les formes ni el contingut dels representants nostrats de la internacional reaccionària. Amb el vostre discurs de la por només genereu més por, i la por condueix a la paràlisi, i la paràlisi només té dues sortides: o la inacció o el retrocés. I aquest país ni vol la inacció ni desitja el retrocés.

El Partit dels Socialistes de Catalunya defensa una societat més justa i igualitària on ningú quedi enrere. A través de la igualtat, la llibertat i la justícia social, volem articular una Catalunya moderna, preparada per al present i plena d'oportunitats per al futur, i el nostre marc d'actuació és el marc europeu. Precisament, aquesta setmana celebrem el Dia d'Europa. Felicitem-nos, perquè és l'espai democràtic més gran del món. Tenim un capital humà de primer nivell, el mercat comú més gran del món, uns nivells de riquesa i benestar elevats i el teixit social més igualitari del món.

I el creixement del nacionalpopulisme euroescèptic posa en perill els avenços en la integració europea. Davant d'ells, més defensa de la dignitat, de la democràcia, de l'estat de dret i de la solidaritat. Els valors europeus de progrés econòmic just, cohesió social i llibertat són el marc d'actuació. Va ser la resposta fa vuitanta anys i és la resposta actual, i serà la resposta als reptes de futur, i això no és més que la solució socialdemòcrata: més estat del benestar, més democràcia, més justícia social, millor regulació a l'economia de mercat i més igualtat.

Recentment, s'ha publicat el llibre *Igualtat*, de Piketty i Sandel, on exposen un seguit d'idees que estan alineades amb el marc socialdemòcrata i europeista. Us les enumero breument: han augmentat les desigualtats de riquesa i ingressos; a través de reformes fiscals s'ha de fomentar una major redistribució per combatre l'acumulació insolidària de riquesa; les desigualtats es perpetuen perquè no es tenen en compte factors socials, familiars i econòmics; una gran desigualtat econòmica pot afectar negativament la democràcia, ja que els rics tenen més influència política i distorsionen la representació política i la presa de decisions.

I quina és la resposta que ofereixen? L'adopció de polítiques fiscals i tributàries per redistribuir la riquesa de manera més equitativa, posant en valor la solidaritat i el bé comú com a valors fonamentals de la societat; un estat del benestar que garanteixi a tothom l'accés a les mateixes oportunitats.

Quin és un dels principals factors de desigualtat actualment a Catalunya? L'accés a l'habitatge. I quins són els objectius d'aquest decret llei que porta el Govern a convalidar? El primer, una fiscalitat més justa i progressiva. El segon, afavorir els contribuents amb rendes més baixes, els joves i els col·lectius vulnerables, com són les víctimes de la violència masclista. I el tercer, reforçar les polítiques d'accés a l'habitatge.

Com desenvolupa aquests tres objectius? La consellera els ha explicat: modificant tres figures impositives, l'IRPF, l'ITP i l'impost de successions i donacions. Al capítol de l'IRPF reforcem la progressivitat de l'impost, fent que els que menys tenen paguin menys i que els que més tenen paguin una mica més.

A l'ITP, introduint mesures d'equitat redistributives en l'accés a l'habitatge, entre d'altres mesures, establint trams en funció de la transacció a partir de 600.000 euros.

I que sàpiguen, senyors, que el 2023 només el tres per cent dels immobles transmesos va superar els 600.000.

Per tant, anem aquí, als que més tenen, que són els que més poden aportar. I això no és voluntat recaptatòria. Això s'anomena justícia social, que és el marc europeu, que és la socialdemocràcia. Perquè davant d'aquest reordre mundial tenim les idees clares: a major igualtat, major creixement econòmic i major cohesió social.

I, breument, sobre el model de decrets llei, voldria recordar que la dotzena legislatura, on governava Junts, va aprovar noranta decrets llei –noranta–, entre el 2017 i el 2021. Potser llavors també hauríem d'haver llegit Giorgio Agamben. *(Alguns aplaudiments.)*

Acabo... I acabo citant el president Sánchez a la reunió de dilluns del Cercle d'Economia: «Els pessimistes sempre s'han equivocat.» Els pessimistes no han cregut mai en les capacitats ni de les persones ni del país. Les seves profecies fosques que prediquen no creuen en l'enorme talent de les persones ni en un futur millor. Nosaltres impugnem aquest fatalisme. La societat ha millorat des de fa quaranta-cinc anys perquè el país i la seva gent va creure en un futur millor i segueix creient en un futur millor perquè hem de seguir construint amb optimisme el futur que volem.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 5/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 61 vots en contra, cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret Llei 5/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret Llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret Llei com a projecte de Llei. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari de VOX, el Grup Parlamentari d'Esquerra i el Grup Parlamentari de la CUP.

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetem a votació si aquest decret Llei s'ha de tramitar com a projecte de Llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de Llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 123 vots favorables, 6 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret Llei 5/2025 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de Llei.

Decrets Llei 6/2025 i 9/2025

203-00012/15 i 203-00014/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret Llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. Abans de començar amb el debat, els faig avinent que aquest punt de l'ordre del dia se substanciarà conjuntament amb el punt 6, corresponent al debat i votació sobre la validació del Decret Llei 9/2025, de 29 d'abril, pel qual es modifica el Decret Llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals han estat promulgats aquests decrets Llei. Té la paraula, doncs, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Bona tarda de nou i moltes gràcies als grups que han donat suport a l'anterior decret llei i ara en presentem un altre, la modificació de l'impost de la taxa turística, un impost que s'ha modificat diverses vegades també com a decret llei, utilitzant aquest instrument legal i del qual el Govern en pot fer ús.

Jo voldria fer una mica de recordatori que és una taxa que es crea l'any 2012, en una situació difícil per a l'economia catalana. Una taxa que té el primer impacte l'any 2013 i que al llarg d'aquests anys s'ha anat modificant: l'any 2017, l'any 2020, l'any 2023. I els hi haig de donar una notícia, si no la saben, que és que, des que es va crear, segueixen pujant els turistes a Catalunya, i dels 15 milions de turistes que teníem l'any 2012, als 19, quasi 20 que tenim aquest any 2024, doncs, la taxa no ha generat un element negatiu ni en la demanda ni òbviament en l'oferta, que segueix augmentant a Catalunya amb establiments de qualitat, amb una oferta també àmplia i de molta qualitat, en l'àmbit cultural, esportiu, patrimonial, gastronòmic –ara que som a la Regió Mundial de la Gastronomia–... Per tant, una taxa que es va crear, que es va anar modificant i que no ha sigut un impediment perquè turistes d'arreu del món vinguin a Catalunya.

De fet, tant és així que a Barcelona, per posar una ciutat, la nostra capital, admirada arreu del món, és la segona ciutat del món més desitjada pel turisme de luxe. Ho dic per després, quan parlem dels augments de la taxa. Vuitanta-dos per cent dels congressos que es fan a Barcelona i l'Hospitalet són internacionals i tenim una captació molt important de públic internacional. Més de 250 congressos mèdics, consellera, metges i metgesses de tot el món que venen aquí a fer congressos i, per tant, una capacitat d'atraure molt important. Una despesa diària per visitant que augmenta, que ha augmentat en el darrer any, trimestre del 24 a trimestre del 25, un 6,9 la despesa diària de cada un dels turistes i un sector que representa el dotze per cent del PIB.

Per tant, és un sector que va bé a Catalunya. És un sector que comporta..., és veritat, i genera molta ocupació i, doncs, molta riquesa al nostre país i que, per tant, creiem que, com d'altres sectors, també poden ajudar a compensar alguns dels elements, no tots positius, que suposa el turisme.

Mirin, té un impacte molt positiu i és veritat. La creació de llocs de treball; per exemple, a les zones rurals, la revitalització de comunitats rurals en perill de despoblació, que evidentment, doncs, la possibilitat del turisme genera activitat, dinàmica social; es promouen noves empreses; moltes vegades també ajuda a regenerar un patrimoni natural, cultural o gastronòmic i, per tant, té elements positius.

Però tampoc podem oblidar que n'hi ha alguns de negatius, conseller Sàmper, i n'hem parlat també moltes vegades amb vostè. Bé, doncs, la massificació en algunes zones. L'altre dia escoltàvem aquesta notícia a Santa Cristina d'Aro, que ha decidit limitar l'entrada al municipi. Alguns municipis de la Costa Brava s'ho estan plantejant. També a Barcelona hi ha hagut un debat en aquest sentit. Hi ha un col·lapse a les carreteres. També la presència massiva de turistes. Més contaminació, òbviament, i algun risc de malmetre paisatge i patrimoni natural. Òbviament, arriben 20 milions de turistes a Catalunya cada any. És moltíssima gent. I, per tant, també –i podem dir-ho, no passa res– que es generen algunes externalitats negatives.

Quin objectiu tenia la taxa en aquell moment, quan es crea el 2012? Doncs crear un fons del turisme per fomentar i promocionar el turisme. Bé, ha crescut en cinc milions en els darrers anys. Nosaltres creiem que aquest fons no només hauria de fomentar el turisme, sinó hauria d'ajudar aquestes externalitats negatives i, per tant, compensar-les d'alguna manera, en l'àmbit patrimonial, en l'habitatge, en el nostre paisatge natural. I, per tant, ens vam plantejar en les darreres setmanes i mesos, evidentment de la mà del Grup Parlamentari dels Comuns, fer algunes modificacions en aquesta taxa que, bàsicament, el que fan és un augment.

Em sembla que un sector que funciona bé, que va bé, que segueix creixent al nostre país, que necessita suports i, de fet, la conselleria d'Empresa i Treball té moltes polítiques de suport a aquest sector i segurament més que n'hi haurem de donar. Però també creiem que un sector que bàsicament el que fa és atraure un turista estranger, que és qui paga la taxa –no oblidem que qui paga la taxa d'aquest impost turístic és el visitant– creiem, doncs, que pot aportar una mica més per aquestes externalitats negatives que genera.

De fet, només tres exemples, ja que ens volem emmirallar amb Europa i que volem ser més europeus, justament aquesta setmana que celebrem el Dia d'Europa. A Amsterdam, la taxa és un 12,5 per cent del total de l'allotjament –12,5 per cent; facin vostès números–; o a París fins a 14,95 euros per persona i nit, segons la categoria de l'allotjament, o Berlín i Colònia, el cinc per cent –el cinc per cent– del preu de l'habitació també. És a dir, que a Europa també aquestes externalitats del turisme les compensen amb una taxa que els permet compensar aquests elements.

I nosaltres el que hem volgut fer amb aquesta modificació és fer un augment de la taxa. Em sembla que pot aportar més el turista que ve aquí. No creiem que hagin deixat de venir, tot al contrari, en aquests anys per l'existència d'una taxa. També se'ns diu: «Hi ha poques ciutats o poques comunitats que tinguin la taxa». Sí, però a Catalunya segueixen augmentant els turistes, seguim sent atractius, per tant, no ens menystinguem.

I el que hem fet també és donar més autonomia i més instruments al món local. En aquests moments, només Barcelona té un recàrrec que pot crear i nosaltres el que diem és que tots els ajuntaments el puguin crear, que li donem aquesta eina, aquesta autonomia local. Els ajuntaments són responsables i que decideixin. I amb una certa flexibilitat: ho poden decidir per codi postal, ho poden decidir per establiment i, per tant, en funció de la seva realitat, que és molt diferent a vegades dins del propi municipi; municipis de costa que tenen uns barris al costat del mar poden decidir uns preus i, en canvi, els que estan al centre del poble o a la muntanya, un altre. Per tant, creiem que cal donar aquest instrument.

Un altre element que hem modificat? El que dèiem del fons i l'obligació que el vint-i-cinc per cent del fons vagi a habitatge, en aquesta línia de prioritzar l'accés a l'habitatge i la construcció d'habitatge públic. Bàsicament són aquestes tres, amb l'element del fons, que s'ha obert una mica més perquè no només sigui a foment i promoció del turisme, sinó que també pugui ser a altres elements patrimonials, culturals o esportius.

Per tant, aquesta és la proposta que fem. És una proposta que creiem doncs que té tot el sentit en els moments que estem vivint.

No vull estar-me, encara que sigui per uns quants segons, de dir que vam aprovar el Decret 9/2025, que el que fa, com saben i hem parlat amb el sector i hem parlat amb els grups, que hi ha una certa voluntat de que això es pugui tramitar com a projecte de llei per fer alguns ajustos. Ens semblava que el Decret 6 marcava l'entrada en vigor l'1 de maig i avui som a 7 i estem aquí convalidant per no generar inseguretat jurídica, sobretot al sector turístic, el que vam fer és aprovar un decret llei que diu: «Escolti'm, no entrarà la taxa en vigor l'1, sinó un cop s'hagin aprovat definitivament les modificacions i, per tant, en el proper període de liquidació», que això dependrà de quan l'aprovem, doncs pot ser a l'octubre o pot ser a l'abril de l'any següent.

En tot cas, no volíem generar inseguretat jurídica i el Decret 9 el que intenta pal·liar és justament això, que no hi sigui, i que, per tant, doncs, si es tramita com a projecte de llei, puguem treballar tranquil·lament aquests ajustos, aquestes modificacions i un cop aprovades, entrarà en vigor aleshores. També vull dir que perdrem uns quants recursos, 59 milions d'euros, per fer això, però bé, tot sigui pel bé del consens amb tots els grups parlamentaris.

I una última cosa, president, deu segons. No hi ha el conseller Giró, però li podrien dir vostès: en els dos anys que va ser conseller va aprovar trenta decrets llei.

Gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons es va acordar en la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. Té la paraula, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies, president. Consellers... Avui tenim dos decrets per convalidar, només cinc minuts. Per tant, faré cinc..., donaré cinc idees clau. Primera. L'únic argument que argumenten vostès en l'exposició de motius és l'emergència habitacional i diuen que això justifica actuar amb urgència. Però escolti'm, el Consell

de Garanties Estatutàries ja els ha dit que no és cert, que és mentida, perquè en el seu dictamen diu clarament que ni és urgent ni és extraordinari i, a més a més, que modifica substancialment un impost i que, per tant, això requereix una llei parlamentària.

L'altra cosa que diuen a l'exposició de motius és que un dels factors que ha contribuït a l'emergència habitacional és l'increment del turisme. I jo pregunto, consellera, amb quin estudi diuen això? En què es basen? Des de quan els càmpings, els albergs juvenils, els creuers, els hotels o les cases de turisme rural generen emergència habitacional? Des de quan? M'ho vol explicar? Per tant, escolti'm, vostès podien haver argumentat o haver apujat la taxa turística als habitatges d'ús turístic, que podrien realment generar emergència habitacional, però sap què passa? Que l'únic estudi que tenim, l'únic que s'ha publicat, del gener d'aquest any, de PricewaterhouseCoopers, diu justament que no té cap correlació el preu de l'habitatge amb el nombre d'habitatges turístics. Per tant, escolti'm, una altra mentida.

El que sí diu aquest estudi és que a Barcelona es generen 1.900 milions d'euros de PIB gràcies al turisme i quaranta mil llocs de treball. I als senyors que riuen aquí a l'esquerra, això els importa un rave. Els és igual, els hi és absolutament igual.

Segona idea, volen fer pagar als turistes allò que és un problema d'oferta d'habitatge públic. Per tant, és un problema d'infrafinançament o de burocràcia administrativa o de manca de sòl per fer habitatge, però no és un problema dels turistes. La senyora Colau va tenir vuit anys per solucionar el problema d'habitatge i, en lloc de solucionar-lo, encara l'ha complicat més i la seva ineficàcia fa que ara s'hagin de carregar el sector turístic. *(Alguns aplaudiments.)* És que és..., és que és la bomba, això?

Perquè, escolti'm, multiplicaran per dos..., des de dos a quinze, l'actual taxa turística. Quina barra tenen! De dos a quinze multiplicaran; no és un petit increment, no, de dos a quinze. Escolti'm. I això, això suposarà un increment de recaptació entre 30 i 50 milions d'euros als catalans, no només als estrangers, també als catalans, que, si volen fer vacances, hauran de pagar més. I això no és qui més té, més paga,

consellera, perquè tothom ha de pagar la taxa turística, tingui el nivell que tingui. Per tant, això d'una fiscalitat justa ens ho hauríem de fer mirar.

Tercera idea, l'única veritat és que els Comuns van exigir multiplicar la taxa turística per invertir Salvador Illa i serà el president més car de la història, perquè li costarà al sector turístic, que dona feina a més..., a gairebé 1 milió de persones, doncs que potser tindran problemes per tenir el seu lloc de treball, i tots els que volen anar de vacances tindran el problema que hauran de pagar més per poder gaudir de vacances, perquè ara tindrem la taxa més alta de tot Europa.

I conseller Sàmper, no l'hem sentit dir absolutament res en defensa del sector. Això va amb vostè, eh?, no amb la senyora Romero. I escolti'm, als Comuns i al PSC també els és igual que el sector estigui realment preocupat, no els han tingut en compte i només s'han avingut a tramitar-ho com a projecte de llei, gràcies a que nosaltres vam demanar el dictamen. Si no, no ho haurien fet i ho saben molt bé tots vostès.

Quarta idea, els Comuns tenen turismofòbia i barcelofília. Clar, aquests són els seus valors. Per què? Perquè, escolti'm, és que és l'únic, l'únic grup d'aquesta cambra que només té representació a Barcelona. I els recordo que vostès van perdre representació a Tarragona i Lleida anant en contra del Hard Rock i dels Jocs Olímpics. Escolti'm, és que és lògic; la gent no és «tonta». I el PSC i Esquerra fan, lamentablement, seguidisme a això perquè, senyora Romero, els Comuns segueixen marcant la seva agenda política. I vostè deixa en mans del sis per cent dels vots comunistes, aquells vermells que sortien allà..., que només, a més a més, representen Barcelona, i el sector turístic gironí ja els ha tocat el crostó, i amb molta raó. Els ha escoltat, el sector turístic gironí? No només Barcelona, Catalunya és tot. I el descrèdit de la política és governar d'esquenes als sectors, d'esquenes als municipis i d'esquenes als grups parlamentaris, i això és el que vostès han fet. Però és que, en aquest cas, han fet una cosa que no s'havia vist mai, que és fer un nou decret per modificar un decret que encara no s'ha ni convalidat. Escolti'm, això no ho havíem vist mai a la història, i en dos plens han hagut de rectificar dos decrets llei.

Quarta cosa. La clau de tot això és, una vegada més, l'infrafinançament. Vostès, en lloc de negociar amb l'Estat, eliminar el dèficit fiscal –que ja estem parlant d'entre 24 i 30.000 milions d'euros perquè l'últim tancament són 300.000–..., escoltin, vostès, en lloc d'això, doncs venen aquí a carregar amb més impostos la gent.

I última idea. Òbviament votarem que no a aquest decret, perquè a part del que he dit, no té en compte la desestacionalització, que és molt important per al sector i això s'ho carrega, i a més a més fa veure que soluciona l'habitatge quan és absolutament mentida. Per tant, consellera, si us plau, no governi d'esquenes als sectors ni als municipis, d'una vegada per totes han de ser el Govern de tothom, no el Govern que no escolta a ningú.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera d'Economia i altres consellers i conselleres, diputats i diputades, volem començar fent èmfasi en que no compartim la forma escollida pel Govern per regular una mesura tan important. Abans de res, vull deixar molt clar, perquè no hi hagi confusions, que a Esquerra estem plenament a favor de la taxa turística, la considerem una eina útil, que pot beneficiar no només el sector turístic sinó el conjunt de la societat catalana. Però no podem obviar que aquesta taxa incideix directament en el model turístic que volem per a Catalunya, i que justament el sector turístic és un motor econòmic del nostre país. Per això mateix no podem regular-lo a través de via decret llei, sense debat parlamentari ni debat amb els principals actors, i això no només és el sector, és també el conjunt d'ajuntaments del nostre país que tenen un impacte fort per al turisme, que són molts i tenen realitats molt diferents.

Des d'Esquerra creiem que és necessari actualitzar la taxa turística i ho hem dit en aquesta cambra, però pensem que una modificació tan important s'hauria d'haver tramitat com a projecte de llei i obert al debat, i de fet, així ho ha indicat la Comissió

de Garanties Estatutàries. I sobretot, si tenim en compte que el decret aprovat el 25 de març preveia d'entrada en vigor l'1 de maig, no hi havia ni marge d'adaptació, canviava les regles del joc amb la temporada començada. Per això celebrem que el Govern hagi rectificat i això ens permet votar a favor de tramitar-ho com a projecte de llei. És aquí el camí correcte, un debat de fons participat per tots els actors implicats i amb garanties.

I permeti'm, consellera, fer-li un advertiment, perquè ja els hi vàrem dir a l'últim Ple que els hi vàrem fer retirar el decret de càmpings. Vostès governen en minoria i això vol dir que han de negociar, que han d'escoltar i que no poden imposar el seu programa a cop de decret llei. I això és important, perquè a cop de decret llei, cada Ple han de rectificar i no és seriós. Però un cop feta la reflexió sobre la forma, entrem en el contingut.

Des d'ERC, amb l'objectiu d'enriquir aquest debat que ara farem, hem presentat una proposició de llei per modificar la taxa turística. Qüestions clau que per nosaltres són importants i que proposem: diferenciació territorial i estacional. Necessitem una llei de país. Barcelona no és Catalunya i Catalunya no és Barcelona; Barcelona té un volum d'atracció del turisme estable al llarg de tot l'any, però a la resta del país el turisme encara està molt marcat per l'estacionalitat. Per això plantegem, per primera vegada, que fora de la ciutat de Barcelona hi hagi dues tarifes diferenciades segons la temporada. Si volem desestacionalitzar el turisme i afavorir que els establiments puguin obrir tot l'any, no podem posar la mateixa càrrega fiscal durant tot l'any. És una aposta clara per la desestacionalització del turisme, sostenibilitat econòmica, però també, sobretot, laboral, perquè necessitem que les persones que treballen en l'àmbit del turisme tinguin feina tot l'any i també feina ben retribuïda.

I una altra qüestió que ha defensat molt bé la diputada del Jovent Republicà. Necessitem que hi hagi un tractament diferenciat per a les instal·lacions juvenils, com ara els albergs de joventut. No pot ser que se'ls hi apliqui la mateixa taxa que un hotel de tres estrelles. Això suposa, en molts casos, un augment del cinquanta per cent del preu final per la nit per a un jove. Si no es té present aquesta diferència, es posa en risc el dret al lleure, a la mobilitat i al turisme assequible per als nostres joves, i Esquerra apostem per promoure el turisme juvenil, responsable i de qualitat.

També –i acabo, perquè no tinc més temps, al llarg del debat hi podrem entrar a fons– també proposem altres mesures per fer de la taxa un instrument més social, però sobretot apostem perquè aquest debat el puguem fer amb diàleg, amb debat parlamentari a l'alçada del país que volem construir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Popular rebutja de manera contundent l'increment de la taxa turística a Catalunya. I ho fa perquè és un atac al turista, és un atac a la indústria turística i és un atac al motor econòmic més important que té Catalunya. Vostès, amb aquesta proposta, estan institucionalitzant la turismofòbia i estan comprant aquí el relat dels comuns, pels quals consideren que el turista és un agressor i que l'hoteler és un especulador. I, amb aquesta proposta, vostès estan comprant les tesis i oficialitzant i institucionalitzant la turismofòbia. I això... (*alguns aplaudiments*), i això és molt perillós, senyora consellera. Augmentaran el rebuig social als turistes, penalitzaran el creixement del sector i promouen una política de decreixement turístic i també de decreixement econòmic.

Mentre ciutats com Lisboa, París i Roma dissenyen estratègies per atreure el turisme de qualitat, aquí s'expulsa el turisme a cop de decret. I vostès, des d'aquesta visió, estan castigant la indústria. El Partit Popular considera la indústria turística com un motor de Catalunya. És el dotze per cent del PIB i genera més de 400.000 llocs de treball. Vostès donen per fet que el turisme continuarà venint. Però, escolti'm, vostè no pot garantir que amb aquestes condicions es mantingui. Per tant, vostès donen per fet coses que encara no tenen. Aquesta visió del turista està perjudicant a tots. Tots els llocs del món protegeixen la indústria que funciona i vostès l'estan penalitzant i posant en risc.

I, senyor conseller, vostè no ha parlat amb el sector, i la senyora consellera tampoc. Tot el sector... (*Veus de fons.*) Tot el sector està indignat perquè no se'ls ha escoltat.

Tinc aquí declaracions de totes les reunions del Gremi d'Hotels, de la Confecat, de Pimec. Tots diuen el mateix: no s'ha avaluat l'impacte, no s'ha parlat amb ells per incrementar la taxa en aquests termes i, per tant, aquí s'ha pres una decisió que pot enfonsar el sector i el pot posar en risc.

Perquè, senyora consellera, vostè parla de Barcelona. Els turistes continuen venint. Escolti'm, Barcelona té el seu potencial amb el turisme de congressos, el turisme de negocis. Sí, sí, sí. Tot aquest turisme sap quant li afectarà la taxa? Vostè creu que continuarà venint? Miri, el Mobile. El Mobile paga 600.000 euros de taxa turística. Ara passarà a pagar 1.200.000. Vostè no creu que això serà un factor per determinar la ubicació d'on aniran aquests turistes? Perquè a Barcelona, a més a més, li dona la capacitat de pujar el sobrecàrrec de quatre a vuit euros per una proposta d'Esquerra Republicana i dels Comuns a la ciutat. Sap el que suposa, això? Nosaltres... Les convencions d'empreses venen a la ciutat de Barcelona. McDonald's, Garnier... Tots aquests. Saps quantes habitacions reserven? Cinc-cents, mil, tres-cents... Saps quant paguen? Saps l'audiovisual, que tothom està tan encantat amb l'audiovisual? Sap quant paguen? 250.000 euros d'impost. Ara saps quant pagaran? Quasi 500.000. I creuen que es quedaran igual? Doncs ja estan discutint.

Vostè ha parlat amb el Gremi d'Hotels i veuen l'impacte que això tindrà? No s'han fet números? Vostès no fan números a l'hora de valorar l'impacte? Doncs estan posant en risc aquest turisme que ja donen per fet. Es pensen que vostès fan el que volen, incrementen impostos, persegueixen el turista, persegueixen el sector i tothom es quedarà igual? Doncs les coses canvien. I aquest impacte... Que vostès no han fet cap estudi. És que sorprèn que presentin una llei d'aquest calat i no tingui la pròpia llei un informe d'impacte de les conseqüències.

I després ens trobem amb qüestions de diferents nivells, perquè vostè diu París. París té 8,15 euros en la persona. En l'habitació sí que surt setze. Però a Barcelona tindrem dotze, persona, i llavors serà trenta... Sí, sí, senyora consellera. Miri les taules que avui en dia hi ha. I després tenim la desigualtat dels albergs juvenils. Miri, el diputat Pau Ferran i la senyora Berenguer es van reunir amb els albergs juvenils i

es poden trobar en que tenen una taxa d'onze euros quan una nit costa quinze. Vostè creu que això és normal?

Per tant, des d'aquesta visió, vostès estan aquí perjudicant i posant en risc el que és el turisme i posant en risc el que és un sector econòmic tan important. Però lo pitjor és que han institucionalitzat la turismofòbia, estan posant en qüestió la viabilitat de moltes indústries, moltes empreses, molts llocs de treball i, per tant, aquesta és la manera seva de fer política. Quan no saben gestionar el turista, perquè té externalitats, el turisme, però aquesta gestió l'han de fer en col·laboració amb el sector privat, col·laboració publicoprivada per gestionar les externalitats. I després vostès volen utilitzar la taxa per pagar habitatge, que no té res a veure amb el turisme.

El sector ja va estar d'acord amb aquesta taxa, com vostè ha dit, perquè es van fer coresponsables de millorar la qualitat del turisme a Catalunya. Però vostès han desvirtuat la naturalesa del turisme i han també desvirtuat la finalitat d'aquesta taxa. I l'han convertit ara amb un instrument recaptatori per a una despesa estructural de la Generalitat de Catalunya. Però vostès han desvirtuat i s'han carregat tota l'estructura de la taxa. I ara ho fan com que només volen, des d'aquesta perspectiva, utilitzar-la per fer política quan l'estan utilitzant des d'una visió absolutament recaptatòria, que posa en risc el turisme, posa en risc el sector i posa en risc una política econòmica a Catalunya.

Per tant, des del Partit Popular li diem «no» a aquest increment, li diem «no» a aquesta visió ideològica d'institucionalitzar la turismofòbia i li direm «no» a la penalització de la indústria i de tot el sector.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Consejeras, consejeros... Hoy nos encontramos, una vez más, ante un nuevo asalto del Govern a la libertad económica, al empleo y al bienestar de

los catalanes; asalto perpetrado por los socialistas pero dirigido por los comunistas y Esquerra. Un pago más de la investidura de Illa. Una auténtica vergüenza, una absoluta barbaridad y un ataque frontal a la economía catalana; un ataque sin precedentes a una industria que representa más del doce por ciento del PIB en Cataluña. Pero a ustedes eso les da absolutamente igual.

Nos referimos a la llamada «tasa turística». Ese impuesto ideológico que no busca mejorar los servicios, sino castigar al sector turístico y empobrecer aún más a nuestras familias y empresarios. El incremento del impuesto sobre las estancias turísticas podría hacer que Cataluña fuera menos atractiva como destino frente a otras comunidades, otros destinos. Aumentar la carga fiscal en un sector ya golpeado por la incertidumbre económica y la crisis sanitaria puede desincentivar la llegada de turistas, afectar a la rentabilidad de las empresas turísticas. Las pymes del sector turístico, que ya luchan contra márgenes reducidos y una alta volatilidad de ingresos, podrían verse gravemente afectadas por este impuesto. Las empresas más pequeñas tienen menos capacidad para asumir aumentos de coste sin repercutir directamente en los precios, lo que podría generar cancelaciones y pérdidas de clientes. Un aumento de los impuestos podría generar una percepción negativa en los inversores y desincentivar nuevas inversiones en el sector turístico. Normalmente, las decisiones de inversión en hoteles, restaurantes e infraestructuras suelen verse influidas por la política fiscal, y este incremento puede retrasar o cancelar directamente proyectos que estén en marcha. Pero es evidente, como decía anteriormente, que a ustedes eso les da absolutamente igual. Consideran que poner el botón de la marca fiscal y de la máquina fiscal..., lo van a recaudar porque sí y porque les vale, pero quizás no es así.

Porque, miren, la subida de impuestos puede derivar en una menor rentabilidad para las empresas turísticas, lo que podría llevar a recortes de personal o a la reducción de horas de trabajo, que, eso, algún diputado de Esquerra que nos da la matraca con el tema a esto no dice nada –apoyan, apoyan y votan a favor. Es un sector que depende en gran medida del empleo temporal o estacional. Esto podría agravar aún más la precariedad laboral y el desempleo. ¿Y ahora qué? ¿Qué decimos a esas cuatrocientas mil familias que se pueden ver afectadas? ¿Qué les decimos, que va a venir la Generalitat de Catalunya a salvarles, a regalarles una situación laboral?

Miren, vamos a hacer un ejercicio de hipótesis. Imaginemos una familia de Barcelona, un matrimonio con dos hijos, con ingresos moderados, que desean pasar unos días de descanso a las afueras de la ciudad, ahorrando para poder irse de vacaciones. Y ahora resulta que ustedes provocan un aumento considerable del coste del hotel, porque, evidentemente, suben el impuesto en siete u ocho euros por día y noche –solo tienen que hacer cuentas y saber el aumento que puede suponer para esa familia. Y esas familias, ¿qué van a hacer? ¿Qué va a hacer ese matrimonio? Pues, precisamente, buscar una alternativa, una alternativa más económica. ¿Y saben cómo? Pues seguramente en aquellos pisos turísticos que ustedes tanto demonizan, pero que pueden ser más económicos y, por tanto, parte de esa alternativa. ¿No ven que van a expulsar a la clase media trabajadora de la oferta hotelera? Los trabajadores catalanes no nos podremos permitir un hotel, porque les recuerdo que ese impuesto no lo pagan únicamente aquellos turistas que ustedes tanto demonizan, no, no, no, no: lo paga cualquier catalán que quiera dormir en el pueblo de al lado. ¿Y a esos qué les van a decir?

Segundo supuesto breve. Imagínense por un momento que hay una familia con un poder adquisitivo superior y que acepta el sablazo, acepta ese impuestazo. Bien, ese impuesto, ¿para qué se va a destinar? Les recuerdo que la tasa es finalista, por lo tanto, se debe destinar para políticas turísticas. Cada año sobra dinero que no se ejecuta, y, por tanto, este decreto pretende, como no saben en qué gastarse el impuesto, porque es el placer de recaudar por recaudar..., prevén destinar el veinticinco por ciento de este impuesto a vivienda. Bien. Y mi pregunta es: ¿a qué tipo de vivienda? ¿A construir centros de MENAs? Porque lo único que han hecho... (*Remor de veus.*) Es que les molesta. ¿Saben por qué? Porque prometen cincuenta mil viviendas y no han puesto ni un solo ladrillo de vivienda de protección oficial, ni una sola. (*Alguns aplaudiments.*) Eso sí, acoger MENAs... Desde que ustedes están en el Govern se han multiplicado.

En definitiva, rechazamos frontalmente esta tasa porque es profundamente injusta, porque es contraproducente y porque es impuesto ideológico al servicio de los socios de la extrema izquierda que apoyan al Govern. Miren, desde VOX defendemos un modelo económico basado en la libertad y la seguridad jurídica y el

apoyo al que crea empleo. Por eso decimos no a la tasa turística, no al castigo al turismo y no al castigo al trabajo.

Y, por último, señora Romero, usted ha dicho dos cuestiones muy breves. La primera, que esto no lo hacen por..., convertir la seguridad jurídica. Lo otro que ha habido... Tienen que hacer un debate previo, por eso cambian el decreto. Pues bien, esto precisamente lo que crea es inseguridad jurídica, aprobar un decreto y cambiarlo. Y, por último, el debate es muy sencillo: o están ustedes con el doce por ciento del PIB en Cataluña o están con la CUP y la turismofobia.

Muchas gracias.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Es deia Hassan, tenia dinou anys, tenia feina –de fet, treballava en un restaurant de Girona–, però no tenia prou diners per pagar una habitació, per llogar una habitació. De fet, el van desnonar de l'habitació que tenia llogada. I no trobava moltes vegades pis perquè no li llogaven el pis per racisme. Aquesta és una situació real que ha viscut una persona que va morir en intentar accedir a un pis, perquè, desesperat, va intentar ocupar, i ho ha denunciat Càritas Diocesana. Aquest és el drama real que tenim a Catalunya avui, que és el drama de l'accés a l'habitatge (*alguns aplaudiments*), aquest és el drama, i no n'és cap altre, per més que vostès vulguin situar, no?, les set plagues de l'Apocalipsi. I el que volem els Comuns, el nostre model de país és un país en el qual la gent que treballa o intenta treballar a Catalunya pugui pagar com a mínim un lloc on viure, pagant un lloguer just o una hipoteca que se la pugui pagar amb el seu sou. És tan senzill i tan revolucionari com això. I el que volem, evidentment, també amb la taxa turística, és mobilitzar tots els recursos que tinguem per destinar-los al que ha de ser la prioritat del país, que són les polítiques d'habitatge.

I, senyor Canadell, miri, que el turisme no té impacte en les polítiques d'habitatge... Sap què? Que l'hi expliquin als veïns del Barri Vell de Girona si no té impacte, en

aquest cas, el turisme sobre l'habitatge. Que l'hi preguntin als veïns i veïnes del centre de Girona. Perquè l'informe que vostè ha citat sobre, en aquest cas, l'impacte del turisme, sap de qui és? No és de PricewaterhouseCoopers: està pagat per la patronal turística, que sant Pere canta, pagant sant Pere canta! Expliqui a tothom qui ha encarregat aquest informe! L'ha pagat la patronal turística.

En tot cas, què volíem nosaltres i què volem nosaltres? Sí, doblar la taxa turística: 100 milions d'euros per a polítiques públiques, el vint-i-cinc per cent per a polítiques d'habitatge. Evidentment, que els ajuntaments puguin aplicar el recàrrec, no només Barcelona, evidentment, que la Catalunya sencera... I, evidentment, que es pugui fer durant tot l'any. Perquè, mirin, les dades són clares: només el març d'aquest any – només el març d'aquest any– han visitat tot l'Estat espanyol 6,6 milions de turistes, un 3,8 per cent més que l'any anterior, quan, a més a més, la Setmana Santa va caure al març i no a l'abril, com aquest any. Si és que anem disparats amb el turisme. Si és que no hi ha un problema, en aquest cas, de turistes; el problema que té el sector turístic és que no troba treballadors, perquè no paga les hores extres i perquè no paguen prou. No de turistes, si no és un problema d'oferta! Si és que n'hi ha per donar i per vendre. I, per tant, evidentment, hem de fer... Si fan un esforç tots els catalans pagant els seus impostos, si tenim dificultats per pagar l'habitatge, escolti, la gent que ens visita, no pot pagar una mica més per tenir més recursos per a les polítiques públiques?

I, mirin, jo m'esperava..., de Junts per Catalunya, la veritat, m'ho esperava, senyor Canadell. A mi realment el que m'ha sorprès –i, de fet, em decep– és la posició en aquest cas d'Esquerra Republicana. Perquè, mirin, molta gent parlava de que en aquesta legislatura anàvem a una triple aliança, que era una aliança del Partit Socialista, Junts per Catalunya i la patronal. Només cal veure com està el senyor Sánchez Llibre aquests darrers dies, que sembla que no està massa content. Igual està una mica més content amb la proposta que ha presentat Esquerra Republicana, perquè és calcada –calcada– a la de la patronal turística, calcadeta a la de la patronal turística. Perquè, mirin, és que si no n'hi hagués prou, que ja hem perdut 59 milions d'euros, 30 dels quals dels ajuntaments i 15 per a polítiques d'habitatge; 59 milions d'euros hem perdut per haver de retardar l'entrada de la taxa turística, és que la proposta actual d'Esquerra Republicana va més enllà que la de la patronal. Mirin, és

que vostès volen rebaixar la taxa turística que la senyora Jéssica Albiach i el senyor Pere Aragonès van pactar! És que la taxa turística actual és la taxa turística del senyor Pere Aragonès, que la va pactar amb la senyora Jéssica Albiach quan era en aquest cas vicepresident d'Economia. Vostès van més enllà. I els hi posaré alguns exemples.

Mirin, clar que hi ha vida més enllà de Barcelona, hi ha molta vida, i hotels de luxe també. Carnaval de Sitges: un hotel de quatre estrelles, 325 euros per nit, gràcies a Esquerra Republicana passarà de pagar tres euros per nit a dos, gràcies a Esquerra Republicana! Clar que hi ha vida, evidentment, a la província de Tarragona. Hotel de cinc estrelles de la província de Tarragona: 833 euros per nit, gràcies a Esquerra Republicana passarà de tres a dos euros per nit el que pagaran els turistes. Hi ha molta vida a l'Hospitalet. El Mobile World Congress: mil euros per nit, de tres a dos euros en aquest cas gràcies a Esquerra Republicana. Hotel de Baqueira Beret –si intenten trobar lloc, no n'hi ha, perquè estan tots plens, ho he provat aquest matí–, cinc estrelles: quasi cinc-cents euros per nit, gràcies a Esquerra Republicana de tres a dos euros. Home, no fitem, no fitem! Vostès m'estan dient que algú que paga cinc-cents euros o paga en aquest cas mil euros per una habitació no pot pagar realment 2,40 euros o no pot pagar realment en aquest cas quatre euros per nit? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Crec que s'estan equivocant.

Acabo, president, amb dues reflexions. Va haver-hi un dirigent d'Esquerra Republicana que em va dir –jo diria que no de manera massa amable– que els nostres vots no els necessitaven per a res. Ja ho van fer una vegada, això –no els hi va sortir massa bé– amb el Hard Rock. I en tot cas, miri, nosaltres ho tenim molt clar –ho tenim molt clar–: nosaltres fem nostres tots els acords que vostès tenen a l'acord d'investidura; els defensarem. I jo crec que faríem bé –perquè no hi ha res més trist, i insisteixo en això, que en el context actual les esquerres es barallin– de seure, parlar, dialogar i acordar. Això és el que volem fer nosaltres, i espero, sobretot, que ho puguem fer des d'una política, en aquest cas també amb la taxa turística, des de l'esquerra, no del senyor Canadell.

Moltes gràcies.

El president

I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

D'acord, seré clara: nosaltres, per principi de realitat, tenint en compte que la nostra economia avui dia està rendida al turisme, estem d'acord amb aquesta taxa turística més alta. És més, jo he apostat a que els càmpings i els albergs juvenils serien la nova pobra àvia que ha de llogar deu pisos per complementar la pensió. I ho esperava del diputat Canadell, perquè ara ja ens anem coneixent. Lo que passa és que em sorprèn que Esquerra Republicana hagi tendit a aquest tipus d'argument fal·laç, com a mínim l'Esquerra Republicana de Junqueras, perquè entenem que aquesta no hauria de ser la via. Perquè, avui dia algú en aquest Parlament creu que a Barcelona s'ha limitat el turisme? Doncs deixin de dir que és dissuasiva, perquè els hi acabarà creixent a tothom el nas. No és dissuasiva, però sí que és recaptatòria: 9,2 milions d'euros en deu anys només a Barcelona. Rebaixar aquesta taxa és plegar-se als interessos d'uns lobbys que espremen els treballadors i el país. Esperem que els canapès que posa Foment a les trobades a les que a nosaltres no ens convida valguin molt la pena.

I l'excusa de que Catalunya no és Barcelona no serveix, perquè, aquí què subjau? Que la resta del país estigui en les mateixes condicions que Barcelona? Que vagi passant lo que va passar a Mallorca? Que els directius que s'allotgen al Baix Llobregat quan venen del congrés no hagin de pagar? Que els francesos i els holandesos amb un poder adquisitiu molt més alt que el de la zona no hagin de pagar l'Empordà? Catalunya no és un infern fiscal, però sí un paradís turístic per a alguns.

La segona, un advertiment. La taxa turística pot ser la trampa de pobresa de Catalunya, perquè el turisme, sota la falsa imatge del treball, el que genera és pobresa, i si el normalitzem i mantenim a través de feines precàries, un impost, amb la idea de que genera riquesa, com s'ha volgut dir, que això al final l'únic que vol dir és dependència, seguirem caminant cap a l'abisme de l'economia improductiva i el vassallatge del sud europeu. Això estaria bé que ho escoltessin, perquè ens està passant a Barcelona, diputats de Comuns. Sobretot perquè aquí s'ha dit molt que el

turisme generava treball, i a mi m'encantaria veure molts dels diputats que estan aquí haver treballat en aquestes condicions, perquè, a Barcelona, una de cada deu treballadores es dedica directament a feines relacionades amb el turisme. Saben què cobra una de cada dues? Menys de mil euros bruts al mes. Llavors, la veritat és que estaria bastant bé que o rebaixem els sous de tots aquells diputats que diuen que el turisme genera riquesa i els equiparem als d'aquestes treballadores o ens anem tallant una miqueta, que comença a ser bastant vergonyant.

Ho hem dit una vegada i una altra: no podem dependre del turisme i no podem fiar l'economia al Paellador i a la sangria, i tampoc pensar que això es soluciona amb un impost. Un impost que, a més, actualment, una gran part va a promocionar el turisme. Agafem el mateix exemple, el cas de Barcelona: la meitat a un consorci dirigit per hotelers, i després, entre d'altres, Reial Club de Polo i la final mundial de pàdel –sobren els comentaris. Jo és ben bé que no m'acostumaré a la política de bucle catastròfic, on diem que cal limitar el turisme; per això fem una taxa que després promociona el turisme. La lògica que ens l'expliquin molt a poquet a poquet, perquè, segons les dades del 2024, per cada deu catalans venen quasi vint-i-cinc turistes estrangers. Mentrestant, de cada deu catalans, tres no poden fer vacances ni una setmana a l'any. La pregunta, llavors, que hem de fer és una altra. A tota aquesta bancada d'allà dalt, no els hi sembla que turismofòbia és que un terç dels catalans no puguin fer vacances? És més, no els sembla una barbaritat sense sentit que si una família fa l'esforç d'anar de vacances, els diners que paguin –un sol euro, eh?– hagi d'anar a fomentar un turisme que els exclou i que els expulsa? Perquè a mi em sembla que no cal ser un *lince* per saber que els diners que anaven al Reial Club de Polo no eren precisament perquè una família de Terres de l'Ebre visiti el Park Güell.

Dins la llarga tradició de l'esquerra, lo que era l'esquerra de veritat, no només s'ha batallat per les qüestions laborals: s'ha batallat també perquè els treballadors poguessin conèixer el seu país i perquè poguessin fer vacances. De fet, als suburbis francesos una de les grans polítiques que hi havia era que els nens d'allà poguessin anar a veure el mar.

Nosaltres, que ens agrada seguir la tradició, diem que ni l'absència de proposta i rendir el país al turisme pel negoci, ni una proposta resistencialista a la turistificació massiva. La CUP voldria una política desitjable amb el turisme. No es tracta d'eliminar-lo; es tracta de que es pugui gaudir per tothom. Volem que sigui també un dret universal.

I nosaltres creiem que els llocs més bonics del país haurien de ser per a tothom i no només per a uns pocs. Creiem que ha de ser igual si aquests pocs són les cent famílies de la burgesia o *tours* anglesos i alemanys. Llavors, els hi direm d'una altra manera: la CUP volem que un xaval de Sant Ildefons no hagi de ser ni futbolista ni polític per conèixer les postes de sol a Cadaqués. Nosaltres no volem acabar amb el turisme; volem que el turisme sigui per a tothom.

Hem vist aquests dies l'ofensiva de Foment a una regulació d'habitatge que era urgent i necessària. No és tan estrany. Quan precisament a França es va instaurar la jornada de vuit hores, també es van instaurar per primera vegada les dues setmanes de vacances. I en aquell moment el Sánchez Llibre de torn, que era la patronal hotelera de la Costa Brava, tenia dubtes de si els treballadors sabien utilitzar els ganivets i les forquilles quan arribessin per primera vegada a les platges. Doncs bé, estaria bé que cent anys, quasi, després comencessin a avançar i plantegessin que tots aquests diners que es recapten servissin precisament per readaptar el turisme aquí en una lògica de turisme popular, que no és una cosa tan estranya, que existeix a països com Brasil i com Uruguai. Que no és una cosa tan estranya, que a molts de vosaltres us agrada Comisiones; doncs als càmpings de Comisiones als que anàvem la gent que, per lo que sigui, no teníem els sous, les nostres famílies, que ja tan es gasten aquí, fèiem turisme. Per tant, sí que hi ha vies en aquest sentit.

I la CUP ho tenim clar: estem al costat del poble. La pregunta és: qui voldrà tenir al seu costat el Govern? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, perquè aquí el diputat Cid, que feia bastant soroll, ha tingut com un minutet més.

Així que si parlem de turisme i taxes, ho tenim clar: és obvi que cada proposta de caràcter recaptatori aquí, la més minsa, es trobarà en contra Foment; això ja ho hem

vist. Una regulació simplement per fer que la llei funcionés és l'atemptat més gran contra la propietat privada en democràcia. Una mica de por saber què volia dir amb això, perquè suposo que és que troba a faltar segons quins períodes, perquè, si no, no entenem aquest tipus de referència. Això és lo que ens trobarem d'una banda.

Ara és: volem fer una política recaptatòria que serveixi directament perquè la majoria de la població tingui més drets? Jo crec que sí, que seria seguir una gran tradició i que aquesta, com a mínim, serà la nostra línia. Així que si parlem de turisme i taxes, ho tenim clar, nosaltres batallarem per això. I no permetrem que ens diguin que això són coses que no han servit per a re, perquè precisament quan s'ha avançat en aquest país ha sigut quan no hem plantejat les mateixes polítiques de sempre.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. El criteri de la presidència amb relació als temps d'intervenció és que som molt escrupolosos amb les preguntes orals tant al president com als consellers, però en canvi hi ha una certa laxitud, que és un costum parlamentari de diverses legislatures, a l'hora d'intervenir en mocions, en decrets llei o en proposicions de llei. Per tant, sempre donem una mica més de marge de maniobra, a tots.

El següent grup a intervenir i a fixar la seva posició és el Grup Mixt, i per fer-ho té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; sí, senyor president, fa bé de recordar-ho, que hi ha certa laxitud amb *tots* els grups parlamentaris, perquè concretament el Grup dels Comuns suara feia molts «amaneios» i semblava que demanaven exageradament que s'interrompés algun dels diputats. Sembla que es creuen privilegiats per damunt de la resta de grups parlamentaris, i m'agradaria recordar-los que tots hem set votats i escollits a les urnes i, per tant, tots hem de gaudir dels mateixos drets i deures. Farien bé de recordar-ho.

Un decret llei pensat per macrocomplexos de la costa catalana o Barcelona, que penalitza els negocis turístics de l'interior. Una taxa que afecta tots i cadascun dels

turistes, independentment del seu poder adquisitiu, i que previsiblement desincentivarà viatgers amb pressupostos més ajustats, alhora que amenaça d'impactar negativament en zones rurals i poc turístiques del nostre país. Els hotels i establiments turístics recaptaran diligentment l'impost i el transferiran a l'Administració, exactament com fan vostès lliurant els nostres impostos al cobrador del frac espanyol. Esperem que, com a mínim, les modificacions administratives que introdueixen no accentuin la burocràcia i els costos operatius, perquè les petites empreses i els allotjaments familiars ja en tenen un bon tip, de paperassa.

Un recapte que suposadament hauria de servir per finançar polítiques de sostenibilitat turística o millorar infraestructures locals que es veuen afectades per l'auge de visitants, però que els empresaris del sector turístic veuen com un perill per a la solvència i continuïtat dels seus negocis. Incrementar els costos per als visitants redueix la competitivitat de Catalunya com a destinació turística i obliga la nostra nació a competir amb regions espanyoles absents de taxes, que són, de fet, la gran majoria.

Els hotelers, propietaris d'apartaments turístics i altres operadors interpreten la mesura com un desincentiu i alerten que l'impost afegeix pressió a un àmbit que ja es veu afectat per regulacions estrictes i competència agressiva.

A això cal afegir-hi el dubte raonable sobre l'eficàcia i destí dels fons recaptats per la taxa turística i la manca de transparència per saber on es reinverteixen aquests ingressos recaptats. Realment contribueixen a la sostenibilitat turística, a la millora d'infraestructures, a la mitigació de l'impacte que genera el turisme massiu? La consellera ha parlat suara de l'impacte negatiu que té el turisme. Ja és curiós que vegin impacte en negatiu a qui ve a gastar-se els estalvis a casa nostra i no vegin l'impacte en negatiu de qui entra il·legalment al nostre país i pretén viure de subsidis. El món al revés.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, avui defensem des d'aquest hemicicle la necessitat de convalidar els decrets 6 i 9/2025 per fer front a una realitat urgent i inajornable: l'emergència habitacional i la necessitat de construir un model de turisme sostenible, alineat amb les necessitats del país i que sigui compatible amb la vida dels nostres pobles i ciutats. Per tant, el debat d'avui no és un debat només fiscal, sinó que és un debat de lideratge polític. I pels i per les socialistes liderar vol dir escoltar, decidir i actuar per construir consensos amplis.

L'habitatge és avui una de les principals causes de desigualtat. El preu dels lloguers i de la compra s'ha disparat per sobre de la capacitat adquisitiva de la ciutadania. I davant d'aquesta realitat ens quedem de braços plegats? Acceptem que milers de famílies i de joves no puguin accedir a un habitatge digne? O actuem i posem l'economia al servei de les persones i l'habitatge, i no al revés?

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ho tenim clar: actuem. Actuem perquè ja sabem què passa quan s'espera massa: que els problemes s'accentuen, que les oportunitats marxen i que la política perd sentit per a la ciutadania. Per això no esperem més.

Aquests decrets defensen un model que garanteix el dret a l'habitatge sense renunciar a un turisme de qualitat. De fet, Barcelona és un exemple de turisme que creix en qualitat. El 2024 va tenir unes dades de turistes menors, però amb estades més llargues, més despesa per persona i un impacte econòmic rècord de més de 10.000 milions.

Nosaltres apostem per l'habitatge com un dret, en contraposició a l'habitatge com un negoci; apostem per una economia que generi prosperitat compartida vers el model d'acumulació insolidària. I és aquí on sovint comencen el soroll i les excuses. Mentre vostès ho neguen, hi ha famílies i joves que no poden accedir a un pis. I jo els pregunto als grups parlamentaris de la dreta d'aquest hemicicle: continuaran defensant els privilegis d'uns pocs o el dret a viure dignament de tothom? La resposta l'heu de donar avui aquí amb el vostre vot.

El Decret 6/2025 preveu recaptar 184 milions l'any, dels quals un vint-i-cinc per cent, per primera vegada, més de 46 milions, es destinaran a polítiques d'habitatge per augmentar l'oferta i millorar-ne l'accés. També es reordena el fons de foment del

turisme i es modifica el recàrrec aplicat per l'Ajuntament de Barcelona i se'n crea un de nou per a la resta de municipis. I per la seva banda el Decret 9/2025 adapta el calendari d'aplicació, per donar més seguretat jurídica. En definitiva, són dues peces que es complementen i que s'enforteixen mútuament. Per tot això, aquests decrets són mesures que fan política útil i transformadora.

Volem posar en valor també la proposta legislativa d'Esquerra Republicana, que no entra en contradicció amb els decrets que proposa el Govern, sinó que es reforcen. En compartim objectius: més habitatge, més turisme sostenible. I partim d'un mateix principi: no pot haver-hi prosperitat sense justícia social i no hi pot haver justícia social si l'habitatge es converteix en un luxe inassumible. Això és una bona notícia, perquè ens brinda una nova oportunitat: poder construir ponts i teixir aliances per així poder avançar plegats cap a una solució consensuada.

I per això, un cop convalidats, proposarem tramitar el Decret 6/2025 com a projecte de Llei, perquè de forma prioritària amb vostès, diputats d'Esquerra i amb Comuns, amb qui vam arribar als acords d'investidura, i la resta de grups que ho desitgin, doncs puguem debatre i fer aportacions.

De fet, no és la primera vegada que s'utilitza l'instrument del decret Llei per modificar la taxa; per exemple, es va fer mitjançant els decrets Llei 36/2020 i 12/2021. Per tant, apostem per convalidar aquests decrets i ho fem com un primer pas d'un camí compartit, perquè el dret a l'habitatge no espera i la ciutadania mereix solucions i no excuses.

Hem escoltat el sector turístic, els albergs juvenils, i no escoltem només a qui ens convé, com alguns pretenen, sinó que escoltem a tothom, per protegir els empresaris davant de la política aranzelària de l'Administració de Trump i per protegir també les famílies que no poden pagar un lloguer.

El nostre model de prosperitat és per a tothom i no acceptem lliçons de qui només parla de privilegis de la minoria. El nostre deure és actuar per fer del turisme un motor de prosperitat compartida, perquè el dret de tothom a viure amb dignitat està per sobre del privilegi d'uns pocs, i perquè aquest país no ha d'escollir entre economia i benestar, sinó que poden i han d'anar de la mà. I perquè el futur de Catalunya demana coratge i responsabilitat, convalidem, legislem i avancem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació... Sí; la portaveu del Grup Parlamentari de Junts demana la paraula. Per què ens demana la paraula?

Mònica Sales de la Cruz

Li he demanat la paraula per explicar el sentit de vot.

El president

Molt bé.

Mònica Sales de la Cruz

Bé, hem conegut ara a la sessió... *(Veus de fons.)*

El president

En tot cas, correspondria, si li sembla... Vostès s'han pogut posicionar sobre el decret. En tot cas, poden fer explicació de sentit de vot, si volen, després, quan o hagin votat o estiguin pendents de votar la seva tramitació com a projecte de llei, si li sembla.

Mònica Sales de la Cruz

D'acord. Gràcies.

El president

Molt bé.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret Llei 6/2025. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el decret llei ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts, el Grup de VOX i el Grup de la CUP. Són aquests els grups que ho demanen. Ara, si ho consideren pertinent, podrien intervenir per... *(Veus de fons.)* No? Doncs procedim a la votació.

Passem a la votació per veure si aquest decret llei és tramitat com a projecte de llei. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 115 vots a favor, 14 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 6/2025 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

A continuació, passem a la votació sobre la validació del Decret llei 9/2025. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, hi insisteixo, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

El decret llei, en conseqüència, no ha quedat validat. Passem..., en la mesura que no ha quedat validat, ja no correspon de preguntar si s'ha de tramitar com a projecte de llei. *(Veus de fons.)* No ha quedat validat.

Per tant, el sisè punt de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)* El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació... *(Persisteix la remor de veus.)* Abans de passar a un nou

punt de l'ordre del dia i en la mesura que hi ha remor de fons, pregunto si hi ha cap grup parlamentari que, d'acord amb allò que estableix el Reglament, vol intervenir per explicar el sentit del seu vot. Si no, passem..., avancem en l'ordre del dia. (*Veus de fons.*) Sí?

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 9/2025, de 29 d'abril, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments... Perdonin, ara m'he...

Decret llei 7/2025, de 25 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025

203-00013/15

Deia que el setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 7/2025, de 25 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023, prorrogats per al 2025.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Com que he anat utilitzant altres minuts en els anteriors decrets llei, doncs ara tinc molt poc temps. Aquest Decret llei 7/2025 és el primer decret de suplement de crèdit que porta el Govern. És un decret que incorpora 2.167,7 milions d'euros. Són recursos que venen bàsicament de les bestretes i l'adequació del sistema de finançament, més recursos que s'incorporen a la pròrroga pressupostària de l'any 2023 i que, bàsicament, com molt bé explica el decret, es dedicaran als increments retributius que s'han de preveure tenint en compte els augments que hi haurà a tot el personal funcionari i també a aquells compromisos i aquelles

obligacions que tenim pel que fa a plurianuals o a altres despeses dels departaments.

Per tant, són 1.134 milions d'euros per cobrir aquests increments retributius i condicions laborals pactades i acordades amb els sindicats i també 1.000 milions d'euros, 1.033 en concret, que s'han d'enviar a diversos departaments per necessitats inajornables, sobretot contractes, augment de contractes o, per exemple, doncs també plurianuals que hi han compromesos ja no només per part d'aquest Govern, sinó per governs anteriors.

Per tant, doncs és una xifra important. És el primer suplement de crèdit que aporta el Govern i que, evidentment, necessitem que es convalidi per poder, en aquest cas, garantir l'augment dels sous i els salaris dels funcionaris i també aquests compromisos que són obligacions a què ha de fer front el Govern de la Generalitat per garantir els serveis públics.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. A continuació passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar llur posició. Segons va acordar la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. I, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, membres del Govern, diputats, diputades, posem a debat el tercer decret econòmic en el dia d'avui. I per què el fem, aquest tercer decret? Igual que els altres, constatant la manca de pressupostos i de llei d'acompanyament.

Avui estem discutint tres decrets perquè evidenciem l'incompliment parlamentari d'entrar al Registre del Parlament pressupostos i llei d'acompanyament. I segur que en alguns grups parlamentaris deuen pensar «ja està el pesat aquest tornant a parlar de que no es poden entrar pressupostos.» Miri, i a més em diran que hi ha

precedents. I és cert, però hi ha una novetat, que no havia passat mai a la història d'aquest país en els diferents governs i parlaments.

Dos qüestions: la primera, que després de la seva investidura hi ha un president a qui ningú l'hi demana i garanteix que hi haurà pressupostos; arrogància. No passa res. Però la segona que per mi és més important, que aquest Ple del Parlament vota una moció que no diu que el Govern està obligat a aprovar res, només faltaria..., vota una moció que diu que abans de 31 de desembre s'entri a Registre els pressupostos, i això s'incompleix. Per això dic «incompliment parlamentari» i ho dic per respecte als propis diputats i a aquest Ple del Parlament.

Vostès, senyores i senyors diputats, després, quantes vegades cadascú de nosaltres hem fet xerrades amb estudiants, i què els hi expliquem? La sobirania del Parlament. I què els hi expliquem? Que quan s'aprova alguna cosa aquí i representem els ciutadans, si s'insta el Govern, el Govern està obligat de fer-ho. Per tant, el que pregunto al Grup Socialistes és per què van votar que sí? Miri, si haguessin votat que no, l'incompliment és el mateix, però té una mica més de coherència. Després ens queixem de desafecció política. Per tant, una moció del Parlament que insti entrar els pressupostos no serveix per a res. No és un bon precedent democràtic. És frívol.

Vostès intenten normalitzar el dia a dia a cop de decret o a cop de Comuns. I a això n'hi diuen normalitat. I diuen que es van presentant decrets. Ah, sí, i diuen... Ah, s'ha fet una referència, oi, consellera? Ha fet la referència del conseller Giró, que va presentar trenta decrets llei. Home, no, algun assessor li ha passat malament. (*Veus de fons.*) No, li ha passat malament. Va ser el Govern, tot el Govern, tot el Govern Aragonès. (*Remor de veus.*) I perdonin –i perdonin–, en un moment en el qual sortíem del covid i a més hi havia la guerra d'Ucraïna. I miri, sap la diferència? Que el conseller Giró sí que va aprovar uns pressupostos i vostè no. (*Aplaudiments.*) Aquesta és la gran diferència.

Ho han dit el diputat Giró i el diputat Canadell. Llavors ens presenten uns decrets, primer amb ànim recaptatori i només recaptatori. Vostè sap perfectament que la política fiscal té tota la intenció de poder incentivar, esdevenir en creixement econòmic, més recaptació, redistribució, però quan l'objectiu és només recaptatori i

és en termes d'ocurrència, no té resultats i, per tant, un suggeriment, consellera, per responsabilitat i pel sector, els seus socis li han fallat. Retiri el decret. Sí, retiri el decret. Ho pot fer, derogui'l –derogui'l. Vostè ha agafat uns compromisos amb el sector turístic i li han fallat les votacions. Per tant, per responsabilitat –per responsabilitat–, derogui'l.

Crec que és el que ha de fer (*aplaudiments*), perquè si no, si no al final em quedo amb allò d'aquest dematí, del president Illa. Com ho ha dit? Aquest matí ha dit: «No acceptarem tuteles de ningú.» No acceptem tuteles de ningú; tuteles de ningú, excepte de Comuns. Tuteles de ningú, excepte del PSOE o excepte d'Esquerra Republicana. Tuteles de ningú i quan parlem d'àmbits sobirà, nacional, català, també tenim aquí els vots de VOX i del PP. Vaja, la conclusió és que no accepten..., l'única tutela que no accepten és de Junts per Catalunya, i els hi convindria, eh? Els hi convindria en termes de centralitat.

No pot ser en aquest moment, senyora consellera, que es depengui tant d'uns socis que els treuen de la centralitat. Crec sincerament, i acabo amb això, que és necessari que aquest Govern se centri en les necessitats i les fortaleeses del país i s'alliberi de les ocurrencies –i dic ocurrencies dogmàtiques– d'una esquerra conservadora i arcaica, que a vegades sembla que té com a objectiu la destrucció de la classe mitjana d'aquest país.

Des de Junts intentarem evitar-ho. Tornin a la centralitat, que aquí ens trobaran. Ens juguem la prosperitat econòmica, social i nacional de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, en referència al que ha passat fa una estona, sí que demano a la consellera del Govern que arregle com ha quedat el tema, bàsicament per respecte al sector turístic i per respecte també als objectius que pretenia esta

regulació, després d'haver escoltat intervencions que demanaven a la gent d'Esquerra Republicana un seguidisme que només tenim amb el poble de Catalunya.

Dit això, hi torno. (*Alguns aplaudiments.*) Vinc a la modificació del decret, consellera Romero, membres del Govern, diputats, diputades. Avui mos presenta el Govern una convalidació d'una modificació de crèdit de més de 2.000 milions. La constatació d'una realitat òbvia: avui el Govern no té prou suports per aprovar uns nous comptes, però el país no pot quedar paralytitzat. Cal garantir estabilitat a l'Administració, el funcionament dels serveis públics i els drets de la ciutadania. Per això, des del Grup d'Esquerra Republicana hi votarem a favor.

En primer lloc, per responsabilitat. Esta responsabilitat que no és només amb les institucions, que també, és sobretot amb la gent, amb les persones, amb aquelles que depenen d'una educació pública de qualitat, d'una sanitat eficient i d'uns serveis socials que arribin a tothom.

No podem permetre que els serveis públics se deterioreen per inacció política, i menys encara quan se van escoltant veus que defensen un liberalisme agressiu, gent que naix en condicions de privilegi i que vol retallar l'estat del benestar i privatitzar drets. Davant d'això, natros diem ben clar: més i millors serveis públics.

Este decret llei recull un suplement de crèdit de 2.168 milions pràcticament. No és poca cosa. És el que cal per cobrir les necessitats reals a 2024, que no estaven previstos als pressupostos prorrogats de 2023.

Amb este suplement de crèdit es poden adaptar partides essencials: garantim el pagament de nòmines; reconeixem l'augment de plantilla –ja acordat l'any passat–, donem estabilitat, en definitiva, al sistema públic.

És una qüestió bàsica. Els treballadors i treballadores públics han de cobrar, i no poden ser moneda de canvi en cap estratègia partidista. La funció pública ha de quedar sempre al marge del joc polític. Cal protegir-la.

Este decret, però, com sap, consellera, no ho resol tot. Encara no incorpora increments retributius del 2025. És només una part del camí, però és un pas sensat i necessari.

I no només això. Hi donem suport pel país. Este decret també ens permet avançar en la construcció de país. Esquerra Republicana treballem per estirar el Govern cap a objectius estructurals, amb un pacte d'investidura per transitar cap a un nou model de finançament per a Catalunya i cap a una gestió pròpia també del servei de rodalies.

Sabem que no és fàcil, sabem que costa; persistirem. No venim aquí a fer política de resistència; venim a fer política útil. Estem per fer avançar el país, tant nacionalment com social, tant estant al Govern com estant a l'oposició.

Este decret contempla 10 milions d'euros per reforçar l'Agència Tributària de Catalunya. És una mesura clau. El 2026, l'Agència Tributària haurà de gestionar ja l'IRPF del 2025, i per fer-ho necessita recursos, necessita personal, més capacitat tècnica, una estructura preparada. Estos 10 milions d'euros, per tant, ajuden a una necessitat bàsica de redimensionar l'Agència Tributària de Catalunya. És un primer pas important per construir sobirania fiscal des de Catalunya.

També inclou 10 milions d'euros per a la constitució de l'empresa pública Rodalies de Catalunya, un pas decisiu per avançar en el traspàs del servei ferroviari. Volem un model de rodalies gestionat des del país, pensat per a la ciutadania, amb criteris d'eficiència, de fiabilitat i de servei públic.

Així que este decret no és només una eina tècnica, és una eina política. Mos permet garantir el present i avançar cap al futur. Des d'Esquerra Republicana ho tenim clar, estiguem al Govern o a l'oposició, treballem per fer avançar el país, sempre amb responsabilitat, sempre amb exigència, sempre amb compromís amb la gent.

Això vol dir garantir serveis públics, avançar cap a estructures de país que ens facen més sobirans i contribuir a fer una societat més justa. Per això votarem a favor de la convalidació d'este decret llei, perquè ajuda a sostenir el país, a protegir els serveis bàsics i a avançar cap a un nou model de finançament.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Hoy, a pocos días de cumplirse un año de las elecciones autonómicas, el Partido Socialista, que ganó esas elecciones y se presentó bajo la premisa de iniciar un nuevo ciclo y una nueva etapa, nos presenta un suplemento de crédito para parchear un presupuesto de Esquerra Republicana, esta vez con un suplemento de 2.167 millones. Y así, parche tras parche, *qui dia passa any empeny*; van pasando los meses, y en Cataluña no notamos ningún cambio: salvo las conferencias triunfalistas y las macrocampañas de publicidad y propaganda electoral, todo sigue igual.

La prosperidad compartida de Salvador Illa se traduce en récord en la fuga de empresas; más paro –en el primer trimestre de este año se han destruido 5.800 empleos–; más coste de la cesta de la compra; más precariedad laboral; a la cola en calidad educativa; el mayor número de barracones escolares; a la cabeza en las listas de espera en la sanidad pública y en los servicios sociales; los peores datos de delincuencia de los últimos quince años; con la mayor cifra de ocupaciones de inmuebles en toda España; con los impuestos más altos de España.

En definitiva, con unos servicios públicos en continua degradación; eso sí, líderes en macroestructura, en organismos públicos sin saber muy bien qué hacen, y en cargos políticos con grandes sueldos.

En los ocho meses que lleva gobernando Salvador Illa, no hemos escuchado que ninguno de los problemas que teníamos con Esquerra Republicana hace un año se haya solucionado –ninguno. Ocho meses de anuncios de lluvias de millones, de creación de grupos de expertos, de visitas de cortesía, pero tras eso no hay nada. Nada de lo que preocupa al conjunto de los catalanes –a los de izquierdas, a los de derechas, a los del área metropolitana, a los de la Cataluña interior, a los de las Terres de l'Ebre o a los del Pirineo–; nada de lo que les preocupa realmente se ha solucionado: todo sigue igual.

Para Salvador Illa, todo va, como diría Pedro Sánchez, «como un cohete», pero si salimos del Mátrix de Salvador Illa, ese Mátrix de la prosperidad compartida y del «Govern *de tothom*», vemos que todo sigue igual.

Lo único que han cambiado son las caras de quienes nos gobiernan. Antes, quien abría conflictos con el resto de España eran Junts y Esquerra; ahora es el Partido Socialista con la financiación singular. Antes, quien gestionaba la política lingüística desde la imposición y la prohibición eran Junts y Esquerra; ahora es el PSC, incumpliendo sentencias. Antes, quien ponía trabas al crecimiento económico con sus políticas del «no a todo» eran Junts y Esquerra; ahora es el PSC, bloqueando proyectos importantes para Cataluña, como la ampliación del aeropuerto y el Hard Rock. Antes, quien sometía a los catalanes a un infierno fiscal eran Junts y Esquerra. Ahora, quien aprueba decretazos para subir impuestos es el Partido Socialista. En definitiva, antes, la agenda independentista la aplicaban Junts y Esquerra. Ahora es Salvador Illa y el Partido Socialista.

Termino ya con tres preguntas muy concretas, señora Romero. ¿Este suplemento de crédito va a servir para reducir las listas de espera o para regar con dinero de los ciudadanos su campaña de propaganda política y electoral llamada «*Govern de tothom*»? ¿Este suplemento de crédito va a servir para acabar con los barracones escolares o para subvencionar a las selecciones deportivas catalanas, porque así se lo dicta Esquerra Republicana? ¿Este suplemento de crédito va a servir para mejorar el desastre de los servicios sociales en Cataluña o para seguir pagando sueldazos al montón de directivos enchufados a dedo de TV3? Supongo que no contestará. Por eso ha cambiado el tiempo de intervención, reduciendo este punto a su tiempo en dos minutos y medio. Este es un acuerdo entre el Partido Socialista y Esquerra, y no interesa desvelar mucha información, aunque en el otro punto igual hubiese necesitado más tiempo para explicar muy bien, porque creo que no se han enterado muy bien sus socios.

Señores y señoras del Partido Socialista, el Partido Popular no puede votar a favor de seguir parcheando un presupuesto prorrogado, basado en el despilfarro, el infierno fiscal y la gestión desastrosa de los servicios públicos. No sería responsable por nuestra parte permitirles gobernar a golpe de decretazo como están haciendo. No pueden gobernar Cataluña a la espera de lo que Esquerra Republicana decida en sus órganos internos o en función de los equilibrios y conflictos internos de Esquerra Republicana, que son muchos.

Es una indignidad y una vergüenza y una falta de respeto a todos los catalanes que Esquerra Republicana tenga cercenada su capacidad de gobernar; pero supongo que ya les va bien porque, en definitiva, tienen entre ustedes un pacto de supervivencia que beneficia al de siempre, a Pedro Sánchez. Por tanto, es algo aceptado y no impuesto; por lo que ambos son igual de culpables y responsables del perjuicio que les están provocando al conjunto de los catalanes.

Pero sí les vamos a pedir una cosa: que vengan a este Parlament y presenten una propuesta de presupuesto. Presenten un presupuesto que pueda introducir un cambio radical en las políticas de los últimos años y de los últimos ocho meses. Señoras y señores del Partido Socialista, tengan la dignidad, la suficiente valentía y sobre todo cumplan con su deber de gobernar. No sigan gobernando con los números de Esquerra Republicana; no sigan parcheando lo que ya ha fracasado. Denle una oportunidad a Cataluña y no la sigan sometiendo a la decadencia.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bona tarda. Consellera, diputats... Bé, aquest decret –més que res per deixar-ho clar– no és fruit d'una necessitat imprevista, sinó més aviat del fracàs absolut d'un govern que és incapaç d'obtenir els suports necessaris per tal de poder tirar endavant uns pressupostos. I ara el que es pretén és, per la porta del darrere, continuar gastant com si tinguessin la legitimitat democràtica per tal de poder-ho fer.

Per tant, què vull dir amb això? Doncs que estem parlant de que ens trobem davant d'un govern feble, d'un govern que s'ho empassa absolutament tot per tal de mantenir-se en el poder, encara que això impliqui portar a terme polítiques nefastes com és en matèria d'habitatge. Inclús aquest mateix dilluns ho podíem veure; podíem veure la consellera d'Economia de la mà de la diputada dels Comuns, que anunciaven plegades, amb molt d'entusiasme, un nou pacte. I aquest pacte era precisament per poder tirar endavant aquest decret.

I, com no podia ser d'una altra manera, el preu d'aquest pacte, entre altres coses, és més intervencionisme perquè, per exemple, han pactat incorporar un autèntic exèrcit de persones. En aquest sentit, cent seixanta inspectors per vigilar el compliment de la llei d'habitatge; una llei que –ja ho hem dit en reiterades ocasions– és una aberració. Per tant, podem concloure que pacten seguir estrangulant els propietaris d'un habitatge i, en aquest sentit, sobretot els que volen posar un habitatge en el mercat de lloguer.

A més a més, també veiem com la incapacitat del Govern per aprovar uns pressupostos ens condemna a seguir augmentant el nostre deute públic. I no ens enganyem, perquè aquest Govern té marge per atendre les necessitats dels catalans. Perquè, clar, quan veiem que sí que hi ha diners per finançar entitats que es dediquen a dividir i no a servir, quan veiem que sí que hi ha diners per pagar ambaixades que no representen ni el veí del tercer, o quan veiem també que es destinen recursos públics per a departaments que no són més que «xiringuitos» disfressats de gestió pública veiem que sí que hi han diners. Però després veiem que no hi han diners per les coses que realment preocupen els catalans, com és la inseguretat creixent als nostres barris. Després veiem que *no* es construeix habitatge social o *no* es redueixen les llistes d'espera en sanitat o no s'acaba per reduir els barracons a les escoles catalanes.

I després ens volen fer creure que aquests més de 2.000 milions d'euros són imprescindibles. Però el que és imprescindible aquí és posar ordre d'una vegada per totes i, sobretot, en matèria de finances públiques. I miri, consellera, no intentin enganyar la gent amb romanços, parlant d'urgències inventades. Saben el que és realment urgent? –i, consellera, a mi m'agradaria que, si una persona s'està dirigint a vostè, almenys la miri, perquè m'estic dirigint a vostè quan dic «consellera»; ja l'he interpel·lat en dues ocasions.

Saben el que és realment urgent, i no aquestes urgències inventades que s'inventen des del Govern de la Generalitat? Urgent és acabar precisament amb les llistes d'espera en sanitat, que estan provocant que hi hagin persones que es passin mesos i mesos d'espera per tal d'una prova o una operació mèdica; urgent és posar fi a la inseguretat creixent que s'està vivint en els nostres barris i que cada vegada hi ha

més persones que tenen por de sortir al carrer a depèn de quines hores i que sembla ser que vostès continuen negant l'evidència; urgent és abaixar els impostos, simplificar la burocràcia i donar recolzament a aquelles persones que realment estan aixecant amb la seva feina la nostra regió. *(Alguns aplaudiments.)*

I urgent és acabar, també d'una vegada per totes, de subvencionar el problema de la immigració il·legal. I urgent és acabar d'una vegada per totes de..., posar fi a totes aquestes polítiques que estan incentivant des del Partit Socialista, que estan provocant que arribin persones aquí, a la nostra regió, amb ninguna voluntat d'integrar-se i venen aquí a viure de la *sopa boba*. I és que Catalunya no pot continuar sent el refugi d'aquelles persones que venen a la nostra regió a aprofitar-se del nostre sistema i del nostre estat del benestar. Ja n'hi ha prou. I mentre vostès, els socialistes, pretenen tirar endavant aquest decret, aquestes són les urgents necessitats que tenim a dia d'avui a Catalunya.

I, miri, ho deixaré ben clar –i aquí sí que em refereixo ja al conjunt dels diputats–: nosaltres no venim a aplaudir la decadència; nosaltres venim aquí a posar ordre, a posar seny i a portar esperança. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Perquè precisament –i acabo– el que Catalunya mereix és el coratge d'aquells que no ens rendim. Catalunya mereix la claredat d'aquells que no ens amaguem i la fermesa d'aquells que no ens venem.

Per tant, consellera, i al Govern en conjunt, el que li pregaria és que s'ocupin ja d'una vegada per totes d'aquella Catalunya real, la que, per cert, el Partit Socialista ja fa molts anys que ha abandonat.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Sí que voldria fer un apunt també per deixar les posicions clares. Mirin, nosaltres hem votat en els decrets anteriors el que fa dies que havíem dit que votaríem i el que havíem traslladat també al Govern per activa i per passiva que

votaríem, en coherència amb la nostra posició. És a dir, teníem un acord en aquest cas per posar en marxa la taxa turística, i nosaltres no estàvem d'acord amb l'ajornament. Per tant..., vull dir que..., també perquè quedi clar.

La segona qüestió..., i ja ho he dit abans: seixanta-vuit són seixanta-vuit. És mala idea en aquest Parlament jugar a càlculs polítics sense aquests seixanta-vuit.

I després no deixa de ser curiós..., és a dir, també... Vull dir, el que passa en aquest Parlament és transcendent i rellevant. Ho dic perquè no deixa de ser curiós veure el senyor Castellà... Escolti, vostès han votat el que volien votar, o el que han decidit votar; ara no li demanin al Govern que ho arregli. És que, clar, vull dir, aquí cadascú... És a dir, quan voten... *(Veus de fons.)* Sí, és que en aquest Parlament decidim coses rellevants i aprovem lleis, i, per tant, això no és un joc de càlcul ni de suma zero, sinó que també cadascú actua amb responsabilitat en els seus vots i en coherència amb el que vol que passi. Nosaltres, els Comuns, hem estat cent per cent coherents: volem una taxa turística, l'hem intentat pactar amb el Govern i no volíem que se n'ajornés la posada en marxa. Vull dir, per tant, escolti'm, apanyin-se vostès amb els «lios», i amb els «lios» que alguns han volgut generar. Insisteixo en el que deia: seixanta-vuit són seixanta-vuit.

En tot cas, vaig, no?, al que tenia avui entre mans, que és la convalidació del suplement de crèdit. Mirin, nosaltres, evidentment, ho hem dit per activa i per passiva: encara que no hi hagi pressupostos, encara que no tinguem pressupostos, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessiten per activa i per passiva que els diners, que els recursos arribin als serveis públics, que arribin a les necessitats, que els hi fem més fàcil arribar a final de mes. I això vol dir, per exemple, sobretot i de manera primordial, fer front –i ho deia abans– al principal problema que tenim avui els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és fer front a la crisi de l'habitatge. Aquest és el principal drama. Moltíssima gent a Catalunya té dificultats per pagar el lloguer, té moltíssimes dificultats per pagar la hipoteca, i això és el que ha de ser –ho hem dit per activa i per passiva, els Comuns– la màxima prioritat per part del Govern de la Generalitat.

I com hem de fer-ho? Evidentment, amb regulació, però també mobilitzant recursos. Necessitem –i ho parlàvem també abans amb la consellera de Territori– avançar al

més ràpid possible en aquesta construcció de parc públic de lloguer social. I aquí és fonamental també l'acord que tenim per fer créixer les polítiques d'habitatge i fer créixer els recursos destinats a habitatge, per arribar a aquests 850 milions anuals, que, sumats a aquests 600 que ja el Govern havia mobilitzat a través de l'Institut Català del Crèdit, puguem arribar a una xifra que jo crec que és ja molt rellevant, que són 1.450 milions d'euros, que segurament és la més alta que ha posat la Generalitat per fer front a les polítiques d'habitatge.

També, evidentment, per fer complir la llei. Ho deia el president de la Generalitat: a Catalunya es fa frau de llei amb el lloguer de temporada. I, per tant, necessitem un cos d'inspectors que pugui, evidentment, fer una cosa tan senzilla –tan senzilla– com és que es compleixi la llei. És a dir, aquella gent que lloga perquè la gent tingui una casa on viure, doncs, evidentment, aquesta gent ha de tindre garantits els seus drets. Però el que no pot ser és que s'utilitzi una figura, com és el lloguer de temporada, per intentar saltar-se el topall del preu del lloguer que fixa la llei d'habitatge.

I finalment, també, perquè ho hem dit també per activa i per passiva –i hi feia jo referència abans–, que un dels principals drames que tenim, sobretot, són els desnonaments; els desnonaments especialment d'aquella gent que no pot pagar el lloguer i especialment que té fills a càrrec. I aquí el que volíem era crear, evidentment, una unitat, no?, per fer front als antidesnonaments que ajudi a mediar, en aquest cas, moltes vegades amb les entitats financeres, amb els grans tenidors, per aconseguir, sí, lloguers, però lloguers justos, lloguers socials i que no siguin, aquestes famílies, desnonades.

I, evidentment, l'habitatge és la prioritat, però no l'única, eh? I, per tant, també nosaltres el que volíem i també enteníem és que havíem de posar en marxa altres polítiques que són clau també a nivell de país, com per exemple la salut, eh? I en aquest cas també posar en valor l'acord que hi hem arribat per desplegar la llei de salut bucodental, amb 13 milions d'euros, o també per un dels principals reptes que tenim a nivell de país, que és la salut mental, especialment per a infants i joves, amb 10 milions d'euros.

I finalment també traslladàvem..., i també ha estat un dels debats en aquest Ple, i és allà on crec que han fallat els darrers anys els governs de la Generalitat, que és en

el desplegament de les energies renovables, que ens ha de permetre guanyar sobirania, sobirania energètica, i ser també més competitius per atraure inversió estrangera i potenciar la nostra indústria, bàsicament abaixant el preu de l'energia, i en aquest cas també posar en valor l'acord a què hem arribat per disposar de 20 milions d'euros per reforçar L'Energètica pública i tots els seus projectes d'inversió aquest any 2025.

En definitiva, tenim molts reptes pendents. És evident que, no?, esperem poder negociar un tercer suplement de crèdit on puguem abordar altres reptes de país, com són, per exemple, l'educació, les polítiques socials o altres elements que afecten altres conselleries que per nosaltres també són rellevants.

Moltes gràcies. Gràcies, president.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; això, com moltes altres coses, a nosaltres ningú ens ho ha preguntat, però, davant del malestar palpable al plenari, us hem de dir que la CUP estem, bé, contents, i que ens semblaria una vergonya trobar-nos al proper Ple alguna mena de nou decret que intenti una altra vegada prorrogar l'aplicació d'un decret que s'ha aprovat, especialment quan feia una estoneta tots els grups que no tenien alguna mena de pacte concret estaven parlant de que era important el debat aquí i tot plegat. És a dir que ens sorprendria que en el proper Ple o en un parell de plens ens trobéssim alguna forma d'intentar arreglar el que s'ha votat. Però, bé, «ens sorprendria és un dir»; suposo que no estic sent gaire honesta.

Seguim. Anem a un suplement de crèdit que, en el context polític en el que estem, és una pròrroga pressupostària. Una pròrroga és, per definició etimològica, el prefix «pro» –«endavant, cap al futur»– i el verb «rogare», que en origen volia dir «estendre les mans rectes i suplicar alguna cosa». Demanar és prou oposat a l'arrogància de voler governar sols quan no es pot o a un soci se li prometen coses que semblen

oposades fins i tot al que desitgen en última instància. No només no es pot, sinó que no sempre és desitjable en termes democràtics.

El PSC no supliquen, no demanen, escenifiquen que aquí no passa res, que tot està en ordre, però no sabem quant pensen estar prorrogant i mantenint el país en l'espera, que no és el que havien promès. La solució del conflicte de l'habitatge, els serveis públics forts, la reindustrialització, la transició ecològica, la millora del teixit productiu i totes aquelles promeses no es poden fer amb suplements de crèdit i pròrroga dels pressupostos. L'escenificació pot ser de força i esquena ampla, però la situació no és la promesa.

La tercera gran transformació a Catalunya, que d'entrada no quedava ja gaire clar què volia dir, sembla que pot esperar ara... quant?, un any més, dos, tres? Quan tindrem eleccions? Perquè si la gran transformació era només la pacificació dels sectors empresarials i el retorn de les seues fiscals, mal pagada transformació. Si la gran transformació era mantenir el model publicoprivat, que ja hem vist amb l'apagada que no sosté l'eficiència que promet, veiem molt soroll i molt poca transformació. Si la gran transformació és defensar el català a la Unió Europea i no que a totes les escoles públiques d'aquest país es garanteixi la immersió per a tots els xavals, perquè sigui la llengua adequació parlis el que parlis a casa, naixessin on naixessin els teus pares, doncs poca transformació, i només per a uns pocs. El Govern que prometia la tercera gran transformació a Catalunya i, per fi, desenvolupar una política que donés resposta a les necessitats dels catalans, al final, no sembla que hagi de fer massa més que una política continuista que oscil·la segons la pressió dels diferents grups; no dels grups parlamentaris: dels grups econòmics.

Mirin, la dreta, porti el color que porti i les sigles que porti, té una concepció patrimonialista de les institucions democràtiques. Primer, perquè la sent casa seva, perquè han sigut educats sabent que eren especials. Segon, perquè *ex ante* de les eleccions ja tenen copats moltíssims dels llocs de poder; això ho podem veure en les judicatures, ho podem veure en els lobbys empresarials, ho podem veure en molts dels llocs que al final determinen la política, per desgràcia, molt més que en

aquests parlaments, especialment quan tot es vol fer a porta tancada i no en aquest espai.

En canvi, el que hauria de ser l'esquerra, porti les sigles que porti i vesteixi el color que tingui, lo que hauria de tenir és una concepció democràtica real. I, si ja és prou minsa la democràcia representativa tal com la tenim muntada avui, el que no pot ser és que simplement pensem en anar donant puntades endavant a un debat de pressupostos que hauria de ser un debat de model. Perquè mentrestant la sanitat està aguditzant en la lògica gerencial, amb una gestió dels CAPs que tendeix cada vegada més a la lògica empresarial i on cada vegada més tenen més força unes mútues que, evidentment, no es preocupen de la situació dels treballadors. Tenim els serveis públics penjant d'un fil, i això no es soluciona amb una pròrroga. Avui mateix hem tingut el debat del sis per cent en educació i cada ple hi ha alguna mobilització a les portes del Parlament.

Honestament, això sí, tenim ganes de discutir de veritat uns pressupostos i el model per a aquest país, ho diem per activa i per passiva, i lo que ens estem trobant és que això és una impossibilitat. Perquè nosaltres no som els del «no a tot», no ho hem sigut mai; ho demostrem dia a dia als ajuntaments, i també aquí. El que no som segur és els del xec en blanc o els dels que es pleguen al xantatge del què diran.

Perquè, mirin, jo si no dormo tranquil·la a les nits no és perquè ningú pensi que no li hem votat un decret òmnibus. Si no dormim tranquils a les nits és perquè en aquest país tan ric seguim amb un de cada tres nens en situació de pobresa, amb moltíssima gent sense un habitatge digne, amb dificultats per arribar a final de mes, amb cues d'espera, amb treball precari, amb la dependència d'aquest treball precari, per desgràcia, que alguns utilitzen per dir que és que necessitem aquests sectors empresarials. I això ens entristeix profundament; ens entristeix profundament que no puguem fer més. I això és el que ens preocupa a la CUP, no cap foto ni cap titular ni com quedin determinades votacions. Perquè nosaltres no som aquests del «no a tot»; som els de que «no es bo per al país» i per dir «sí» a lo que necessita el poble. I per això necessitem tenir aquí els debats. Llavors, ens veurem quan els debats siguin els necessaris.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, després de la intervenció del senyor Cid ens ha quedat molt clar que l'extrema esquerra els té agafats; no els diré exactament per on, però els té ben agafats.

Aquest decret llei obeeix estrictament al context de pròrroga pressupostària. La seva manca de suport i consens parlamentari els empeny a governar via decret i els impossibilita planificar a llarg termini. És evident que, independentment de si el Govern és fort o dèbil, cal complir amb els pagaments ordinaris, amb els increments retributius i amb els compromisos adquirits amb tercers. No dubtem que els ingressos pressupostats durant l'exercici fiscal 2025 cobriran, i amb escreix, aquests més de 2.000 milions d'euros que avui demanen com a suplement, però no podem deixar de recordar-los que aquest recapte prové de ciutadans i d'empreses que fan un esforç econòmic important.

La pressió i l'espoli fiscal que patim els catalans és absolutament indecent. Tot i tenir les competències fiscals molt limitades, la Generalitat gestiona quinze tributs propis, tributs que intenten compensar el lladronici que Espanya comet anualment contra el nostre poble. Pràcticament un deu per cent del PIB català, ens roba Espanya. Sota eufemismes com «solidaritat» o «prosperitat compartida», no paren de fúmer la mà dins la nostra caixa.

Catalunya té un índex de sacrifici fiscal molt elevat, un 148,6 per cent segons els darrers estudis, molt superior, per exemple, al d'Alemanya, que es quantifica en uns 103,4 per cent. L'esforç per pagar impostos és molt més gran, doncs, a Catalunya que a països lliures i rics del marc europeu. Això desincentiva la inversió i l'atractiu econòmic i accentua la percepció d'injustícia.

El fet que després de nou mesos de govern hagin set incapaços de presentar uns pressupostos agreuja encara més la situació. Si fossin responsables i pensessin en el bé comú, si tinguessin clar que mantenen la confiança del poble, dissoldrien aquest Parlament i convocarien noves eleccions per no perjudicar més els catalans.

Debatre suplements de crèdit indefinidament, sense més perspectiva que el «curtplacisme», no és governar; és actuar com una mera gestoria. I per actuar com una mera gestoria no calen 135 individus còmodament asseguts ni generosament retribuïts. Tinguin el valor de fer el que toca.

El president

Per fixar, finalment, la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Avui sotmetem a convalidació aquest decret, un instrument indispensable per garantir el funcionament ordinari de l'Administració de la Generalitat en el context de l'actual pròrroga. I ho fem per responsabilitat, per compromís amb la ciutadania i amb el sistema de serveis públics que vertebra el nostre model de convivència i de cohesió social.

Aquest decret incorpora 2.167 milions, dels quals més de 1.134 milions es destinen a despeses de personal i 1.033 a fons extraordinaris per cobrir necessitats recurrents i compromisos assumits durant l'any 2024, com ha comentat i explicat la consellera. No estem parlant d'una despesa accessòria o arbitrària, sinó de necessitats pressupostàries davant d'una realitat que no espera: professionals que cal pagar, serveis que cal mantenir i drets socials que cal garantir.

Aquest crèdit es finança sense augmentar dèficit ni recórrer a l'endeutament, gràcies a tres factors objectivables: la liquidació positiva del model de finançament del 2023, les bestretes corresponents al 2025 i un increment de la recaptació tributària autonòmica, que ha aportat 374 milions d'euros addicionals. Aquesta dada no només mostra la bona salut fiscal del país, sinó també l'eficiència del sistema de gestió tributària pròpia.

Precisament per aquest motiu, en l'actual situació de pròrroga pressupostària és indispensable posar aquests recursos econòmics al camp, com deia fa algunes setmanes el senyor Cid, perquè les necessitats dels hospitals, de les escoles, de les unitats d'emergències, dels centres penitenciaris o de les polítiques socials són una

prioritat d'aquest Govern. I aquest decret és la resposta serena i rigorosa que permet garantir aquesta continuïtat.

En el pla social, aquest decret inclou les retribucions al personal sanitari, ampliació de plantilles en educació i salut, creació de noves places per fer front a emergències climàtiques i reforç dels serveis socials adreçats a col·lectius vulnerables, entre moltes d'altres coses.

No és casual que aquest decret vagi precedit o acompanyat d'un paquet de mesures fiscals progressives que tenen com a objectiu alleugerir la pressió fiscal sobre les rendes baixes i mitjanes. La rebaixa fiscal de l'IRPF que hem comentat en l'anterior decret, la millora de les deduccions per lloguer i un tipus impositiu específic del vint per cent per a grans tenidors d'immobles. Aquest és el camí: qui més té ha de contribuir més, perquè la fiscalitat justa és condició d'una societat amb possibilitats de tenir uns majors i millors nivells de cohesió.

És també, aquest decret, el fruit del diàleg amb les altres forces d'esquerra. Vull reconèixer, en aquest sentit, la tasca dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i dels Comuns, amb qui hem compartit diagnòstic, prioritats i compromisos. Diputats i diputades, aquest decret és un instrument de país, un instrument necessari i l'instrument per assegurar que cap hospital, cap escola, hagi de prescindir del suport ni que cap servei social hagi d'abandonar la seva missió per manca de finançament. És el que cal fer quan es governa pensant en el conjunt i no en l'interès partidista.

Feta aquesta breu explicació, permetin-me adreçar-me a alguna de les intervencions que m'han precedit. Per part de Junts, senyor Castellà, estic arribant a la conclusió que, en termes freudians, vostès tenen com una mena de trauma contingut o reprimat que els impedeix avançar. El trauma polític que ve de la investidura. N'ha parlat amb diferents mocions: «La investidura, vostès haurien d'haver deixat eleccions...» Avui li ha tornat a sortir la investidura. Escolti'm, això no els hi permet avançar i això és un problema, ja no només per a vostès, sinó per al país. Els hi dit alguna altra vegada: Junts és una força important en aquest hemicicle i és important que vostès superin aquesta situació, prenguin consciència que la legislatura avança i sigui possible, en aquest sentit, avançar –hi insisteixo– en les polítiques que a tots ens

afecten. Perquè el Govern de la Generalitat no s'atura ni s'aturarà, malgrat les complexitats que implica la nostra aritmètica parlamentària i la necessitat de permanent diàleg, negociació i acord que requereix un govern en minoria.

La repetició d'eleccions que vostè anhelava i que vostè indicava en alguna intervenció en les mocions de pressupost, precisament, diguem-ne, se situen en el seu marc, que és el de la incertesa, la paràlisi, l'embolic o aquesta nova versió que hem vist avui del Junts del no a tot, perquè han votat pràcticament que no a tots els decrets que avui s'han plantejat.

En definitiva, també els vull dir que els condicionants ideològics que vostès i moltes de les forces de la dreta avui ens han dit, doncs, miri, benvinguts siguin; permeten no només avançar al Govern, sinó avançar el país, avançar a Catalunya i, a més, en la bona direcció. Polítiques progressistes, d'esquerres, socialdemòcrates no només responen a un concepte, a un objectiu o a un anhel com és de més justícia social, que tan nerviosos posa a la dreta i l'extrema dreta reaccionària i que tant ens agrada a nosaltres, sinó que, a més a més, funciona millor. Menys desigualtat, millor funciona l'economia. Més polítiques redistributives, més creixement, més prosperitat i més capacitat perquè sigui compartida.

Els referents, la meca de la política reaccionària d'alguns, Estats Units, han passat d'un creixement del 2,8 per cent a una reducció el primer trimestre d'un 0,1; Hongria, 0,8 el 2023 negatiu, 0,5 en aquest moment; Itàlia, 0,7; Argentina, la seva referència, 1,6 el 2023, negatiu, és clar, i un menys 1,7, un punt menys per al 2024. En tot cas –hi insisteixo–, les polítiques que vostès tenen com a referent condueixen a aquestes taxes de creixement, a la redistribució de la pobresa i no a la redistribució de la riquesa, que aquestes –hi insisteixo– benvingudes tuteles, benvinguts acords amb l'esquerra ens permeten arribar.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 7/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 31 vots en contra i 35 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 7/2025 ha estat validat. D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de VOX. No hi ha cap altre grup parlamentari.

Atesa la petició formulada, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 107 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 7/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Interpel·lació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil

300-00121/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera, un infant d'una escola bressol disposa de dos metres quadrats, la meitat de l'espai que té una gallina ecològica. Aquesta comparació ens la va fer tot just ahir una de les treballadores que va comparèixer a la Comissió d'Educació, membre de la plataforma Dignitat pel 0-3. I és, bé, molt útil per il·lustrar quina és la situació del zero-tres i, sobretot, per il·lustrar el problema que representa parlar només de gratuïtat –d'una part, perquè només parlen de gratuïtat de l'I2– i d'universalitat, però no parlar de qualitat.

Perquè, què passa? Que si parlem només de gratuïtat i d'universalitat, correm el risc que les escoles bressol es converteixin en aparcaments, aparcaments per a la futura mà d'obra per tal que la mà d'obra actual no deixi de treballar i, en canvi, la importància del zero-tres està més que constatada. De fet, des de la neurociència es considera que és, amb diferència, l'etapa més important de l'aprenentatge d'un infant, que és el període que condiciona el comportament, el tarannà, el caràcter d'una persona al llarg de tota la seva vida. I en aquesta etapa, atendre les necessitats emocionals i físiques dels infants és fonamental per al seu desenvolupament. El problema és que les condicions actuals d'aquestes escoles bressols comprometen seriosament que es pugui dur a terme una atenció de qualitat.

I és que les condicions del primer cicle d'educació infantil venen determinades pel Decret 282/2006, que és una normativa totalment obsoleta que no només no permet que es desplegui el currículum d'educació infantil aprovat el 2023, sinó que directament és l'antítesi de la qualitat. Però d'això no se'n parla. I el seu Govern, consellera, igual que el que el va precedir, només s'han centrat en la gratuïtat de l'I2, quan en realitat és una mesura que serveix per fer propaganda, però no serveix per vetllar per l'atenció que necessiten els més petits i tampoc –i tampoc– garanteix la universalitat.

I recentment, al març, en sessió informativa a la Comissió d'Educació i Formació Professional, vostè mateixa va manifestar la seva voluntat de fomentar més places públiques a les escoles bressols, però va dipositar la responsabilitat en el món local com si no tinguessin prou dificultats. I, a més a més, ens vam assabentar que el Govern està treballant en un projecte de llei del primer cicle d'educació infantil, però l'únic que va destacar és que ens permetrà disposar d'un mapa de l'oferta total del

zero a tres. I a nosaltres això ens va donar a entendre que de nou apostaran per la col·laboració publicoprivada.

Per tant, vostès parlen de gratuïtat d'una part del zero-tres..., parlen de gratuïtat d'una part del zero-tres –perdó–; parlen d'universalitat, però no diuen res sobre la qualitat quan en tenen l'oportunitat. I no ho diem només la CUP; ens ho diuen les treballadores, les expertes, les famílies, que estan organitzades, ens ho deien ahir aquí al Parlament, com li deia, ens ho deia la plataforma Dignitat pel 0-3, la plataforma Lluita pel 0-3 del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, la plataforma Bressols en Lluita i també l'Associació de Mestres Rosa Sensat. I fa unes setmanes també ens ho deien les professionals de les escoles bressol de Vic i de la Universitat de Vic, amb la universalitat no n'hi ha prou; cal garantir la qualitat per vetllar pels drets dels infants, pels drets de la petita infància. I això requereix parlar, com a mínim, consellera, de ràtios, condicions laborals i del model de gestió.

Per què? Doncs perquè la situació és bastant complicada en el zero a tres. Les ràtios actuals són demencials: tenim una educadora, una mestra per vuit nadons en l'I0, tretze en l'I1 i vint en l'I2, quan les recomanacions europees són de quatre, sis i vuit respectivament. No és factible que una professional atengui tants infants amb totes les seves necessitats i amb les diferències que hi ha entre els infants que hi han en una mateixa aula, a l'I0, a l'I1 i en l'I2. Això significa, consellera, desatendre aquests infants quan necessiten dormir, menjar, quan necessiten consol o simplement quan necessiten que se'ls giri, perquè no són capaços de fer-ho sols, amb l'angoixa que això comporta per als infants i per a les mateixes professionals, el fet de veure que s'estan desatenent infants, nadons que ploren amb aquella intensitat perquè necessiten ser atesos. Posi's per un moment en la pell d'aquestes professionals, consellera.

I en aquest sentit, si parlem d'aquestes professionals, hem de dir quines són les condicions laborals que volem establir per tal que puguin dur a terme la seva feina en bones condicions, perquè actualment són precàries i estan afectant, estan minant la seva salut, tant física com mental.

I, per últim, nosaltres diem que cal parlar de gestió en dos sentits. Primer, del model de gestió: o pública o privada. Per què? Perquè importa. Perquè les condicions

laborals no són les mateixes, els materials no són els mateixos, fins i tot els tipus d'espais no són els mateixos. Nosaltres recordem, eh?, que les empreses que gestionen els serveis públics ho fan per aconseguir un benefici econòmic, i això s'extreu a costa de precaritzar i espremer les treballadors i a costa de retallar en la qualitat del servei.

I en segon lloc, si parlem de gestió, hem de parlar de qui se'n responsabilitza. Els ajuntaments continuen totalment escanyats per poder fer front als costos que els comporta sostenir les escoles bressol, quan nosaltres pensem que clarament és una funció que hauria d'assumir la Generalitat. I aquest és el motiu, aquest escanyament dels municipis és el motiu pel qual es produeixen gran part de les externalitzacions, com és el cas del municipi de Sant Pere de Vilamajor, que ha decidit externalitzar l'escola bressol Pit-roig. Vostè està d'acord amb les externalitzacions, consellera? Què n'opina?

A partir d'aquí, per nosaltres està clar quines són les mesures que cal adoptar si posem les necessitats de la petita infància al centre. Cal implementar mesures per garantir la universalitat, hi estem d'acord, l'educació no pot ser un sorteig en cap de les etapes. Però també cal implementar mesures per garantir una bona gestió i, sobretot, hi insistim, una qualitat en el primer cicle d'educació infantil.

I, per tant, en aquest sentit, hem de planificar la creació de places públiques en base a la demanda real que existeix. No pot ser que any rere any hi hagi la meitat de famílies que es queden sense plaça pública a les escoles bressol. Veurem què passa enguany, ho veurem recentment. Hem de garantir una bona gestió, i això significa que sigui pública i que estigui en mans de la Generalitat. No diem que els ajuntaments no sàpiguin o no puguin fer bona feina, eh?, sinó que el que diem és que la Generalitat ha de desenvolupar la responsabilitat que li pertoca, que és integrar totes les escoles bressol dins del sistema públic d'educació, per assumir la totalitat de l'educació infantil com una sola etapa, que és com vostès la defineixen.

I, per últim, necessitem garantir, com dèiem, la qualitat. I això vol dir parlar de ràtios, d'atenció a la diversitat, de condicions laborals, i també d'horaris. La reducció de les ràtios és una qüestió inajornable. Com a mínim, normalitzem-la. Ja no li dic que imitem els estàndards europeus, que seria el que hauríem de fer, però com a mínim

normalitzem-les, amb unes ràtios que els experts ens recomanen que han de ser almenys de quatre, vuit i dotze infants en l'I0, l'I1 i l'I2. La parella educativa pot ser una eina que ajudi de forma immediata, però en cap cas pot ser l'única, perquè els nadons, un cop gategen i sobretot, quan comencen a caminar, necessiten espai, eh? Recordi lo de la comparació amb la gallina ecològica.

Després, si parlem de qualitat, necessitem garantir l'atenció a la diversitat. Com a mínim calen els mateixos recursos per atendre les necessitats educatives de suport específic al primer cicle que les que tenen en el segon cicle d'educació infantil. Per què? Perquè la detecció precoç de les necessitats educatives específiques és clau. I calen recursos per poder-ho fer, per poder-ho detectar, però també per poder atendre'ls, i també per poder prevenir-les.

I necessitem millorar les condicions laborals, garantir sous dignes per a aquests professionals que es deixen la salut en atendre els nostres nadons i infants; remunerar el primer cicle d'educació infantil d'acord amb el valor que li donem i que tinguin hores no lectives de preparació, de coordinació amb els equips, amb els serveis externs, etcètera.

Necessitem vetllar per una formació que realment capaciti les professionals i que garanteixi que durant totes les hores de les escoles bressol hi hagin professionals que estiguin acreditades i que tinguin els títols corresponents. I aquí estic parlant de que s'introdueixen hores a càrrec de monitors de lleure i no pertocaria en cap cas, perquè en una escola bressol totes les hores són educatives.

Per últim, si parlem de qualitat, parlem de reduir ràtios, atendre la diversitat, condicions laborals..., necessitem mesures també per garantir la conciliació: ampliar permisos de criança, garantir una conciliació de la vida laboral i familiar real... Sabem que això no li pertoca a vostè, però sí que volfem posar-ho sobre la taula, perquè tenim una realitat, que és que hi ha famílies que porten les criatures a les escoles bressol amb febre perquè no tenen absolutament ningú amb qui deixar-les i no poden perdre la seva feina, perquè, doncs, si falten, potser perden la seva feina.

Aquestes propostes no són només nostres, són les que ens diuen les expertes, les treballadores, les famílies que estan organitzades. I li preguntem: vostè està disposada a treballar en aquesta direcció?, el seu Govern està disposat a treballar

en aquesta direcció? Incorporarà mesures com aquestes en el seu projecte de llei? Quan preveu tenir aquest projecte de llei i poder-lo implementar? I, sobretot, vostè està disposada a incorporar aquestes mesures en un nou decret que es pugui aprovar de manera immediata? Per què? Perquè, com li hem dit, el decret que regula el primer cicle d'educació infantil està totalment obsolet i, consellera, és qüestió d'actuar ja. No només perquè parlem de ciutadans del futur, com s'acostuma a dir, sinó perquè estem parlant dels nostres infants del present, i tenen drets i no s'estan respectant.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputada, gràcies per aquesta interpel·lació, doncs, que ens permet posar el focus en una qüestió molt important, com és l'educació dels infants de zero a tres anys, aquest primer cicle d'educació infantil que forma part també d'una etapa de primer ordre educativa que va dels zero als sis anys. I l'hi agraeixo perquè, com deia, és una etapa clau per garantir també la igualtat d'oportunitats, per garantir l'èxit educatiu posterior, el desenvolupament i el benestar de la infància, evidentment, i també la conciliació de les famílies i de les dones en particular. I des del Govern tenim, doncs, molt clares la importància i la prioritat d'aquesta etapa i tenim clar que invertir en l'educació de la primera infància és una política intel·ligent.

El que passa durant els primers anys de vida té un impacte profund, durador, en el desenvolupament cognitiu, emocional, relacional dels infants, en la manera com es vincularan també aquests infants amb el seu aprenentatge, en la maximització d'oportunitats educatives, també en l'adquisició d'hàbits, en la integració i l'acollida també d'infants de famílies nouvingudes, en el contacte amb la llengua, de vincle de les famílies al projecte educatiu dels seus fills, i també, com vostè deia, és una etapa en què podem detectar, doncs, necessitats educatives específiques o dificultats i que ens permet poder intervenir o aportar suports abans, per evitar problemes

diversos o fracassos posteriors. Per tant, entenem que té un impacte importantíssim en les trajectòries vitals, i també, doncs, educatives.

I parlem d'una etapa que és essencial des del punt de vista de l'equitat. Com explicava fa uns instants, les desigualtats no apareixen de cop a l'escola, hi són abans, i, per tant, si no s'hi actua a través de polítiques redistributives, es van fent més i més profundes i més difícils de corregir. Per això garantir una educació de qualitat des del primer moment no és només una aposta educativa: és un compromís amb la infància, amb les famílies, i també amb la cohesió i la justícia social. I és, per tant, una prioritat de país i d'aquest Govern.

I ho ha estat sempre, doncs, pel Partit dels Socialistes de Catalunya, i també per les forces de progrés i els governs de progrés que hi han hagut en aquest país. Ho va ser quan, en l'acord del Tinell el 2003, es van recollir els principis de la iniciativa legislativa popular que la societat civil, doncs, havia impulsat per tal de crear places públiques d'escola bressol que donessin resposta a les necessitats que no estaven cobertes en aquella etapa. I l'acord del Tinell les va reconèixer de manera explícita com una de les prioritats de les demandes principals, socials, en matèria d'educació i de conciliació de vida familiar i laboral. I es van tornar a prioritzar a la Llei 5/2004, que instava la creació de trenta mil places públiques de qualitat de zero a tres anys i que va significar, doncs, la culminació d'un llarg procés de debat i de treball que s'havia produït anteriorment.

Però des del PSC també vam prioritzar aquesta etapa quan vam acompanyar des d'altres administracions provincials locals el seu finançament, quan el Govern l'any 2011 el va deixar a zero i, tot i ser-ne l'administració competent, va passar això. O quan aquesta qüestió es va elevar a la justícia a través d'un contenciós que va acabar donant la raó als ajuntaments.

I avui seguim treballant, ara sí des del Govern, no només per millorar el finançament d'aquest servei, per garantir-ne el seu sosteniment, sinó també perquè tingui com a etapa el reconeixement que li correspon, com deia, com a etapa educativa.

Però abans d'entrar en altres qüestions, com vostè també parlava de qualitat, també ho vull fer per dir que és el servei educatiu més ben valorat per les famílies en termes de qualitat. Respecte a les diferents etapes educatives, amb molta diferència és el

servei, l'etapa educativa més ben valorada: pel que fa als espais, les estances – vostè parlava, no?, de fer aquest símil amb la gallina–, però també pel vincle amb l'administració més propera i el compromís històric dels ajuntaments, i especialment pel que fa a la professionalitat i la vocació de servei de les educadores. I ahir, doncs, també vaig tenir oportunitat i ocasió de parlar-ne amb elles durant la concentració que feien aquí fora, al Parlament.

Però ara el repte, diputada, i l'objectiu del Govern són clars: treballar per assolir la universalització de l'etapa educativa zero-tres al conjunt del territori. Vostè deia que amb la universalitat, doncs, no n'hi ha prou; però és que estem molt lluny d'aquesta universalitat. I ho fem i ho hem de fer tenint molt en compte la qualitat del servei, posant el focus en la creació de noves places públiques, evidentment partint de l'oferta existent, i avançant progressivament cap a la seva gratuïtat.

I és cert que avui encara som lluny de garantir que tot nen i nena entre zero i tres anys tingui dret i accés a l'educació que mereix. I és especialment preocupant –i en això segur que estarem d'acord– que els infants que segurament més podrien beneficiar-se d'aquest servei siguin sovint els que menys participació hi tenen. I per això ens disposem a augmentar significativament l'oferta de places públiques en el primer cicle d'educació infantil. Aquest és el nostre compromís.

I ho fem, d'una banda, mitjançant les subvencions que hem convocat aquest any adreçades, sí, als ens locals. Unes subvencions on cada ajuntament pot rebre fins a més de deu mil euros per plaça creada, recursos que permeten, doncs, tant l'adequació d'espais existents com la construcció de nous equipaments. Tot plegat, doncs, evidentment, amb l'acompanyament tècnic de Serveis Territorials. Unes subvencions que contribuiran a crear gairebé sis-centes places públiques noves zero-tres aquest any 2025. I recordin que Catalunya va ser, doncs, de les últimes comunitats autònomes on es va publicar la convocatòria de subvencions i on menys abans s'havien aprofitat aquests recursos els últims anys.

Doncs bé, la voluntat, el compromís, diàleg, i també fets. I també volem treballar per implementar el primer cicle d'educació infantil a les escoles rurals, perquè és una acció amb vocació clara d'equilibri territorial i que es porta a terme també des de la col·laboració amb els municipis.

Avui l'educació de la primera infància a Catalunya se sosté, efectivament, gràcies a una xarxa d'actors diversa, però compromesa. Primer de tot –i vostè ho mencionava–, gràcies al compromís del món local, dels ajuntaments, però també d'entitats socials, cooperatives que fan equilibris per garantir un servei que segurament, és cert, hauria d'estar plenament garantit per a tothom. I en aquest context la nostra voluntat és reforçar aquesta aliança entre el departament, els ajuntaments, tots els prestadors de serveis, també les entitats pedagògiques i, per descomptat, les famílies, i treballar colze a colze des de la confiança i la corresponsabilitat per assolir aquesta universalització, que no pot ser una càrrega per a ningú, sinó que ha de ser una fita compartida.

Ara bé, també cal reconèixer que amb la bona voluntat, doncs, no n'hi ha prou, i l'educació zero-tres no pot dependre de l'atzar polític, tampoc del calendari electoral. I per això ja hem començat a treballar per establir les bases d'una llei catalana per a la universalització de l'educació zero-tres anys. Una llei que doni estabilitat, seguretat jurídica, visió de futur, que faci realitat aquesta universalització de manera ordenada, sostenible, treballant per garantir la qualitat de l'educació per al conjunt de ciutadans a tot el territori, i, per tant, fer això també des del diàleg.

Però deixi'm dir-li que si parlem d'universalització és difícil començar a parlar de ràtios, perquè, si més nens i nenes han de tenir dret i accés a aquest servei educatiu, semblaria començar la casa per la finestra, doncs començar aquest camí reduint ràtios i no incrementant places.

Però tenim altres reptes, com és també la inclusió, i que vostè també ha mencionat, disposar del personal d'atenció educativa suficient de suport a l'alumnat, el desplegament d'una escola bressol veritablement també inclusiva, amb la corresponsabilitat del departament. I marcant també la gratuïtat com un important objectiu d'arribada, perquè, si volem que aquesta etapa educativa sigui un dret, hem de garantir també la seva accessibilitat per a tothom.

I tampoc podem menystenir les condicions laborals de les treballadores, sovint precàries, que són professionals que eduquen, que acompanyen, que tenen cura d'allò més preuat i que mereixen, evidentment, tot el nostre reconeixement, estabilitat, i també condicions laborals o de treball dignes.

I és en aquest sentit que hem posat en marxa un procés tècnic per analitzar, per avaluar de manera sistemàtica les tasques, les responsabilitats, les competències, les condicions associades als seus perfils professionals, d'aquest personal d'atenció educativa; un projecte que vol contribuir a una resposta educativa més inclusiva, més eficaç davant la diversitat de necessitats dels infants i que té el personal de les llars d'infants com un dels col·lectius prioritaris. I aquest treball, doncs, inclou aspectes com la definició clara de funcions, l'adequació de tasques, la promoció de l'equitat interna, la classificació, la retribució i també la formació i el desenvolupament professional. I l'objectiu és construir una estructura laboral més justa, més eficient, més alineada amb la importància de la tasca que duen a terme totes aquestes professionals.

Però, en tot cas, per acabar aquest primer torn –i després sí que em voldré referir al model–, parlar d'educació zero-tres és parlar de present i és parlar de futur. És parlar de justícia social, de cohesió i de progrés. És parlar d'un país que es pren seriosament el dret a l'educació des del primer moment. I és evident que encara hi ha camí per fer, per avançar en aquesta política educativa, igualadora, redistributiva; en aquesta política intel·ligent que deia abans. Però també és important recalcar que sabem on anem, que avancem amb ambició, amb passos fermes, des del rigor, el diàleg i la col·laboració institucional. Em sembla que hauríem d'aprofitar l'oportunitat, com a país que brindarà aquest debat d'una nova llei i, per tant, aprofitar-ho per millorar molt més aquesta etapa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn ara de la diputada de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies. Consellera, escoltant-la, a mi em queda claríssim que vostè coneix perfectament quina és la importància d'aquesta etapa educativa. El problema és que les mesures o prioritats que vostè enumerava és que no tenen res a veure amb les qüestions relacionades directament amb la garantia de la qualitat en aquesta etapa educativa, que no és que li comenti jo o que li comentem la CUP, sinó que ahir tots

els grups parlamentaris vam poder escoltar de la mà de, com li deia, treballadores, expertes i famílies organitzades.

Ens deia una d'aquestes persones que va comparèixer: «Tenim un sistema educatiu públic que, tot i estar teòricament compromès amb la igualtat d'oportunitats, abandona el primer cicle d'educació infantil, i l'abandonament és *maltractament*.» I ens ho deia d'aquesta manera tan contundent, d'una forma tan crua, una persona que es desviau per la seva feina. I miri, el que no pot ser és que, quan parlem de qualitat... No posem en dubte el que ens deia, que les famílies valoren positivament el que és el servei de les escoles bressol.

El que no pot ser és que aquesta qualitat estigui lligada exclusivament al sobreesforç que fan aquestes treballadores. I avui en dia és així. I totes les persones que no fa tant hem portat la canalla a les escoles bressol ho sabem. Perquè allà hi ha unes professionals que tenen vocació i que s'ho deixen tot –la salut física i mental– per tenir cura dels nostres nadons i dels nostres infants. Però l'Administració no compleix, no fa la feina que toca.

I naltros no volem qüestionar la importància de la universalització i de la gratuïtat en l'etapa del zero a tres. No volem qüestionar-ho. Ho dèiem abans: l'educació infantil no pot ser un sorteig. No pot ser que cada any veiem la meitat de les famílies que opten a plaça pública que se'n queden sense. Però hi insistim, la qüestió de les ràtios, de les condicions laborals, de l'atenció a la diversitat... Tot això també ha d'estar sobre la taula; també s'ha de concretar com ho treballarem.

I vostè em deia: «No podem apostar per la reducció de ràtios perquè ens quedem sense places.» Utilitzem la parella educativa. Naltros ja entenem que això pot ser una mesura immediata que ajudi a descarregar. «Quants braços té vostè?» «Dos.» No? Jo també. Les professionals de les escoles bressols també tenen dos braços. Quantes criatures poden sostenir? Dues. Doncs, si parlem només de l'I0, els infants, els nadons, de mesos, aquests, la majoria, demanen braços gairebé tota l'estona; fins i tot per dormir, en molts casos.

Per tant, a naltros el que ens ha faltat en la seva intervenció, a part d'escoltar-li com posava en valor aquesta etapa educativa, que ja està bé, perquè molt poc se n'ha parlat al Parlament al llarg de les legislatures, de l'etapa del zero a tres. El que

necessitàvem sentir són la concreció d'aquestes mesures, com li deia. Com reduïm la ràtio? No cal que siguin ràtio-estança. Podem reduir la ràtio amb relació a les professionals. Com atendrem aquesta diversitat, com nosaltres atendrem, com nosaltres garantim l'atenció a les necessitats educatives de suport específic. Com ho fem això? Hi haurà més professionals? No hi haurà més professionals? Llavors, qui ho haurà de fer? Quines mesures implementaran per millorar les condicions laborals i retributives d'aquestes professionals? Com a mínim, equiparem-les a les del segon cicle d'educació infantil.

I una mesura que li hem sentit dir ha estat la d'introduir o incloure, incorporar, les escoles bressol dins de les escoles rurals. I ull amb això, perquè molts cops el que passa és que s'adapta l'educació del primer cicle d'infantil, el zero-tres al tres-sis, quan hauria de ser al revés. Hauríem de bressolar molt més el tres-sis. És a dir, adaptar o introduir la metodologia que s'aplica en el zero-tres en el tres-sis. Perquè al final estem parlant d'infants que són molt petits tots ells.

Miri, li hem deixat molt clares les mesures, les propostes i insistim que no són només nostres. La lluita s'està estenent arreu del Principat, des de les Terres de l'Ebre fins a les comarques gironines, passant pel Camp de Tarragona, Barcelona, el Maresme, la Catalunya Central. Treballadores, famílies, expertes s'estan coordinant i estan remant en la mateixa direcció: dignificar el zero a tres, garantir-ne la qualitat. I, consellera, l'hi torno a dir: anem molt tard en aquesta matèria. Poc se n'ha parlat en aquest Parlament del zero a tres i, quan s'ha fet, s'ha fet de manera molt superficial.

I insistim: cal dignificar aquesta etapa educativa vital, com ho fan altres països del nostre entorn, que saben que és una aposta de futur, però, sobretot, que és un deure del present amb els nostres infants, perquè ells no poden esperar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Torna a ser el torn ara de la consellera.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, diputada. Gràcies, vicepresidenta. La veritat, jo l'única cosa en què discrepo és que deia que no s'ha parlat massa de zero-tres en aquests anys. Jo li puc dir que

en els últims quinze anys potser –que porto uns quants anys en aquest Parlament– n'hem parlat moltíssim. N'hem parlat moltíssim. És veritat que alguns grups ho han descobert més tard, però n'hem parlat moltíssim en aquest Parlament, d'aquesta etapa educativa zero-tres.

I penso que, en general, podem compartir diagnòstic i fins i tot compartim els objectius, però hem de marcar les prioritats. Aquest Govern té molt clar que l'objectiu prioritari en aquest cas ha de ser la universalització, la creació de noves places públiques per convertir aquesta etapa educativa en un dret que pugui fer accessible al conjunt dels infants dels quals les famílies tinguin, vulguin escolaritzar, tenint en compte la importància, precisament, que té aquesta etapa educativa. Jo vull insistir en la qualitat del servei en aquestes escoles bressol. Qualsevol que ens escoltés pensaria que els nens i nenes allà no estan ben atesos, no estan ben cuidats.

I és veritat –té raó vostè– que moltes vegades aquesta qualitat, que hi és i que se sustenta no només per la valoració tan important que fan les famílies..., se sustenta, efectivament, en la professionalitat, en la vocació i, a vegades, perquè no dir-ho, també en l'esforç d'aquestes treballadores.

Però insisteixo que són professionals que tenen cura, que eduquen, que acompanyen; i hem de treballar, ens hem posat a treballar, com li he explicat, per revertir aquestes condicions, de vegades, precarietat, que a vegades han de patir. Però, en tot cas, el compromís immediat és aquesta creació de sis-centes noves places aquest mateix 2025.

I pel que fa al model –perquè abans no n'he parlat–, jo, senyora Estrada, penso que el problema no és el model. Nosaltres tenim un bon model, un model sustentat en un setanta-dos per cent d'oferta pública, majoritàriament de titularitat municipal, això és veritat, i una xarxa de llars d'infants d'iniciativa social fortament implicades i fortament compromeses; un model que és proper al territori, que és flexible, que s'adapta a la realitat i amb moltíssima implicació de les famílies; molt més –té una part lògica–..., però molt més elevada que en altres moments i etapes educatives.

Per tant, el problema no és el model. El problema, en tot cas, és el finançament o el sosteniment d'aquest model. I aquí és on sí que volem intervenir per garantir

plenament la qualitat de l'etapa, el bon funcionament d'aquest model i l'equiparació progressiva de les condicions de les professionals d'aquest sector.

Però la col·laboració institucional insisteixo que és clau. L'èxit no depèn només d'una administració, que efectivament és la competent, però depèn i s'agraeix molt aquesta suma d'esforços, del treball conjunt i una mirada compartida entre diferents institucions, des del coneixement de la seva realitat i necessitats més properes.

I des del departament tenim molt clar que el nostre paper ha de ser liderar, ha de ser planificar, ha de ser garantir drets, i que això ho hem de fer al costat d'aquests ajuntaments i dels professionals i les professionals que avui estan sustentant aquest servei arreu del territori, i que ho fan en unes circumstàncies que, efectivament, cal millorar.

Però jo hi vull insistir: em sembla que el que tenim davant, aquesta legislatura i els propers mesos, ha de ser una oportunitat de país per al que suposa, doncs, obrir un debat sobre una llei tan important i on espero també que siguin actius, com estic convençuda que seran, a l'hora de tirar endavant aquest debat.

I permeti'm dir-li també, diputada Estrada, que també l'espero en les negociacions del pressupost. Perquè això, evidentment, si no volem que quedi en bones paraules, amb bona voluntat, s'ha d'acompanyar amb recursos i no pocs.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'educació concertada

300-00122/15

Seguim amb el tretzè punt de l'ordre del dia, que és, en aquest cas, la interpel·lació al Govern sobre l'educació concertada, presentada pel Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula, en primer lloc, per exposar la interpel·lació, la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, diputats, diputades... Doncs, efectivament, el motiu d'aquesta interpel·lació és que fa uns dies vam poder conèixer, a través d'*El País* i de la SER, que van fer pública l'entrada de grups ultraconservadors a algunes escoles concertades catalanes i que això havia provocat un fort rebuig per part de les famílies, que veien com amb aquests canvis, amb aquesta apologia reaccionària, s'estava traspasant als seus fills i a les seves filles a través de les classes i a través d'algunes de les intervencions dels docents; de fet, hi ha hagut fins i tot docents que han marxat i han entrat uns altres que compartien aquesta línia.

Es feien afirmacions clarament antidemocràtiques, com recollien aquests mitjans, és a dir, que «amb Franco no s'estava tan malament»; com afirmacions homòfobes, com que «Freddie Mercury mereixia morir de sida perquè era homosexual». I són aquestes famílies les que han reaccionat i s'han posat en mans d'advocats, perquè estan *molt* preocupades de que aquestes ideologies i aquests plantejaments reaccionaris passin als seus nens i nenes a les escoles.

Que aquests grups vulguin utilitzar l'educació per adoctrinar i estendre la seva ideologia xenòfoba, masclista i homòfoba no és una sorpresa. Crec que la sorpresa i la preocupació –lo altre també és preocupant, però això ho és encara més– és que ho facin en centres que reben finançament públic. I això és una cosa que ens hi hem de posar ja i s'ha d'aturar ja.

Cent-cinquanta famílies d'aquesta escola de Terrassa, de l'Escola Mare de Déu del Carme, ja han presentat una denúncia. I això que són famílies que van escollir aquesta escola, que ja sabien que era una escola religiosa, però que s'han trobat que la deriva reaccionària és tan gran que han hagut de buscar advocats perquè estan molt preocupats com això pot estar afectant l'educació dels seus fills i les seves filles.

Aquest adoctrinament ja hem vist com passava amb Legionarios de Cristo o amb el mateix Opus Dei. Ara passa amb aquestes noves organitzacions, com Camino Neocatecumenal o Comunicación y Liberación, que s'han introduït, com dèiem, en aquesta escola de Terrassa, però que també hem vist que ho han fet a centres de Rubí, Sant Cugat o Santpedor. I no són només moviments religiosos, sinó que també tenim forces properes, organitzacions properes a Aliança Catalana, la ultradreta

catalana, que també s'ha fet amb el control d'una escola a Osona, l'Escola del Roser, a Sant Julià de Vilatorrada.

Consellera, nosaltres creiem que no podem permetre que els nostres estudiants, en ple procés d'aprenentatge i de creixement, estiguin a càrrec de professorat que fa apologia de l'odi, del racisme, de la xenofòbia, del masclisme i de la violència. I hi insistim *molt* en centres que reben recursos públics. Igual que no es pot finançar centres que segreguin per sexe, no es pot finançar centres que reproduïxin discursos d'odi a les seves aules.

La llei d'educació de Catalunya i la LODE, la Llei orgànica 8/1985, estableixen que els centres concertats, i cito gairebé textualment, «han d'oferir ensenyaments conformes amb el currículum oficial i respectar els principis constitucionals, els drets fonamentals i les llibertats públiques». I si no és així, el mateix decret de la concertada preveu que es pugui retirar el concert per incompliment greu al titular de l'escola.

Per tant, li demanem, consellera, que investigui, i si això està passant, és cert, que retiri el concert a aquests centres. Consellera, li demano a la rèplica que pugui ser concreta i ens pugui dir de manera precisa què estan fent en relació amb el cas de l'escola de Terrassa i també d'aquests altres centres que han passat.

Quines mesures han pres ja? Què pensen fer amb aquestes denúncies que han fet al professorat? Quants expedients sancionadors han pogut obrir ja? Quin paper està jugant la inspecció educativa? I si s'han plantejat que una de les mesures que puguin prendre és retirar el concert a aquests centres, en cas que es comprovi que aquests discursos d'odi estan d'alguna manera avalats, tolerats i, segons com, també empesos per la direcció i per la gestió d'aquest centre.

Els recursos públics en cap cas poden servir per reproduir aquestes derives ultres, reaccionàries i antidemocràtiques a les escoles catalanes. Sí que li demanem sobretot, consellera, que pugui ser concreta i ens posi al dia de quines són les mesures que han pres fins ara. Hem vist que la síndica de greuges també ha obert una investigació, també preocupada per això que li han fet arribar les famílies. Entenem que la síndica ja fa les seves recomanacions, però li demanem al seu departament que actuï des de ja, que hi posi fre des de ja.

I això que li hem comentat fins ara, en realitat, ens porta també a parlar inevitablement del decret d'escola concertada, perquè està molt relacionat, un decret que nosaltres ja li hem dit diverses vegades que creiem que s'ha de modificar ja, entre altres coses, per fer front a aquest atropellament en l'educació dels nostres infants i en la seva llibertat de pensament. També per ampliar els recursos, la capacitat i la rapidesa del seu departament i d'inspecció per poder fer actuacions contundents quan es detectin aquestes derives reaccionàries a centres educatius que reben finançament públic. I també, evidentment, cal revisar aquest model d'educació concertada –ja ho hem dit moltes vegades. Estem en una situació d'oferta educativa molt diferent a la que estàvem quan es va fer el decret de la concertada.

Per això, li vull recordar una altra vegada que el seu Govern ha eliminat cent onze línies d'educació pública per al curs vinent. Sé que em dirà, com diu sempre, que no se'ls ha tancat cap centre, però estem parlant d'eliminar línies. Per tant, si li demano per eliminar línies, no em pot treure que no es tanquen centres, perquè no té res a veure. Un centre que perd una línia és un centre que perd capacitat de donar resposta al seu voltant. I si en aquest centre que perd una línia, al costat hi ha una escola concertada, no hi ha justificació per tancar aquesta línia, perquè vol dir que hi han nens i nenes suficients allà. I si aquests nens i nenes, les seves famílies, opten per anar a una concertada, el que no pot ser és que rebin un finançament quan hi han ofertes públiques suficients perquè aquests nens i nenes hi vagin.

Quan es va establir el model d'escola concertada a Catalunya, fa quaranta anys –per tant, estem realment en una situació molt diferent: fa quaranta anys no hi havia prou oferta pública suficient per donar resposta a tothom que volia i que necessitava escolaritzar-se, evidentment–, es va fer amb dos grans paràmetres. El primer, el de la transitorietat; per això es fa cada cinc anys, perquè no és una cosa estructural. El segon, el de la subsidiarietat: només quan no hi hagi suficient oferta pública. I aquests són els criteris que, de moment, regeixen la renovació dels concerts educatius. Però el que veiem és que s'han acabat convertint en una cosa estructural. Nosaltres no diem que no hi hagi d'haver escola concertada; el que diem és que no pot ser que es tanquin línies de la pública quan hi han escoles concertades que, a més a més, no tenen cap obligació de tancar línies, perquè el seu departament només fa tancar línies als centres públics. Als centres privats no els hi fa tancar;

tenen autonomia per decidir si tanquen o no. I com que el finançament també el reben en funció de quantes línies i quants estudiants tenen, aquí hi ha claríssimament un greuge diferencial.

Però és que, a més a més, els concerts educatius són una manera més de perpetuar les desigualtats, i vostè ho sap: afavoreixen dinàmiques competitives entre les escoles, incrementen les possibilitats de distinció i el tancament social i s'hi acaben destinant recursos que també es podrien destinar a l'escola pública, que ha de ser l'escola pública que ha de garantir que tothom hi tingui accés i que sigui una escola de qualitat i amb garantia per a tothom, i això també sabem que no està passant.

A més a més, això està també una mica agreujat pel model de finançament dels centres concertats, on les aportacions econòmiques de les famílies són molt altes i, amb l'excusa de que no hi ha prou finançament públic, el que es fa és establir unes quotes que afavoreixin aquesta estratificació. De fet, tots sabem que, suposadament, a les escoles concertades que reben finançament públic no es poden cobrar quotes –això se suposa que és així. Quantes en coneixen que ho facin així? Quantes famílies que van a la concertada paguen les quotes perquè l'escola els hi diu que és obligatori que les paguin? I no és així, no hauria de ser així. I, en canvi, les quotes s'han convertit ja en una cosa estructural que moltes famílies paguen sí o sí, sense saber que no tindrien per què fer-ho, perquè aquella escola ja rep un finançament públic.

Però és que, a més a més, quan es fan les preinscripcions, hi han escoles que fan entrevistes als estudiants que hi volen anar i els hi diuen si poden demanar-la o no poden demanar-la en la preinscripció, i els hi diuen que han de pagar aquestes despeses si volen anar a aquella escola, i els hi pregunten per les seves dades econòmiques i els pregunten per la trajectòria i les professions dels pares i les mares, i desincentiven aquells perfils que no volen que entrin. I això ho sabem tots i totes, també. Quan a l'escola pública concertada, a la preinscripció, entra amb els mateixos criteris que a l'escola pública, perquè reben finançament públic.

Per tant, consellera, la renovació d'aquest decret és una cosa absolutament urgent i prioritària. Nosaltres li estem demanant aquesta urgència, li estem demanant que ho prioritzi. Li estem demanant que prioritzi aquestes investigacions i aquestes

actuacions a l'escola de Terrassa. Li estem demanant que aposti per un veritable sistema educatiu públic, just i equitatiu, que implementi el decret d'educació inclusiva, perquè s'està posant en risc la cohesió educativa i s'estan fent cada cop més grans les desigualtats. Calen canvis normatius que permetin a la Generalitat ajustar l'oferta de places escolars de manera coherent a les necessitats reals del país. Si hi ha una davallada de la natalitat i una davallada de la demanda de P3 és una davallada per a tothom. Però insistim molt en que és molt difícil justificar que es tanquin línies de l'escola pública quan al costat hi han escoles concertades que estan rebent aquest finançament.

Insisteixo molt en que nosaltres no estem en contra de totes les concertades, però creiem que el model s'ha de revisar i que ha d'estar clarament justificat per què hi ha una escola concertada que rep un finançament públic en un lloc on sí que hi ha oferta pública. Ha d'estar molt justificat, perquè, si no, no s'entén per què es destinen uns recursos cap allà que s'haurien de destinar a l'educació pública. I el seu departament –en som conscients– és un dels que cada vegada demana més recursos. Doncs prioritzem a on es destinen aquests recursos.

La deixo ara, per seguir part de la intervenció. Però sí que li demanaria, sobretot en el cas de Terrassa, que pugui ser concreta en la resposta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara de la consellera Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; gràcies de nou, vicepresidenta. Diputada, gràcies també per la interpel·lació. Seguim parlant d'educació, i això, doncs, és bon senyal, vol dir que hi ha interès en aquest hemicicle per un dels motors, doncs, de progrés, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió de la nostra societat.

I aniré al gra, perquè m'ho ha demanat, amb relació, doncs, a la situació de l'escola Karmel, de Terrassa. Sí que voldria expressar, doncs, amb claredat què sabem fins ara i quines actuacions hem emprès des del Departament d'Educació i Formació Professional, unes actuacions que, com correspon en primera instància, s'han de

focalitzar en aclarir els fets. I aquí s'ha recollit, doncs, un volum significatiu de queixes per part de les famílies dels centres, famílies preocupades per canvis que, al seu parer, doncs, afecten el projecte educatiu, afecten l'enfocament pedagògic i, en general, el caràcter amb què es va comprometre en el moment de la matrícula.

Aquestes queixes, com ha transcendit, doncs, no són menors, i el departament hi té posats els cinc sentits i s'està actuant amb diligència. La inspecció educativa, també els serveis territorials s'han reunit amb vuitanta famílies per escoltar amb atenció, doncs, el seu malestar, per entendre l'abast de les seves preocupacions. També s'ha mantingut una reunió amb la titularitat del centre, a qui s'ha demanat, doncs, que exposi la seva posició respecte a les queixes plantejades. I, per tant, el que ha fet el departament és obrir un expedient informatiu a dia d'avui, amb l'objectiu de recollir les proves, escoltar les parts i documentar amb detall la situació.

Aquest expedient, doncs, l'està liderant un inspector de serveis territorials, que no és el mateix que va intervenir en la fase prèvia amb les famílies, precisament per garantir la imparcialitat, la neutralitat i també el rigor en el procés. I és un procés que ha de permetre, doncs, d'una banda, reforçar la confiança de la comunitat educativa en el centre, o sigui, del centre en el sistema educatiu, i, de l'altra, sobretot corregir qualsevol pràctica que no sigui l'adequada d'acord amb el marc legal i educatiu que compartim.

Però vull ser clara: l'adoctrinament no té cabuda en l'àmbit educatiu, no pot tenir cabuda en l'àmbit educatiu. Les escoles han de garantir la transmissió, la consolidació de valors d'una societat democràtica, cosa que és compatible, evidentment, doncs, amb el respecte dels drets constitucionals, com és la llibertat religiosa o el dret a expressar lliurement el pensament o l'opinió de l'alumnat. Però us deia que ens trobem en una fase d'aclariment dels fets, i per això mateix, per ara, doncs, no seria prudent ni seria responsable anticipar cap altra mesura al marge d'aquest expedient informatiu en aquests moments. I, en tot cas, el paper del Govern serà el de garantir, doncs, un sistema educatiu defensor d'una societat democràtica, transparent i també basat, evidentment, en el respecte als drets. I, és clar, el Govern actuarà amb determinació i rigor quan sigui necessari.

Però, en tot cas, més enllà d'aquest cas, que estem seguint, doncs, amb molta atenció, amb la responsabilitat que mereix, convé també situar el debat en el marc general del nostre sistema educatiu, el debat de fons més ampli, que és el debat sobre la corresponsabilitat i el servei públic dins del Servei d'Educació de Catalunya.

I, mirin, en aquesta qüestió, doncs, segurament partim, el seu grup i el que represento, de posicions diferents. Els i les socialistes de Catalunya, a través del Govern, defensem allò que recull la llei d'educació de Catalunya, que és el Servei d'Educació de Catalunya, integrat, doncs, per escoles públiques, que és l'espina dorsal d'aquest servei, i també de titularitat privada concertada, corresponsables en l'objectiu del servei públic, amb una escolarització equilibrada i compromeses fins a dia d'avui, almenys, amb el pacte contra la segregació. I que també són centres que ens aporten qualitat, que ens aporten equitat i ens aporten inclusió com a complement a la pública, que és, lògicament, el pilar del nostre sistema educatiu.

I hem de reconèixer el paper social i històric de les escoles d'iniciativa social a Catalunya. El nostre model ha estat majoritàriament un exemple de compromís amb l'escolarització allà on no arribaven les administracions públiques, de compromís amb el català, de compromís amb la coeducació –i aquí ja saben que, avui dia, si no hi ha escolarització mixta, doncs, implica directament perdre el concert–, també amb la renovació pedagògica, amb els valors democràtics –abans ho dèiem–, amb les necessitats socioeducatives del territori i del conjunt de l'alumnat, també amb aquell alumnat amb necessitats educatives especials, o d'acollida d'alumnat nouvingut en les diferents onades migratòries que hem tingut a Catalunya, i fins i tot amb un model educatiu diferent del que estava establert en èpoques no democràtiques –i aquest mateix dilluns, doncs, en vaig poder parlar amb la Marina Subirats i també amb la Teresa Eulàlia Calzada. I, per tant, parlem de centres arrelats, que han estat part de la resposta educativa de país, que han assumit en la gran majoria de casos la seva funció de servei públic en benefici de l'interès col·lectiu.

I, des del Govern, el que volem fer són passos decidits per equiparar progressivament les condicions d'escolarització dels diferents centres del Servei d'Educació de Catalunya, de tots els centres finançats amb fons públics, siguin públics, siguin concertats. Perquè és cert que som lluny de garantir tot allò que

voldríem oferir al nostre alumnat als centres públics, però no és menys cert que tenim uns centres concertats en molts casos també infrafinançats. Aquest matí parlàvem de la ILP per assolir la inversió del sis per cent del PIB en educació –saben que, com dèiem, en som lluny. I només cal remetre's, doncs, a informes del Síndic de Greuges, que evidencien també l'infrafinançament de l'escola concertada, que assumeix, com ha de ser, l'escolarització d'alumnat vulnerable –més de 76.000 aquest curs, que representen el vint-i-dos per cent del seu alumnat–, però, en canvi, no reben el finançament que seria suficient ni la mateixa dotació de recursos que l'escola pública. Per tant, aquesta equiparació de les condicions d'escolarització és una qüestió que al Govern, doncs, ens preocupa, ens ocupa, i que tenim recollit també en el nostre pla de govern.

I cal garantir que tots els centres educatius, doncs, siguin espais de qualitat i inclusivament per tothom, i això passa per abordar realitats o qüestions que van des de l'equiparació dels recursos humans i materials –i aquí, doncs, cal reconèixer que les plantilles docents dels centres concertats no han variat des de l'any 95, tot i que estan atenent la diversitat de les aules de l'any 2025– fins també l'equiparació de les condicions laborals del professorat, passant pel desplegament de l'educació inclusiva en tots els centres del sistema. I passa també per avançar en l'equiparació dels serveis, dels horaris escolars, de les jornades, per garantir oportunitats educatives equivalents a tot l'alumnat.

I, de l'altra, doncs, pensem que és molt rellevant la planificació conjunta, com a Servei d'Educació de Catalunya, de l'oferta educativa amb una mirada llarga. I aquí, sobre la planificació de l'oferta de places, sí que voldria recalcar alguns elements, doncs, que ens semblen importants tant pel que fa a la planificació d'enguany com pel que fa a la planificació del proper curs.

Pel que fa a la planificació del 25-26, del proper curs, la planificació, doncs, ha mantingut elements de continuïtat: la revisió de l'oferta concertada un cop acabada la matriculació. Perquè és important recordar que els concerts s'atorguen per períodes de sis anys, sí, però es revisen cada any en dues ocasions, i no es mantenen, doncs..., abans de la matriculació i també després. S'ha donat continuïtat també a la tendència dels darrers anys de reduir ràtios, donant resposta, doncs, a

una reivindicació històrica de la comunitat educativa. I, com sap, doncs, s'ha sortit amb una proposta d'oferta acordada amb el món local, amb grups de vint, de dinou, de divuit i fins i tot de disset en determinats territoris, doncs molt vinculat o condicionat a les dades de matrícula viva per evitar acabar el curs amb sobreràtios o amb grups addicionals.

I, a més a més –vostè ja m'ho ha anticipat–, no s'ha tancat cap centre públic a Catalunya. Malgrat la davallada demogràfica, aquest Govern ha mantingut la seva aposta política per una escola pública propera i de qualitat i, per tant, no s'ha tancat cap escola pública.

I volem treballar en aquesta direcció, i per això la planificació d'oferta de places per al curs 26 i 27 es farà de forma compartida amb les direccions generals, doncs, de Centres Públics i també la de Centres Concertats; una planificació per homogeneïtzar els criteris i els processos de planificació amb l'objectiu de dibuixar conjuntament aquest mapa de necessitats i la resposta educativa corresponent i sense preveure nous concerts en zones amb una oferta pública, doncs, que és suficient. I, per tant, diputades, saben que tenim visions diferents, però que també compartim l'objectiu principal, que és garantir una educació de qualitat i compromesa, doncs, amb la justícia social i l'equitat. I el nostre compromís és clar: és reforçar la xarxa pública, reconèixer la tasca també de la concertada i fer realitat els principis d'equivalència, interès públic i corresponsabilitat que ens marca la llei.

Vostè em demanava també dades concretes, no? He fet un apunt molt ràpid de la planificació –que penso que vostè coneixia per algunes respostes que s'han fet aquí de manera oral–, però també hi haurien algunes dades històriques per entendre on som en aquests moments. Jo li puc dir que entre el curs 2009-2010 i el curs 24-25, coincidint amb una davallada demogràfica significativa, el nombre de centres públics ha crescut en trenta-un, mentre que el nombre de centres concertats s'ha reduït en trenta-vuit; és a dir, hem incrementat un 1,8 els centres públics i hem disminuït en 6,2 els concertats. L'alumnat de la pública creixia en gairebé cinquanta mil alumnes –un 7,9 per cent–, mentre decreixia en catorze mil a la concertada. I si ens fixem en les unitats, hem vist un decreixement, doncs, similar a la pública i a la concertada. I en aquests moments, amb data molt recent, tenim unitats a revisar, concertades, a

proposta, doncs, de..., amb proposta de retirada de concert educatiu, importants: més de cent a infantil, més de quaranta a primària, també a l'ESO. I, per tant, em penso que són dades que també ha de tenir en compte.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. Crec que ha sigut concreta en algunes de les mesures que han pres respecte al cas de Terrassa. Em preocupa quant de temps es pot allargar això. És a dir, em preocupa si el missatge que estem donant a aquelles ordes i aquelles organitzacions reaccionàries i d'ultradreta que estan en aquests centres, que estan gestionant aquests centres, i en concret el de Terrassa..., reben amb prou claredat el missatge de que no poden seguir allà, perquè al final no sé com pretén... Perquè això de reforçar la confiança de les comunitats en el centre educatiu..., no és un tema de reforçar la confiança; és un tema de que aquestes famílies s'han trobat que hi ha hagut un canvi a la direcció que els hi ha imposat una línia reaccionària i d'ultradreta, conservadora als seus nens i a les seves nenes.

O sigui, creiem que reforçar la confiança farà que la persona que dirigeix aquest centre i que és qui està impulsant aquest model de cop i volta canviï?, que vegi sant Pablo i s'il·lumini i canviï i caigui del cavall? Ho veiem difícil –ho veiem difícil. I perquè vegin que jo també tinc els meus coneixements cristians, perquè em vaig educar en una escola concertada, religiosa, de monges.

Hi ha qui diu de tant en tant que va ser l'únic cap de llista que no havia estudiat..., que havia estudiat en una escola pública. Se'ns ha de mesurar per on estudien els nostres fills i les nostres filles, no per on ens van posar a estudiar els nostres pares i les nostres mares. Perquè resulta que l'escola concertada a la qual jo vaig anar era l'única escola que hi havia en tota una barriada de Badalona en aquell moment. Era la mateixa a la que havia anat la meva mare quan va arribar de la migració

d'Extremadura. L'única escola que hi havia. Ara hi han d'altres escoles. Ara hi han d'altres opcions. En aquell moment no n'hi havia.

Però, consellera, quaranta anys després..., bé, en el meu cas, uns quants més, la situació ha canviat. No podem dir que la situació d'accés a l'escola pública sigui com llavors, que és el que va justificar aquests concerts. No és la mateixa. Per tant, crec que és de calaix que s'ha de canviar aquest decret, que s'ha d'actualitzar aquest decret per preveure aquesta realitat en la qual estem ara. No estem dient «eliminar» el decret de la concertada; estem dient «canviar» el decret de la concertada i adequar-lo a la realitat actual, incloure totes aquestes qüestions que vostè diu. Perquè si hem d'equiparar la pública amb la concertada en les condicions laborals dels professionals –que hi estem d'acord–, hem d'equiparar la pública a la concertada amb la sisena hora, per exemple, i si no, és la sisena hora, amb totes les ofertes d'extraescolars, piscina, anglès i tota una sèrie de coses que ofereixen aquestes escoles concertades. En què més hem d'equiparar? En els recursos informàtics que tenen els seus estudiants o els materials de que disposen a l'aula o en les sortides que fan?

Jo crec que durant la pandèmia tots vam ser testimoni de com les escoles concertades i els seus estudiants estaven molt més preparats per començar a fer classes virtuals des del minut zero del confinament. Les escoles públiques van trigar mesos a poder fer classes per Zoom; una hora a la setmana, la majoria.

Per tant, és evident que no estan en les mateixes condicions. És a dir, si hem d'equiparar, comencem a equiparar a l'alça l'educació pública i comencem posant-hi recursos, a l'educació pública. Comencem garantint també les condicions laborals dels professionals de l'educació pública. Comencem garantint que tinguem persones formades per ocupar les places que queden vacants.

Però vostè entén que una escola pública vegi com li tanquen una línia i ho decideixen des del departament i una escola privada concertada pot decidir mantenir línies amb quinze estudiants? No té massa sentit. I que al costat estiguin tancant una línia educativa?, no té massa sentit.

Nosaltres no fem una crítica totalitària i homogeneïtzadora de tota l'escola concertada. De fet, nosaltres apostem perquè es faci el pas de moltes escoles

concertades al sistema públic. Hi han moltes escoles que ho estan fent. Sant Felip Neri, a Barcelona, per començar. I n'hi han molts altres casos més: a l'Hospitalet, teníem una demanda claríssima també. Moltes d'aquestes escoles el que volen és passar a la xarxa pública. Endavant; fem el procés. Si el que volem és que hi hagin més escoles públiques i millors. I que allà on hi hagi suficient oferta pública, les escoles concertades que hi hagin s'hagin d'adaptar a la situació que tenen també.

Però jo crec que és evident que ara mateix la desigualtat i l'estratificació que trobem a la majoria de les escoles concertades i sobretot en determinats barris de Barcelona i d'altres ciutats de Catalunya no és precisament homogeneïtzadora amb l'escola pública; no ho és, estratifiquen i tenen plantejaments moltes vegades classistes. I això també s'ha de poder tocar amb el decret de la concertada. Hi insisteixo, perquè sento per aquí indignacions: no estem parlant de totes les escoles concertades, però sí que estem parlant de moltes. I aquí s'hi ha de posar solució. No pot ser que hi hagi quotes que deixin fora..., hi ha molta gent que vol accedir també a aquella escola concertada. Perquè, quin és el criteri, llavors? Si pots pagar l'extra de la quota que se suposa que no és obligatòria, hi vas i , si no, doncs, no hi vas?

Entenc que la situació és complexa i que no podem «d'una plomada» dir «fora tota la concertada» i no estem demanant això. Però el que li demanem és molt concret. Perquè, a més, també han de poder intervenir per evitar l'adoctrinament des de les escoles privades i més des d'aquestes escoles privades, a vegades petites, concertades, on aquests canvis són molt més susceptibles, perquè tenen menys capacitat de resistència. I crec que aquí el paper del seu departament és fonamental i ha de ser una mica més agosarat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per al seu torn de rèplica, té la paraula la consellera Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé; gràcies de nou, vicepresidenta. Diputada, tornem-hi. Sobre Terrassa i l'escola El Karmel, doncs, entenem la preocupació que s'ha expressat en relació

amb aquest cas, i des del departament, com li deia, estem recollint la informació rellevant i s'està valorant amb detall. Em sembla que en aquests moments no correspon fer valoracions mentre el cas està en fase d'anàlisi, però el que està clar és que el Govern actuarà, si escau, amb fermesa i el rigor que correspon, però ho farà sempre sobre la base de fets contrastats i escoltant totes les parts.

Però, en tot cas, el Govern..., el compromís del Govern és inequívoc: és fer complir la legalitat. La llei d'educació de Catalunya estableix que tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya han de garantir la transmissió de valors propis d'una societat democràtica: llibertat, respecte, igualtat, pluralisme. I respectar el dret és un límit clar, i això inclou, doncs, també respectar la llibertat ideològica i religiosa, la llibertat de pensament i el dret a una educació basada en el coneixement científic. Per tant, com deia, el departament, actuarà amb determinació si es constata que s'han traspassat aquests límits.

Pel que fa al decret, vostè, doncs, ha plantejat obertament la voluntat del seu grup de modificar, entenc, aquest decret. Estarà bé en algun altre moment, i segur que en tindrem ocasió, plantejar de quina manera, amb quina finalitat volen modificar aquest decret. La prioritat –em sembla que aquí sí que podem estar d'acord i vostè en parlava– és treballar en aquesta equivalència, no?, aquesta equiparació progressiva d'aquestes condicions d'escolarització dels centres diferents, amb diferents titularitats, del conjunt del Servei d'Educació de Catalunya.

Però sí que voldria posar en valor –ho he fet abans– el paper històric que ha tingut aquesta escola d'iniciativa social a casa nostra i que és molt diferent del paper que ha tingut o del model de privada, concertada o de privada en general en altres entorns molt propers, molt diferent del que hem tingut a Catalunya.

I a vegades, m'atreveria a dir que les diferències, o més aviat les desigualtats, perquè el que ens ha de preocupar o el que ens ha de..., els problemes són les desigualtats, no es deuen tant a les titularitats d'uns centres o uns altres, sinó també a vegades a l'entorn en què es troben aquests centres. Perquè els centres, finalment, acaben reflectint la realitat i la complexitat social del seu entorn, tinguin la titularitat que tinguin. I les composicions socials d'uns centres a vegades són molt semblants i obeeixen a la pràctica a la seva ubicació. Per dir-ho d'alguna manera, tenim centres

complexos de titularitat privada en entorns vulnerables –vostè abans en donava un exemple– i tenim centres de classe mitjana-alta de titularitat pública en entorns més benestants. I a l'inrevés, evidentment, també.

I, per tant, ens sembla que en el que podem estar d'acord és que, tenint en compte aquestes necessitats educatives, aquestes necessitats d'escolarització, aquesta fins i tot complexitat, hem de pensar i plantejar finançaments diferents en funció de les complexitats de cada centre. I, per tant, és veritat que hi ha un infrafinançament. De fet, un estudi d'ESADE publicat fa un any, doncs, reconeixia o explicava que la majoria de centres concertats cobraven alguna quota a les famílies, però la majoria d'aquests centres ho feien perquè pateixen infrafinançament, perquè segurament sense aquestes aportacions no podrien sostenir el seu funcionament. I, en tot cas, jo diria que a major complexitat, major necessitat de finançament, de recursos i de dotacions.

Però em sembla, doncs, que, com deia, si parlem de modificar el decret de concerts, hem d'entendre i compartir la realitat. Les casuístiques de la concertada són molt diverses, com també ho són els contextos territorials i socials. I qualsevol reforma ha de partir d'un diagnòstic rigorós, d'un coneixement fi del sistema, si realment volem intervenir per millorar-lo.

Voldria fer un incís, vostè no ho ha comentat, però, com sap, tenim un problema amb la jubilació parcial d'alguns treballadors i treballadores de la concertada. I aquí sí que vull dir que ens fem nostre el neguit, l'angoixa que ha provocat el fet que les titularitats dels centres concertats no es facin càrrec o no es puguin fer càrrec, pel cost econòmic que comporta, de la prejubilació d'aquells docents que estaven a les portes d'aquesta nova realitat vital. I aquest neguit ens ha portat a establir ja fa dies un diàleg fluid amb els sindicats més representatius: UGT, Comissions, USOC, per buscar possibles solucions i preveure també l'impacte econòmic que això suposa. I, per tant, ho estudiarem, ho analitzarem i estem oberts conjuntament a donar la millor sortida a aquest neguit compartit.

Però, en tot cas, penso que compartim el compromís absolut amb l'educació pública, però no podem fer com si no existís una escola corresponsable que tant aporta

també al nostre sistema educatiu i que la necessitem i a la qual, doncs, vull també agrair i reconèixer la seva feina.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut

300-00124/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé; gràcies, president. Honorable consellera... Bona tarda a tothom. Deixi'm primer de tot enviar en nom de Junts per Catalunya, però m'atreveixo a dir de tota la cambra, una abraçada i els desitjos de prompta recuperació al diputat Quim Calatayud. *(Alguns aplaudiments.)* I també, consellera, l'agraïment sincer per la seva preocupació i interès des del primer moment.

Dit això, consellera, han passat vuit mesos des que va ser nomenada. Des de Junts per Catalunya hem mantingut una actitud propositiva, conscients de la importància del sistema sanitari i dels enormes reptes que tenim al davant, eh? Com sempre, Junts està al costat del sector sanitari i dels professionals, i especialment dels usuaris, els ciutadans de Catalunya. La nostra implicació en la llei de l'agència integrada social i sanitària n'és un exemple, registrant-la primer per forçar el Govern Aragonès a fer-ho i ara forçant el tràmit d'urgència per tenir-la enllestida com més aviat millor. I així serà.

Vuit mesos que són suficients per veure una mica el camí engegat i la inèrcia de la conselleria davant d'uns reptes que som conscients que són majúsculs. No li hem donat cent dies de gràcia; n'hi hem donat 240, eh? Però des de l'òptica de la ciutadania i dels professionals, necessitem millorar.

Dos exemples. U, llistes d'espera. I l'accessibilitat és clau. «Les llistes d'espera maten i generen grans pèrdues econòmiques, a part de grans incerteses.» Són paraules de l'exdiputada socialista Assumpta Escarp, justament signant-ho com a consellera de Salut del govern alternatiu al febrer del 23. I com estem, doncs, després de vuit mesos al Govern? Aquestes són les darreres dades del departament, de les llistes d'espera del març. En resum, més llargues que fa un any, amb diferències territorials inadmissibles en l'accés a especialistes, hospitals, proves i cirurgies. La majoria d'especialitats superen els tres mesos, el màxim fixat pel departament: urologia, 173 dies; traumatologia, 135; dermatologia, 125; «otorrino», 125. Proves diagnòstiques: ecografia abdominal, 96 dies –vint més que fa un any–; ecografia urològica, 93 dies; colonoscòpia, 79; ressonància magnètica, 64 –deu més que fa un any. O per a cirurgia: varius, 158 dies –320 al Penedès–; artroscòpia, 159 –254 a Olot–, o hèrnia discal, 256 –507 al Verge de la Cinta.

I la primària, la porta del sistema? Vostès reclamaven sempre les quaranta-vuit hores, i segons el darrer informe de l'OCU, a Catalunya la mitjana són 7,7 dies. Sense accessibilitat a primària, l'usuari va a urgències, satura els hospitals, perquè tampoc tenim CUAPs suficients.

I dos, dèficit de professionals. A nivell de metges estem a la mitjana europea, però mal distribuïts, clarament per sota en metges de família i en algunes especialitats i, sobretot, molt per sota de la mitjana d'infermeres, 8,8 per cada mil habitants a Europa, davant del 6,41 a Catalunya. Un dèficit de més de dinou mil infermeres al país. I compte, que el trenta-u per cent dels metges i el vint-i-u per cent de les infermeres tenen més de cinquanta anys i el seixanta per cent dels metges de família tenen més de cinquanta anys. Són dades del doctor Zapata, de l'OMS, a Europa.

Ho repeteixo, som conscients dels reptes: un sistema de salut dimensionat per a la Catalunya dels 6 milions i amb un envelliment creixent, i som 8 milions, gairebé un vint per cent té més de seixanta-cinc anys, 1.600.000, i 260.000 persones tenen més de vuitanta-quatre anys. El 2050 Catalunya tindrà més d'1 milió de persones majors de vuitanta anys. Més població, més envellida i amb més patologies cròniques.

Estem d'acord, consellera, que el sistema sanitari català és un sistema excel·lent –comparin-lo amb la resta del món–, però l'infrafinançament crònic l'ha portat al límit.

Tenim un greu problema de finançament. Pressupostem 12.000 o 13.000 milions d'euros i ens en gastem 15.000 o 16.000. En necessitem 3.500 o 4.000 més cada any per un funcionament de mínims del sistema de salut. Com que no els tenim, els utilitzem i els anem passant a l'any següent o al deute. Sort dels excel·lents professionals, capaços de fer tractaments i intervencions molt complexes que atrauen malalts d'Espanya i d'altres llocs del món, però que no entenen com un pacient s'ha d'esperar set dies per ser vist al seu CAP.

Els països europeus destinen entre un vuit i un nou per cent del seu PIB a salut. I a Catalunya en pressupostem un 5,3 i n'acabem invertint un 6, quan la mitjana de l'Estat espanyol és un 7,3. Catalunya genera un PIB de 244.000 milions d'euros, el vuit per cent en salut serien 19.500. Dels més de 60.000 milions que paguem en impostos, 22.000 són el dèficit fiscal amb Espanya, un 9 i mig per cent del PIB, diners que generem però no podem invertir a Catalunya; diners que necessitem en sanitat i no en podem disposar. El problema és l'espoli fiscal, que afecta també la salut de tots els catalans, i estic segur que n'és plenament conscient.

Miri, aquest any, al Siscat, vostè ha plantejat un escenari amb un increment del 3,2 per cent; l'any 23 va ser del 7, l'any 24 va ser del 6. Amb això no n'hi ha prou per a les millores salarials dels professionals signades als convenis i per disminuir llistes d'espera, si només farmàcia se n'emporta la meitat. Algú amb aquestes xifres ja parlaria de retallades.

Bé, com ho solucionem? El finançament està clar: amb la independència. Amb tots els nostres recursos, tots sabem –vostè també– que no estaríem així, amb aquestes llistes d'espera, aquest dèficit de professionals i aquestes infraestructures obsoletes. Però si els recursos són fonamentals, també ho és la gestió: optimitzar cada euro, i hi ha marge de millora. Hi han experts que calculen un vint per cent d'ineficiència del sistema, és a dir, un vint per cent dels recursos que no aporten valor, que, destinats d'una altra manera, podrien millorar molt més la salut.

Avançarem en el finançament per resultats en salut?, o continuarem pagant per activitat? És molt més eficient potenciar la prevenció i crear salut que tractar la malaltia. Ara mateix el sistema funciona excel·lentment en casos greus, però no tant

en la prevenció i generació de salut. Si fem més accessible i resolutiva la primària i comunitària, millorarem bona part dels problemes.

Cent setze equips d'atenció primària han demanat ser seleccionats per a la prova pilot dels centres de salut integral de referència. És un bon indicador. Els professionals són els primers que volen implicar-s'hi, sabent que les reformes són imprescindibles. Veurem com funciona. La reforma passa per l'autogestió dels professionals. El CSUR va per aquí. Hi haurà opcions, consellera, d'ampliar el model EBA, un model que funciona i que els resultats de l'Aquas valoren positivament?

Equitat territorial; ja sap que aquesta és una de les prioritats de Junts. Helicòpter del SEM: com tenim la nova licitació, consellera? El passat mes d'abril no només vam estar amb tres helicòpters en lloc de quatre, sinó que hi va haver dies que només en teníem dos: un a Lleida i un a Vic. Necessitem els quatre en funcionament i no fer plans de contingència que afectin només Pirineu i Terres de l'Ebre. Tenen previst ampliar els heliports nocturns? No en tenim a Móra d'Ebre, ni al Pallars Sobirà, ni a la Ribagorça, per exemple. Governin pensant en que fora de l'àrea metropolitana també hi vivim gent.

Professionals, l'essència del sistema: tenim greuges històrics que cal solucionar. El reconeixement de les infermeres és un d'ells. Són graduades, i així han de ser reconegudes, igual que el C1 per als TCAIs i els tècnics sanitaris. És cert que depèn de Madrid, però sí que volem saber la seva opinió sobre l'estatut marc. Tenim una ministra que només coneix Madrid i que cada tema que obre és un atac directe a la sanitat catalana. Esperem que vostè defensi les nostres competències.

Un altre exemple és la doble imposició fiscal als treballadors de l'Hospital de Cerdanya, l'únic hospital transfronterer d'Europa, que hauria de ser exemple d'orgull i que es pot quedar sense professionals perquè l'Estat espanyol els obliga a cotitzar dos cops: a Espanya, quan ja ho han fet a França, perquè són residents de la Catalunya Nord. Això s'ha de solucionar.

Però sí que hi han temes que depenen directament de vostè. Complir els acords de sortida de vaga amb els TCAIs i els tècnics superiors sanitaris és un d'ells, o la subrogació dels tècnics del SEM pediàtrics i Ecmos amb l'actual concurs del transport sanitari.

I un tema cabdal per al dèficit de professionals és l'accés a la facultat dels estudiants catalans. El cinquanta per cent dels estudiants de medicina a les facultats catalanes són de fora de Catalunya, un setanta per cent a Lleida i a la Rovira i Virgili, i un quaranta per cent a la resta. La majoria d'ells, quan acaben, tornen a casa. Destinem un cinquanta per cent dels recursos públics de les facultats de medicina a formar de manera excel·lent metges que no treballaran a Catalunya. La causa? Un districte universitari únic, amb unes notes molt desiguals. A Extremadura treuen excel·lent un tretze per cent dels alumnes de batxillerat, i un dinou per cent a la selectivitat. A Madrid, un vuit i un catorze. A Catalunya, un 3,6 i un 7,7; excel·lents estudiants catalans que volen estudiar medicina i que no ho poden fer. Un tret al peu al talent català i un tret al peu a Catalunya, que no pot aprofitar aquest talent que necessitem.

Amb el districte universitari únic i amb aquestes diferències de notes, la senyora Ayuso només inverteix en facultats privades. Qui vol estudiar a la pública ja vindrà a Catalunya. És això, el que volem? A les propostes de Junts per Catalunya per evitar-ho, els socialistes sempre hi han votat en contra. La solució no és incrementar places, que potser fa falta, eh? La solució és que els estudiants catalans tinguin les mateixes oportunitats per estudiar medicina a Catalunya, i ara mateix estan en inferioritat de condicions.

I com que no tenim metges catalans, doncs n'hem d'importar de fora. El 2024 els nous col·legiats extracomunitaris al Col·legi de Metges de Barcelona van representar el cinquanta-sis per cent. Amb un dels millors sistemes de formació del món, el MIR, de més de la meitat dels nous metges en desconeixem la formació, perquè tampoc els homologuem els títols, perquè Madrid triga més de sis anys en homologar els títols d'especialista. Necessitem homologar títols també des de Catalunya, si Madrid no ho fa. Així sabrem quins professionals necessiten ampliar la formació perquè sigui equivalent a la nostra.

I entre aquesta formació cal incloure el català, un dret i una garantia de la millor assistència sanitària. Fer-ho en l'idioma matern del pacient en millora els resultats, i s'ha demostrat arreu. El cinquanta per cent dels metges de Catalunya fan servir el castellà com a llengua habitual i un 13,3 per cent directament no entén el català. El camí no és la rebaixa del requisit del català, com han fet amb les noves

contractacions de l'ICAM. Cal agilitzar les valoracions de l'ICAM, especialment per als treballadors, i per això necessitem metges, però no a costa de renunciar al català, que estem en emergència lingüística.

El camí és estendre a tot el Siscat, amb l'ICS inclòs, el pla de gestió lingüística de la Fundació Puigvert, professionals de més de cinquanta nacionalitats; un pla valent que recolza l'ús del català d'una manera amable però ferma, en paraules de la seva presidenta, la doctora Helena Ris. Consellera, sigui ferma que en aquest tema, que ens hi va la salut i el país, i serem inflexibles en això. *(Sona el senyal acústica que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

A la rèplica afegiré algun punt més, que ja veuen que amb deu minuts per parlar de salut i del sistema sanitari català no en tenim ni per començar.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, doncs, gairebé bona nit, president, senyors diputats que tenen la paciència de seguir... Efectivament, el meu recolzament al diputat Calatayud. Sé que la cosa va millorant; per tant, transmeti-li la meva salutació. I sí, té raó... Vaig directa, perquè després em quedo sense temps, i vostè m'ha fet aquí una pila de preguntes, que necessitem quatre interpel·lacions, tenint en compte lo lenta que jo soc.

Però bé, jo crec que hi han un seguit de coses que em van molt bé que me les digui, perquè efectivament va bé anar repassant de tant en tant quines són aquelles coses pendents. Nosaltres ja portem vuit mesos i hi han algunes coses que hem pogut engegar, però, com vostè sap, i ho sap molt bé, no és fàcil resoldre segons quins problemes d'un dia per l'altre, no? En aquest sentit, he d'agrair el seu recolzament a moltes de les coses que nosaltres hem proposat, com vostè ara ha manifestat aquí.

Començo per les llistes d'espera, perquè crec que val la pena dir que lleugerament han millorat, lleugerament. És a dir, si agafem el final del 24 i aquests tres mesos, ens han millorat en l'àmbit de l'atenció primària. El vuitanta per cent de lo que

s'hauria d'haver vist en quaranta-vuit hores s'ha vist en quaranta-vuit hores, amb el programa que vam posar en marxa de programació per motius. Hem millorat en les consultes externes dels hospitals –bé és cert que hi ha hagut un canvi de sistema de registre. Hem millorat –molt lleument, eh?– en lo que són proves complementàries. I no hem millorat en les llistes d'espera de procediments quirúrgics; per tant, tot i que s'ha incrementat un quinze per cent la productivitat, no hem millorat en les llistes d'espera de procediments quirúrgics. Per tant, aquest és un tema que per nosaltres és de primer ordre.

Què volem fer amb això? Com vostè sap, una de les coses que ja es va fer va ser, l'any 24, incorporar tot lo que s'havia pagat, addicional, per reduir llistes d'espera, ja es va incorporar als concerts del 24, d'acord? Però és que nosaltres, l'any 25, encara volem anar una miqueta més enllà. Per tant, a tot això, hem afegit un vint per cent a la part variable per a la millora de les llistes d'espera de cada un dels centres concertats. Per tant..., i de l'Institut Català de la Salut, que per primera vegada tindrà un contracte programa per cada un dels seus centres, per tenir els mateixos objectius que el sector concertat.

Hem iniciat una anàlisi de procediments de major variabilitat en la taxa d'inclusió. Vostè sap que la probabilitat de que t'indiquin una intervenció quirúrgica no és la mateixa en un territori que en un altre. És més, hi han probabilitats de que t'operin d'alguna cosa diferents en cinc vegades més, segons a quin territori resideixes. I no té a veure amb l'oferta hospitalària; té a veure amb la pràctica clínica. Bé, hem buscat els procediments que tenen més casuística, per analitzar-los. En això, hem posat un objectiu també.

Hem inclòs un indicador a la contraprestació econòmica, per millorar l'accessibilitat a l'atenció de les visites programades a les consultes externes.

I hem fet canvis en el manual de notificació al registre de llistes d'espera, per adaptar-lo al nou sistema. Perquè què ens estava passant? Que les llistes d'espera..., es comptabilitzaven també en el mateix registre de llistes d'espera les consultes telemàtiques que es programaven. Per tant, això distorsionava molt les dades que teníem, d'acord?

Començo per aquí, perquè no m'ho vull deixar. Després, aviam lo que em dona temps d'anar dient.

Tema de professionals, que vostè em diu. Miri, lo primer, li agraeixo que esmenti el tema del transfronterer, perquè és un tema que incideix sobre els professionals que hi han a la Cerdanya. És una experiència única a Europa, com vostè diu, de col·laboració entre dos països per millorar l'atenció sanitària en zones apartades, als ciutadans de la Cerdanya i del Capcir. Allà hi treballen professionals d'Espanya i professionals de França, i viuen a França i viuen a Espanya. Doncs bé, efectivament, tenim un problema de que no s'interpreta bé el tema de la doble imposició, present en els tractats europeus, i hi han ciutadans espanyols que viuen a França però treballen al transfronterer que han rebut dos vegades l'impost, han hagut de pagar dos vegades l'impost de la renda.

Aquí li he de dir: no només jo mateixa he fet gestions directament amb la ministra de Sanitat, la ministra d'Hisenda i el delegat del Govern aquí, sinó que el mateix Govern –i veig aquí el conseller Duch–, a través d'Acció Exterior, ha realitzat també accions en aquest nivell. I les ha realitzat, entre altres coses, perquè el tema ha escalat fins i tot al Parlament francès, és a dir, ha sigut motiu d'una moció en el mateix Parlament francès. Per tant, evidentment és un tema que ens preocupa, ens ocupa, i estem esperant que les nostres gestions donin resultat. Però crec, sincerament, que no l'hem de perdre de vista i l'hem de seguir amb respecte als nostres treballadors del transfronterer.

El tema que vostè em planteja de professionals. Efectivament, nosaltres a Catalunya ja tenim un registre que funciona, i els números són correctes. Tenim 46.347 metges col·legiats, dels quals un cinc per cent venen de la Unió Europea i un nou per cent són extracomunitaris. Els últims que es van col·legiar, efectivament, són la xifra que vostè diu: el cinquanta-sis per cent, extracomunitaris. Però el total, quan ho mirem dintre del total, és un deu per cent. D'infermeres, en tenim 58.811. L'índex de metges és superior a l'índex espanyol i a l'índex europeu. Per tant, de metges no ens en falten; els tenim mal distribuïts, eh? Nosaltres en tenim 4,6 per mil habitants. D'infermeres sí que ens en falten, tot i que nosaltres en tenim més que la mitjana espanyola..., s'ha d'agafar aquestes xifres una mica amb pinces; no les nostres: les

comparatives internacionalment. Perquè no tothom declara com a infermera lo que declarem nosaltres. Nosaltres diem «infermera» d'un professional que ha fet un graduat de quatre anys. A la resta d'Europa, això no és així, i fins i tot en molts països es considera infermera algú que és auxiliar, a lo que aquí en diríem «auxiliar». Ho dic perquè les xifres de les infermeres...

Ara bé, s'han pres mesures per equiparar-nos. Quines són aquestes mesures? Miri, els pròxims cinc anys es jubilen 4.279 metges, i quants n'esperem?, quants MIRs esperem en aquest mateix període que surtin? Sis mil. Per tant, ja superem aquest *gap*. Però d'infermeres, que esperem que se'n jubilin 3.764, en graduem dotze mil. Atenció, ho repeteixo: esperem que se'n jubilin 3.764 i en graduen dotze mil. I sí, té raó vostè que hi han estudiants que venen d'altres comunitats autònomes, però els nostres fills també se'n van a les altres comunitats autònomes a estudiar –ho dic perquè de vegades només ens mirem la meitat dels números– i després tornen. I l'hi dic perquè tinc casos molt, molt, molt propers, eh? Sap que tinc una filla metge.

Quines altres mesures...? Això ens porta un seguit de... Ah!, per cert, ha dit una xifra sobre l'edat. Els hem rejuenit, eh?, els metges, en aquest sentit, perquè els teníem a cinquanta anys de mitjana i els tenim a quaranta-set. Ho dic una mica, també, perquè els hem rejuenit. A la resta d'Europa són més grans, de mitjana.

Una altra mesura que s'ha pres és la flexibilització de l'edat de jubilació, de manera que els metges poden allargar la seva edat... I aquí, l'estatut marc –miri, és una de les poques coses que a mi em semblen interessants de l'estatut marc– recull aquesta condició i la vol fer extensiva a tot l'Estat.

Quant al tema de l'idioma, estic d'acord amb vostè, ho he dit moltes vegades. Hi ha evidència que parlant el mateix idioma que el pacient dona millors resultats. Hi han menys esdeveniments adversos, hi ha més adhesió al tractament i hi han menys estades inadequades quan la llengua del pacient i del metge és la mateixa. Sobre això no hi ha discussió. Jo ho he dit molts cops.

Ara bé, la situació és la que tenim i nosaltres tenim un sistema molt intensiu en professionals. Per tant, en aquests professionals, què fem? Doncs, escolta'm, la Instrucció 2/24 de l'any passat, mesures dirigides a promoure el compliment dels drets lingüístics a tota la xarxa. Dos, una guia d'elaboració del pla lingüístic a les

entitats del Siscat. El propi departament va assessorar diversos centres pilots, entre els quals hi ha el Clínic, Sant Joan de Reus, la Xarxa Tecla, l'Hospital de la Vall d'Hebron, el Consorci Sanitari... Bé, diversos. Dotze, exactament. I seguirem fent aquesta feina. L'edició del «Prescriu-te el català». Segona edició. Aquest any traiem 1.600 places més.

I, efectivament, em diu el tema de l'ICAM, i amb l'ICAM hem d'anar amb molt de compte, perquè hem d'incrementar la plantilla sí o sí dels nostres metges i, per tant, lo que fem no és dir que no aprenguin català, sinó acceptar que amb un nivell B poden anar progressant cap al nivell C en un període de tres anys. I per què? Perquè, si no, vulnerem drets de treballadors. Hi ha vint mil treballadors que fa més de divuit mesos que estan de baixa, ningú els hi ha donat l'alta i no poden treballar, però ja ningú cotitza per ells. Per tant, és un tema molt rellevant. I això ens ho hem trobat quan hem arribat i s'hi posava tothom de perfil. Per tant, aquest tema, en l'idioma que sigui, el resoldrem. Tingui en compte que, en aquest cas, aquests metges revisen expedients i no tracten a pacients. I la resta l'hi explicaré després, perquè és que no em dona temps.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Realment, consellera, no tenim temps. No tenim temps. Certament –certament, certament. Si vol, després ens podem quedar quan s'acabi i continuar, perquè li he fet un llistat de molts temes i és veritat, eh, m'ha faltat el finançament per activitat, l'autogestió a primària, el tema dels heliports, dels helicòpters, els acords de sortida de vaga, la subrogació dels tècnics i l'homologació dels títols. I ara li posaré més deures. Per tant, és impossible. Ja li dic que no tindrà temps.

Però, bé, també m'agradaria que parlés del tema del finançament, perquè el problema que tenim de finançament és important i jo li he sentit dir diversos cops que vostè no és de partit, que vostè és independent, però jo crec que després d'un temps a Salut i veure els problemes de finançament que tinc, no serà independent, sinó que acabarà sent independentista perquè no hi ha cap altra opció.

Respecte al tema de l'equitat (*alguns aplaudiments*), aquesta inclusió, aquesta inclusió tan diferent entre les diferents regions sanitàries és una mostra d'aquesta inequitat territorial o d'aquesta gran variabilitat que tenim. Per tant, és un dels reptes també a posar en funcionament. I és difícil, això també, que a vegades la ciutadania ho acabi entenent.

I, sobre el tema de l'accés a les facultats, aquí sí que no li puc comprar de cap manera que els nostres també van a estudiar fora. Aviam, si les notes... Si tenim un districte universitari únic, i hi ha un lloc o diversos llocs de l'Estat espanyol on les notes són molt més altes que a Catalunya, perquè aquí som molt més exigents amb els nostres estudiants o pel que sigui, els nostres estudiants estan en inferioritat de condicions per treure un 13,2, un 13,3, un 13,4 per entrar, i és molt més fàcil que el treguin estudiants d'altres comunitats autònomes. Estudiïn a Catalunya o estudiïn a qualsevol altre lloc a Espanya. Per tant, aquí sí que hem de trobar la solució. I ens consta que des d'Universitats s'està buscant la solució i ens consta que des de Junts també ho estem fent. I aquí sí que, consellera, ja sé que probablement no depèn de la seva conselleria, depèn Recerca i Universitats, però aquí sí que ho hem de solucionar.

Afegiré alguns altres temes de gestió que m'han quedat al tinter. Agència de Salut Pública de Catalunya, molt important per afrontar la medicina One Health. Ho sabem. L'agència ara com ara no existeix —existeix la Secretaria de Salut Pública— i és crucial desplegar-la. De fet, ho vam comentar al monogràfic d'emergències, i el Ple, per unanimitat, hi va votar a favor.

També m'agradaria saber la seva opinió sobre els equips de pediatria territorial. En pediatria a l'atenció primària ens passa multiplicat per molt el mateix que li passa a la primària en general. És poc reconeguda, els pediatres prefereixen anar a l'hospital. Tenim les infermeres millor formades del món i no els hi permetem fer totes les seves competències. La Catalana de Pediatria i la Societat d'Infermeria Pediàtrica avalen els ETAPs; és una proposta seva. Però sí que és veritat que hem d'aconseguir maximitzar la proximitat, especialment en aquells entorns rurals i amb dificultats de transport, no? I sí que m'agradaria saber quina és la postura del seu departament, perquè sí que en aquests vuit mesos no ho teníem clar.

I, un darrer punt sobre infraestructures. L'apagada elèctrica ens ha ensenyat moltes coses i en l'àmbit de salut crec que també s'han de treure conclusions. L'activitat hospitalària va funcionar relativament bé gràcies als generadors que han de tindre tots els hospitals per estar acreditats, però no és així a la primària, no? No tots els CAPs tenen generador, ni tampoc els laboratoris de salut pública ni tampoc les residències. També van tenir problemes usuaris d'oxigen o amb aparells de ventilació mecànica al domicili o a les residències. I a vegades la comunicació no va ser del tot l'òptima. Aprofitem per millorar els protocols.

I, sobre infraestructures, també aquest infrafinançament ens ha portat a necessitar millorar molts centres i fer-ne de nous, tant hospitals com CAPs sobretot, però sí que m'agradaria preguntar-li l'opinió sobre alguns en concret, perquè hem escoltat declaracions que a vegades no són del tot..., o declaracions contradictòries. El Campus de Salut de Girona, cabdal per a l'atenció, la recerca, la formació i l'activitat econòmica lligada a salut. Quin és el seu capteniment sobre la ubicació, els terminis, etcètera. Però també del nou Hospital Clínic o el de les Terres de l'Ebre; al Vallès Occidental, el Centre d'Alta Resolució de Rubí, o el nou hospital de proximitat Ernest Lluch. I ja posats, i escombrant cap a casa, perquè, si no, no em deixaran tornar a la Seu, com tenim la licitació del projecte del nou Hospital Comarcal de l'Alt Urgell?

I, respecte als CUAPs, segons dades del departament, en tenim trenta-dos. La gran majoria, a Barcelona ciutat, que n'hi ha onze; o a la Metro Nord, que n'hi ha nou, o a la Metro Sud, que n'hi ha sis. Però no n'hi ha cap a Tarragona ciutat, per exemple, ni a les Terres de l'Ebre. Es van planificar certament amb el Planuc ja l'any 2017. Del 17 a ara han canviat moltes coses, tant socials com de sistema i, per tant, crec que ens ho hem de replantejar. Probablement obrir-ne més i veure com ho planifiquem per tirar-ho endavant.

I acabo ja, president. L'estiu passat, amb la presentació del llibre *Un model sanitari per a Catalunya*, el conseller Trias va dir «El problema és que ens van transferir les competències sense transferir-nos els recursos.» Ja han passat quaranta anys i estem igual, no? I això afecta a l'atenció sanitària que podem oferir a tota la ciutadania –a tota.

A la moció que presentarem trobaran propostes per millorar el sistema de salut, propostes per avançar, per disminuir llistes d'espera, per millorar l'accessibilitat i confiança de la gent, garantir els drets lingüístics dels catalans, millorar les infraestructures i les condicions laborals dels professionals.

Esperem posar-nos d'acord amb vostè i amb la resta de grups que s'hi vulguin sumar, i després que es puguin aplicar. Per això estem a Junts per Catalunya, per millorar la vida de la gent i també la salut.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn de rèplica de la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé. Moltes gràcies. No sé si em donarà temps de tot això que ha ampliat. L'Agència de Salut Pública, que l'acaba de citar..., estem treballant en els estatuts, perquè només falta fer els estatuts, i nosaltres creiem que els tindrem resolts a finals d'aquest any, és a dir, que a finals d'aquest any tindrem els estatuts aprovats de l'Agència de Salut Pública. Només els ha d'aprovar el Govern, per tant, no han de passar de nou pel Parlament. Per tant, això sí que està a la nostra terrassa totalment i, en fi, hi estem treballant.

El tema pressupostari: efectivament, hi ha un *gap* de gairebé 4.000 milions que fa que haguem de traspasar en els anys següents factures. Nosaltres aquest any és l'únic departament al qual aquest Govern li ha permès, des del dia 1 de gener, gastar –gastar– lo mateix que l'any passat vam gastar, no lo que està pressupostat, lo que vam gastar més un 3,2 per cent. Compte, perquè tots els altres departaments..., tinc aquí un conseller, sap que la seva vida és més dura que la meva, en aquest sentit.

I 3,2 per cent per què? Perquè és lo que permet Europa, perquè els europeus han tornat, després d'això del covid, i ens permet un increment del 3,2 per cent, degut a la regla de la despesa. Per tant, aquest és el màxim, i és el màxim que ens han autoritzat a gastar, hi insisteixo.

Ara, hem d'arreglar el tema pressupostari. I jo, de veritat, m'agradaria moltíssim que Junts, en aquest sentit, hi contribuís. Perquè el tema pressupostari de Salut, si no,

acabarà fent col·lapsar el sistema. No podem estar passant les factures cada any a l'any següent, perquè això, efectivament, com vostè diu, no és que sigui només dèficit, és deute, i sobretot enreda molt la tresoreria de molts centres; i, per tant, és un tema molt important de resoldre.

Quant al finançament dels centres, nosaltres aquest any incorporem per primera vegada finançament per resultats en la part variable, relacionat amb l'experiència del pacient –relacionat amb l'experiència del pacient–, és a dir, el pacient, a través de..., tot ja automatitzat, el recull de la seva experiència, de la seva opinió, en PREMs i PROMs, i això s'incorpora, aquesta part, al resultat, i, en funció dels millors resultats, es tindrà millor finançament.

Tema de l'estatut marc que vostè em deia: efectivament, l'estatut marc ve d'aplicar el component 11 del pla de recuperació, transformació i resiliència, és a dir, és una obligació amb Europa, contreta perquè alliberin una part dels recursos de resiliència.

Nosaltres ens hem reunit amb la ministra i li hem traspassat per escrit la nostra opinió. En aquest sentit, li hem dit que..., aquesta és una llei, això serà un avantprojecte, que s'ha d'aprovar a les Corts, a Madrid. L'esborrany no està consensuat amb les comunitats autònomes; amb nosaltres, tampoc. Per nosaltres –l'hi vam fer saber a la ministra–, la primera línia vermella és la invasió de competències. Per tant, nosaltres, per la invasió de competències no hi passarem, i l'hi vam fer saber. En la nostra opinió –n'hi faig quatre pinzellades–, té una visió molt centralista l'estatut, com l'han plantejat ara, i creiem que es podria beneficiar d'una visió més diversificada si el volen seguir tirant endavant. Igualment pensem que s'ha de comptar..., ells diuen que no tindrà impacte econòmic; tindrà impacte econòmic i s'ha d'associar a finançament per poder-lo desplegar.

Des del nostre punt de vista, aquest estatut només afecta el personal estatutari, per tant, l'Institut Català de la Salut, però nosaltres aquí tenim una llei que regula l'Institut Català de la Salut. Per tant, ha de ser compatible amb la nostra llei de l'Institut Català de la Salut.

L'avantprojecte pot tenir coses molt interessants. Per exemple, allarga voluntàriament l'edat de jubilació, a mi em sembla això una cosa interessant. Pot ajudar a modernitzar realment..., podria ajudar a modernitzar el sistema incorporant

noves professions, i, a més a més, poden incorporar una classificació més adequada; nosaltres vam plantejar el tema de les infermeres, el tema dels TCAI i el tema dels tècnics, exactament igual, que, a més a més, era una condició del final de la vaga dels tècnics, però l'havíem presentat igualment.

Però a mi em sembla que també és important que es modifiquin alguns temes respecte de les incompatibilitats. Nosaltres creiem que no és raonable regular incompatibilitats; és bastant més raonable treballar sobre els rendiments en els horaris de treball, etcètera, etcètera, i les guàrdies que han d'haver-hi. I tampoc creiem que els residents hagin de fer cinc anys en el sector públic, ja que el sistema MIR genera, fa els professionals, fa especialistes per al sistema públic i per al sistema privat i hi han especialitats que només van al sistema privat. Per tant, seria quelcom...

I ho sento, però és que no em dona temps a explicar res més. Però, escolti, ara és una mica tard i jo he d'anar a casa, tinc coses familiars, però quedem una altra estona i jo li passo tota la informació que queda. *(Rialles.)*

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament

300-00123/15

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda, senyor conseller, i als senyors diputats que encara queden aquestes hores a la sala. Hoy venimos a interpelarles sobre un tema que despierta la indignación más profunda de los catalanes de a pie, que pagan

con mucho esfuerzo todos los impuestos y todas las cotizaciones que ustedes les imponen y les elevan año tras año.

El mantra socialista es repetir que los impuestos sirven, pues, para pagar la sanidad, para pagar la educación, para pagar las carreteras. Pero, por lo que sea, en ese camino se les olvida mencionar la millonaria agenda de cooperación al desarrollo, el tema que hoy venimos a comentar.

Un pozo sin fondo donde se destinan 24 millones de euros públicos todos los años, mientras la sanidad pública –y ahora se estaba comentando–, es cada vez más deficitaria; las carreteras están en un deplorable estado de abandono, muchas de ellas, y tantas familias catalanas se encuentran viviendo el drama de la vivienda y esperando recibir una vivienda de protección oficial.

En primer lugar, *conseller* Duch, comentaremos el actual modelo de cooperación al desarrollo, un modelo que se ha demostrado, a estas alturas, agotado. Es un modelo fallido. Un esquema que desde hace más de medio siglo ha fracasado estrepitosamente en el objetivo de sacar de la pobreza a los países receptores de esas ayudas.

El actual modelo, basado en la transferencia de capital en proyectos de desarrollo, que la mayoría de ellos, pues, son administrados por ONGs, replica el conocido como «plan Marshall», los 124.000 millones de dólares que reconstruyeron Europa tras la Segunda Guerra Mundial en tan solo una década. Fue una estrategia con unos objetivos concretos, con unos plazos definidos, y, por supuesto, con un control de los resultados.

Desde la década de los sesenta, el mundo desarrollado –es decir, occidente cristiano, principalmente Europa y el norte de América– ha destinado más de 1,3 billones de dólares –1,3 billones de dólares– al continente africano. ¿Y qué resultados se han obtenido durante estos años? Pues prácticamente ninguno. Solo se ha generado dependencia crónica, pobreza estructural, corrupción política y, en muchos casos, una dramática violencia enquistada.

Señor *conseller*, la verdad es muy tozuda, y el modelo tradicional de cooperación que hemos entendido hasta ahora ha fracasado. Pero parece que aquí algunos, pues, prefieren seguir dándose de bruces constantemente, y lo peor de todo, como

ven que no funcionan, dicen «esto es que falta dinero», y aumentan el presupuesto año tras año hasta alcanzar el 0,7 por ciento, el producto interior bruto que representa el compromiso marcado por la Organización de las Naciones Unidas.

Lo que ustedes llaman «solidaridad» es puro asistencialismo ideológico. Han convertido la cooperación en un lucrativo negocio de redes clientelares en el que, pues, no importa si se levanta un hospital o se financia un taller de mandalas por la paz. Aquí lo importante es ejecutar el presupuesto, y cuanto más presupuesto mejor, aunque no se haya obtenido ni un solo resultado tangible.

Y esta irresponsabilidad, señor *conseller*, si saliera de su caridad individual, privada, pues, yo no diría nada; cada uno tiene derecho a donar a la ONG que considere oportuna. El problema viene cuando se hace con el dinero público, y cuando esa solidaridad es forzosa, mal entendida y sin resultados. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero si el modelo matriz ya de por sí mismo es ineficaz, el contenido de la cooperación al desarrollo de la Generalitat de Catalunya ya es directamente vergonzoso, porque el Govern no se limita a tirar el dinero, sino que lo utiliza para financiar ideología, para premiar aliados políticos, para imponer su visión sectaria y exportar los delirios *woke* al mundo entero.

Hemos visto: feminismo, ideología de género, climatismo, inmigracionismo, abortismo, incluso subvenciones para promover el catalán en África. ¿Me pueden explicar a quién han ayudado con todo ese tipo de proyectos? Porque, mire, yo, hoy, le quiero poner algunos ejemplos de la cooperación al desarrollo de la Generalitat.

Ejemplos concretos (*l'orador mostra a la cambra un full*): «KurdistanArt: enfortiment de capacitats per a la defensa dels drets de les dones i la infància al Kurdistan» a través del arte. ¿Me puede explicar esto?, porque nos ha costado 362.000 euros. ¿Qué resultados han obtenido con esto?

«Fútbol por la paz: una liga para la esperanza, promoviendo la cohesión social y la construcción de paz en el Kurdistan, en Siria y en Jordania». Quinientos mil euros para el fútbol por la paz. ¿Qué cooperación es esta? ¿Cómo miden los resultados de esto? Porque la paz, evidentemente, no la han conseguido. Entonces, ¿para qué ha servido esto?

«Garantizar los derechos sexuales y reproductivos y el derecho a una vida libre de violencia para las mujeres y las niñas en el Senegal». Trescientos mil euros más – ojo, trescientos mil euros más. ¿Qué resultados han obtenido con esto?

«Mujeres payesas de Palestina. Impulsa la soberanía alimentaria» –ya la quisiéramos para nosotros– «la resiliencia comunitaria frente a la ocupación y el cambio climático en Palestina». Trescientos mil euros. ¿Qué resultados han obtenido con esto, señor *conseller*? Porque ya le digo, no hablamos de cuatro euros. Hablamos de 24 millones de euros que se destina en todos los años en setenta proyectos sin un sentido práctico, sin un impacto medible y con un único objetivo, que es construir una red internacional de chiringuitos ideológicos afines a la izquierda y al progresismo global. (*Alguns aplaudiments.*)

Porque si de verdad les importara ayudar a las personas que lo necesitan, nos hubiesen hecho caso hace unos meses cuando vinimos a esta misma sala a pedirles que destinaran la totalidad del impuesto de cooperación al desarrollo a atender a las familias afectadas por la DANA de Valencia, pero ustedes dijeron que no.

Allí no estaba la Generalitat de Catalunya. Ahí solo estaban los voluntarios totalmente abandonados por el Gobierno. Y como hace el PSOE, pues si los españoles quieren ayuda, ya la pedirán. Eso sí, Marruecos no hace falta que venga a pedir nada, que ya está el Partido Socialista para destinarles millones y millones todos los años.

Pero he de decir que, aunque cueste creerlo, lo más grave no es el despilfarro millonario en proyectos ideológicos. Es que en todo eso también hay una connivencia con redes radicales y mafiosas, y allí es donde entra la UNRWA –tres millones de euros, no solo el Partido Socialista, también Junts y Esquerra han participado en esto–; una entidad que ya ha sido condenada –condenada– por colaborar con el terrorismo islamista palestino de Hamás, una entidad en cuya estructura se han identificado empleados implicados en los sangrientos atentados del 7 de octubre, donde asesinaron a familias enteras mientras dormían. Financiado con dinero de la Generalitat. Y eso no lo digo yo; no es VOX quien dice esto. Esto lo ha dicho la ONU.

En las escuelas de la UNRWA se enseña el yihadismo, el odio a occidente, a los cristianos; se educa en el odio, en la violencia; se glorifican a los terroristas que asesinan occidentales, y se ocultan los túneles desde donde se planifican los atentados de Hamás.

Subvencionar a la UNRWA, señor *conceller*, no es hacer cooperación; es financiar el terrorismo islamista. Algo en lo que, desgraciadamente, el Partido Socialista se siente demasiado cómodo; siempre financiando a los enemigos de España, siempre financiando a los islamistas y a Marruecos, mientras abandonan a los catalanes que más lo necesitan.

Pero si hablamos de escándalos, indudablemente hay que hablar de Open Arms, una ONG que se presenta como humanitaria, y premiada y aplaudida por el progresismo, pero que al mismo tiempo ha sido señalada y condenada en múltiples ocasiones por piratería, por secuestro, por colaboración con las mafias que trafican con personas.

Y ya sabe usted cómo funciona este negocio: las mafias, en África, organizan unos viajes a Europa para personas presuntamente desesperadas; les cobran cientos, si no miles de euros para ese trayecto; los montan en unos buques nodriza, y después los sueltan en mitad del Mediterráneo en una patera que se hunde en la deriva. Y ahí es donde aparece Open Arms, correctamente financiada por los gobiernos, para acudir al rescate de esas personas previamente pactado por las mafias. ¿Cuál es el resultado? Efecto llamada; violación de nuestras fronteras; inmigración ilegal y masiva; inseguridad en nuestros barrios; muertes en el Mediterráneo y un negocio criminal y multimillonario para las mafias y para Open Arms. (*Alguns aplaudiments.*)

Y si esto es cooperación, es cooperación con el tráfico de personas, pagado con el impuesto de los trabajadores y de las familias de Cataluña. Y mientras ustedes, pues, están financiando estas campañas de género en el Kurdistán, terrorismo islamista en Gaza y la invasión migratoria con embarques masivos en el Mediterráneo, uno puede pensar que en Cataluña está todo bien, que ahí vamos como una moto. Pero pasa que hay más de dos meses de espera en la sanidad pública para ser atendido en una especialidad. Pasa que los jóvenes no podemos

emanciparnos y muchas veces nos vemos condenados a compartir piso con tres, cuatro o cinco personas y destinar gran parte de nuestro sueldo.

Pasa que hay personas como Gerard y su madre. Gerard y su madre no han podido venir, pero nos están viendo ahora mismo desde Gerona. Gerard tiene trabajo a tiempo parcial. Su madre tiene una enfermedad rara y vive intubada. Hace ocho años que están esperando una vivienda de protección oficial. No la reciben. Gerard y su madre viven en un coche, *senyor conseller*. Están viviendo en un coche. Totalmente abandonados por la Administración pública. Mire, el Gobierno no es todopoderoso. Todopoderoso solo hay uno. La única misión que tiene un Gobierno es garantizar pan, patria y justicia para sus ciudadanos. Para el mundo entero no lo pueden abarcar.

Entonces le pido, *senyor conseller*, que venga aquí y diga que esto, la cooperación al desarrollo de la Generalitat, es solidaridad y no me lo diga a mí, se lo diga a Gerard y a su madre, se lo diga a todas las familias (*alguns aplaudiments*) que están abandonadas por la Administración, que cuando más lo necesitan llaman a la puerta de la Generalitat y no les responde nadie porque ustedes están con las políticas feministas y están destinando millones de euros a proyectos que no pueden demostrar su eficacia.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, senyor president. Diputades, diputats... Bona tarda a tothom. Miri, senyor diputat, crec que és la segona vegada que fa un discurs que es basa fonamentalment en fer comparacions odioses. Ja l'hi vaig dir un dia en un ple, un dimecres al matí, i l'hi torno a dir ara. Evidentment, jo ara podria aquí entrar en els seus arguments i, per tant, jugar al seu joc, però això és el que no faré; o, com a mínim, no ho faré ara.

Vostè ha citat moltíssimes xifres. Després segurament li'n corregiré alguna, perquè no sé d'on les treu, però s'ho haurà de fer mirar, també. I, en tot cas, lo més important

és que al darrere d'aquestes xifres el que hi ha són discursos profundament insolidaris. Perquè a vostè se li ha oblidat citar moltes altres xifres que probablement són molt més importants, xifres també a nivell mundial –no estic parlant només de la cooperació catalana, estic parlant de la cooperació en general– de quantes vides salvades gràcies a aquesta cooperació, de quantes vacunes posades gràcies a aquesta cooperació, de quantes escoles obertes gràcies a aquesta cooperació, de quantes noies salvades de mutilacions genitals o de matrimonis forçats gràcies a aquesta cooperació... D'això és del que possiblement hauríem de parlar i no d'aquestes xifres que vostè s'inventa. (*Aplaudiments.*)

I deixi'm, en tot cas, que aprofiti com a mínim aquesta primera intervenció per explicar-li una mica què és en realitat la cooperació al desenvolupament i què és la cooperació o quina és la cooperació al desenvolupament que impulsa el Govern de la Generalitat, que en part és una cooperació hereva dels governs que ens van precedir, de molts governs que ens van precedir. Perquè una de les coses fonamentals perquè la cooperació sigui eficaç és que hi hagi continuïtat i que no anem fent salts cada any o cada dos anys o cada tres anys, canviant prioritats en funció de qüestions ideològiques. Perquè si hi ha un discurs ideològic sobre la cooperació, ho sento molt, és el que acaba de fer vostè. Li ha faltat citar el George Soros; era l'única cosa de la llista del manual del bon discurs del senyor d'ultradreta que se li ha oblidat citar.

La política de cooperació que duem a terme actualment –i hi insisteixo que s'ha dut a terme en el passat i que continuarem exercint i reforçant en el futur, amb canvis, evidentment, cada Govern té dret a fer els canvis que consideri necessaris– és una política que segurament és més necessària ara més que mai. Quan vostè veu la situació actual en el món, quan vostè veu que països tan importants com els Estats Units cancel·len tot el seu ajut, no només de cooperació, sinó humanitari –més de 40.000 milions de dòlars a l'any–, quan veu que altres governs més propers a aquest continent redueixen les seves partides de cooperació per augmentar altres partides que consideren més importants, segurament és el moment en el que nosaltres encara ens hem de prendre més seriosament la nostra cooperació.

I això és el que fa aquest Govern i, a més, esperant la cooperació, la col·laboració de com més grups parlamentaris d'aquesta cambra millor. I hi insisteixo: no és una cooperació que s'improvisa, és una cooperació que es fonamenta en la llei de cooperació al desenvolupament que aquest Parlament va aprovar el 2001 per unanimitat –miri si han canviat els temps; per unanimitat–, que estableix un marc estratègic basat en la planificació quadriennal mitjançant un pla director que en aquest moment, lògicament, estem adaptant via els plans anuals. Així és com treballen els governs seriosos.

I en aquest moment funcionem gràcies al pla director de cooperació 2023-2026, que va aprovar en el seu dia el Consell Executiu i que estableix una sèrie de prioritats i d'objectius estratègics que segurament vostè no coneix. Amb tres accions o amb tres objectius molt importants que, a més, es troben també recollits en l'acord d'investidura d'aquest Govern, del president d'aquest Govern, que jo crec que, aquests sí, són prou coneguts: l'objectiu del 0,7 per cent –després, si hi ha temps, en parlarem–, l'enfocament feminista –sí, ja sé que aquesta paraula a vostè no li agrada o aquesta política no li agrada, però a aquest Govern i a una majoria d'aquesta cambra, sí– i la necessitat de reprendre el Fòrum Català per la Pau, que és un dels compromisos que aquest Govern ja ha posat també en marxa.

La Generalitat està compromesa amb la cooperació al desenvolupament com a mínim des que es va aprovar la llei; abans també, però d'una manera, diguem-ne, més reglamentada des del 2001. I aquesta és la llei i aquest és el marc que ens ha permès dotar-nos dels mecanismes i dels recursos necessaris per desenvolupar una política de cooperació que ha anat evolucionant amb el temps. Hi ha un model català de cooperació i aquest model català de cooperació és el que fixa aquesta llei. És un model que es basa fonamentalment en set principis que, com a mínim, li esmentaré i, si vol, després parlem d'això i no de tots aquests exemples que vostè treu d'una manera molt estranya de llegir la documentació que se li procura.

Primer, assumir la cooperació com a responsabilitat pública. I, efectivament, això no pot estar només en mans privades; és una obligació també pública, de totes les administracions: del Govern de Catalunya, de moltes administracions locals,

d'administracions estatals, d'administracions comunitàries, europees i internacionals.

Ha de ser, per tant, també una cooperació descentralitzada, que vol dir que l'hem de fer nosaltres mateixos, però que l'hem de fer en col·laboració i en coordinació amb tots aquests altres nivells de governança, però també amb entitats, amb universitats, amb sindicats, amb qualsevol altre tipus d'actors que ens puguin ajudar a donar més empenta a aquesta cooperació. Una cooperació que s'ha de fer fonamentalment amb la societat civil, especialment amb les organitzacions no governamentals, que tenen un paper clau com a agents de cooperació. Una cooperació que ha de ser transformadora, que no només doni suport a projectes de desenvolupament, sinó que també incideixi en les causes estructurals de la pobresa i la desigualtat, alineats amb les prioritats i les necessitats reals dels països, amb sostenibilitat, amb transparència –rendint comptes–, amb participació, hi insisteixo, d'altres actors i amb qualitat democràtica.

Amb un esforç especial per integrar el principi de coherència entre la política d'ajut al desenvolupament i la resta de polítiques i actuacions desplegades per les administracions i per la resta d'actors. Per què? Perquè una cosa és el desenvolupament, que és el bé públic, global, perseguit; però el desenvolupament va molt més enllà del que vostè podria considerar com l'ajut o com la cooperació. I aquí segurament després veurà que les xifres, hi insisteixo, són diferents.

A partir d'aquí, quines són les nostres prioritats? Doncs la primera, fonamental, aquest compromís amb la solidaritat i la cooperació al desenvolupament per arribar al 0,7 per cent dels ingressos corrents no condicionats l'any 2030. El pla anual 2025 que proposem preveu un increment del 0,05 per cent respecte a l'exercici anterior i, per tant, recuperar la via de creixement de l'AOD, que es va perdre en el seu moment, fins arribar al 0,29 i, per tant, tornar, diguem-ne, a encarrilar la via del 0,7.

Segon, desplegar una cooperació, com deia abans, feminista. Això és el que es fa des de gairebé fa deu anys, quan es va adoptar l'enfocament de gènere basat en drets humans. Aquest Govern no vol fer cap pas enrere i vol, en canvi, situar-se o continuar, d'alguna manera, situant-se entre els països pioners en la justícia de gènere.

Fer valdre l'avantatge comparatiu de la cooperació descentralitzada, com deia abans. Això ens permet ser molt més eficaços a l'hora de promoure la democràcia. Promoure la governança multinivell, el foment de les aliances amb governs regionals i subestats, de manera que puguem implementar de forma més eficaç els recursos que nosaltres destinem a l'ODS.

I protegir i defensar no només els drets humans, sinó també els defensors i defensores dels drets humans, que és segurament un dels programes més macos de la cooperació que porta a terme el Govern de la Generalitat i que ens ha permès durant aquests últims anys i ens permetrà –espero que sigui així– durant els propers protegir no només una sèrie de causes, sinó també una sèrie de persones defensores d'aquestes causes i que estan patint conseqüències molt greus per a les seves vides, precisament per la defensa d'aquestes causes.

Hi insisteixo, no vull entrar massa en la seva, diguem-ne, guerra ideològica amb el tema de la cooperació, però sí que volia aprofitar aquests deu minuts per explicar quines són les línies principals, segurament, d'una de les polítiques més solidàries, més importants i que haurien de ser més ben consensuades de les diferents polítiques que pot exercir el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; gracias, presidente. Gracias, señor consejero. Mire, hay determinadas cosas en las que podemos estar de acuerdo. O sea, yo miro el panorama mundial, y también hay, pues, situaciones muy graves que sufren tantísimas personas en el mundo que siento como propias. Ahora, tampoco vengo aquí a explicar personalmente mi implicación con determinados casos. Creo que la caridad es algo personal, algo que parte de uno mismo, que se hace con la mano derecha sin que sepa que lo ha hecho la mano izquierda, pero no se viene aquí a hacer esto público. Porque venir a hacerlo público no es caridad, entonces se transforma en vanidad.

Y me sabe mal porque me parece que usted es un buen profesional en lo suyo, pero que le ha tocado un marrón tremendo, venir aquí a defender determinadas cosas. Pero el hecho de estar en este Govern a lo que le obliga a usted es a contestar las preguntas que hacemos la oposición, porque nosotros venimos a fiscalizar la actividad de este Gobierno, y hay muchísimas preguntas que no me ha contestado. Sí que nos ha acusado de ser insolidarios, una vez más, por decir algo muy sencillo, que es que la justicia global, uno, es imposible; dos, es contradictoria con la justicia social, por el hecho de que los recursos son limitados, y cuando los recursos son limitados hay que priorizar, y ahí VOX dice que prioridad nacional, que primero para los de casa. (*Aplaudiments.*)

Nos habla de cuántas vidas salvadas, cuántas vidas al mismo tiempo puestas en peligro. Cuántas vidas salvadas de catalanes, por ejemplo, que han fallecido en una lista de espera por el colapso que vive la sanidad pública. Nos ha hablado también de matrimonios forzados y de mutilación genital. ¿Por dónde cree que ha entrado esto? Esto ha entrado por las fronteras abiertas, eso ha entrado gracias a ONGs como Open Arms, que a lo que se dedican es a traer personas sin ningún tipo de control, de culturas donde no respetan a la mujer y donde se hacen prácticas absolutamente bárbaras y contrarias a nuestra forma de vida.

Se lo vuelvo a preguntar: ¿puede demostrar que la cooperación al desarrollo de la Generalitat sirve para algo? ¿Qué resultados se han obtenido? Porque una cosa es subvencionar narrativas progresistas sobre la justicia global y otra muy distinta es venir aquí con unos resultados tangibles. No vale con decir que hemos enviado dinero, que hemos ayudado... Lo que queremos saber es qué se ha conseguido hasta hoy. Y la respuesta..., se lo he dicho por escrito, se lo he dicho verbalmente en la comisión, hoy vuelvo a hacerlo: tráiganos, por favor, los resultados de todas estas partidas que he venido aquí a demostrarle, que son cuatro de las más de setenta que se han hecho este último año, pero que ustedes en ningún caso nos han respondido. Cuando lo hemos hecho por escrito hemos visto que incluso había receptores beneficiarios de estas ayudas que eran personas físicas, personas privadas, y no sabemos quiénes son; por la ley de protección de datos no nos han dicho ni siquiera quiénes son las personas que se han embolsado cantidades como 360.000 euros, y no sabemos qué se ha hecho.

Porque a uno, al final, le pueden surgir dudas, porque sí vemos cómo el dinero se va pero nunca vemos en qué repercute, nunca vemos los resultados de esta cooperación al desarrollo. Y, no sé, en casos como por ejemplo esto, el KurdistArt, de fortalecer los derechos a través del arte, ¿qué han hecho?, ¿han pintado mandalas por la paz? Pues si lo que han hecho es gastarse 362.000 euros en mandalas por la paz, por lo menos mándenlos una fotocopia de los mandalas para que veamos qué se ha hecho (*aplaudiments*), porque es que si no uno ya viene aquí y piensa que ese dinero se lo ha embolsado alguien. Y claro que da que pensar.

Siguen repartiendo millones todos los años sin que nadie pueda explicar que este dinero ha servido para cambiar la vida de nadie. Eso sí, titulares, ustedes han dado muchísimos. Resultados, ni uno solo.

Mire, cuando VOX ha gobernado, en aquellas comunidades en las que hemos estado, hemos logrado reducir hasta un cuarenta por ciento la cooperación al desarrollo. Eso demuestra que es posible coger el dinero, que es limitado, como le he dicho, y destinarlo a aquellas cuestiones que son prioritarias para la comunidad que ustedes gobiernan.

Pero los catalanes no pagan impuestos para que ustedes se dediquen a financiar, como decía, talleres de género en el Kurdistán, para que se dediquen a financiar el terrorismo islamista en Gaza o a financiar la llegada masiva de pateras a España, poniendo en peligro las vidas de estos inmigrantes y poniendo en peligro también las vidas de los españoles que estamos aquí. Los trabajadores y las familias pagan impuestos para cosas muy determinadas: tener pediatras para sus hijos, tener policías para tener unas calles seguras, pagar cirugías en el momento que lo necesiten, tener una vivienda, como el caso de Gerard y su madre, seguridad... Y, en definitiva, los impuestos se pagan para garantizarnos un futuro en el momento que no nos lo podemos pagar nosotros mismos. Y, mientras tanto, ustedes, pues, despilfarran millones en nombre de una solidaridad que no ayuda a nadie, mientras aquí hay catalanes que malviven en coches, que esperan una cama, que no tienen para pagar su propio alquiler.

Así que, *senyor conseller*, termino diciéndole que esto no es cooperación, esto es traición, porque cuando un gobierno olvida a los suyos para quedar bien fuera

(aplaudiments) deja de ser un gobierno legítimo y se convierte en un problema. Desde VOX ya no le pedimos que rectifiquen; les exigimos de una vez por todas que sean transparentes y que acaben con esta estafa piramidal.

Dos conceptos: prioridad nacional y justicia social, *senyor conseller*. Todo lo demás, de verdad que sobra.

El president

Esperi, senyor conseller, perquè voldria fer una reflexió.

Hi ha un criteri d'aquesta Mesa, que nosaltres considerem que la llibertat d'expressió és absolutament valuosa i, de fet, mirem d'interrompre molt poques intervencions. Però això no col·lideix amb la idea que nosaltres tenim unes normes de què ens hem dotat, un reglament i, sobretot, un codi de conducta que nosaltres posem extraordinàriament en valor. Aquest codi de conducta es va aprovar abans que VOX aparegués en aquesta cambra. Es va aprovar per unanimitat i ens interpel·la a tots.

Aquest codi de conducta impedeix, prohibeix que es facin acusacions que no són fonamentades, que s'imputin delictes, i sobretot, i em permeten llegir-los el següent: «L'actitud dels diputats ha de ser escrupolosa i exemplar, d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, *origen*» –origen. I fer la relació delinqüència sistemàtica amb qualsevol persona que ve de fora, això no és acceptable.

Si vostès consideren que aquest codi de conducta no és adequat, els convidem a modificar-lo, a entrar i a plantejar que hi ha d'haver una excepció en aquests termes.

Continuem la sessió. *(Aplaudiments.)* Té la paraula... Continuem la sessió... *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* No, senyor Garriga. Continuem la sessió. Té la paraula el conseller senyor Jaume Duch i Guillot.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Vostè diu, vostè parla d'un pou sense fons... Vostès sí que són un pou sense fons per als drets humans. Vostès... *(aplaudiments)*, això és el que són. I, a més, són un pou sense fons que necessita actualitzar-se una mica. Vostè m'està parlant de caritat; jo li estic parlant de solidaritat. «Caritat» és un concepte de fa... –vist des d'aquest punt de vista, no estic parlant ara de caritat cristiana–, la

caritat com a tal, com a política de cooperació, això es va abandonar pràcticament a principis del segle XX, i estem ja al primer quart del segle XXI. Per tant, deixi de parlar de caritat, que fa una miqueta de cosa.

Segon, diu que els catalans estan indignats. Jo no sé amb quins catalans parla vostè –bé, sí que ho sé–, però els catalans com a tals, és a dir, el general de la població, si vostè es mira les enquestes –i n'hi ha moltes–, descobrirà, per exemple, que el vuitanta-quatre per cent dels catalans i les catalanes consideren important destinar recursos a la cooperació al desenvolupament, que tres de cada quatre catalans estan a favor de que la Generalitat destini el 0,7 per cent dels ingressos propis a aquesta partida, que el seixanta-set per cent dels catalans i de les catalanes estan convençuts que Catalunya pot contribuir a millorar les situacions d'injustícia que hi ha en el món. Aquestes són les xifres, no «els catalans em diuen que...», aquestes són les xifres. I, per tant, aquestes xifres el que fan és donar suport a la política de cooperació, no només d'aquest Govern, sinó a la política de cooperació tradicional dels governs de Catalunya.

Vostè m'ha parlat també..., perquè vegi lo lluny que està de les xifres reals, ni tan sols arriba a encertar la xifra de cooperació del pressupost de la Generalitat de Catalunya, que no és de 24 milions –no se'm desmaï–: arriba a 85 milions d'euros. És més de tres vegades més del que vostè pensa. O sigui que el proper discurs l'haurà de fer tres vegades més exagerat, perquè ni tan sols té la bona xifra del que és la cooperació al desenvolupament (*aplaudiments*) i perquè segurament no s'adona que un dels principis bàsics d'una cooperació al desenvolupament correcte d'un govern és que la cooperació no la fa només un departament: la fan gairebé tots els departaments d'aquest Govern.

Altres elements que potser podria citar. Vostè em diu: «Exemples, exemples...» Primer, té tots els exemples, perquè li hem enviat tota la documentació. Ja sabem com funciona això: se li envia la documentació, vostè escull tres o quatre papers que li sembla que són els que el poden ajudar i els altres els deixa de banda. Però jo, si vol, li parlo del suport a la implementació dels acords de pau a Colòmbia; això és cooperació de la bona, amb una cooperació catalana que ha permès ajudar a posar en marxa un sistema integral de pau, que ha ajudat a redactar l'informe de la

Comissió de la Veritat, que ha ajudat a posar en marxa la Unitat de Cerca de Persones Desaparegudes.

Li puc parlar de l'enfortiment de polítiques públiques a Moçambic, amb el mecanisme multisectorial d'atenció a les dones víctimes de violència. Les dones víctimes de violència han de ser defensades aquí i allà i a qualsevol altre lloc, no només a deu quilòmetres a la rodona d'on vostè viu, senyor diputat. La cooperació catalana ocupa també un lloc de rellevància en aquest país, a Moçambic, pel que fa a la preparació per al canvi climàtic, involucrant no només aquest departament sinó altres departaments, com és el cas de Territori.

Compromís amb l'ajut humanitari a Palestina. I, si us plau, deixi de fer veure que UNRWA és una cosa diferent al que és, una organització internacional del sistema de Nacions Unides i no és veritat que hagi estat condemnada, ni ella ni cap dels seus membres. I el pla d'acollida i protecció de defensors i defensores, del qual li he parlat abans i del qual, l'hi insisteixo, estem més que orgullosos.

Per tant, senyor diputat, té vostè totes les dades, perquè les hi vam donar. Algunes no se les ha llegit, perquè ja hem vist que no tenia ni la principal o que no havia entès ni la principal. I, segon, evidentment, l'Agència de Cooperació al Desenvolupament té tot un sistema d'intervenció; té tot un sistema de mecanisme d'avaluació fins a l'últim euro que s'utilitza per a la cooperació al desenvolupament i espero que, en els propers anys, aquesta xifra pugui augmentar tant com sigui possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.